

UBL: BKNOOG 450

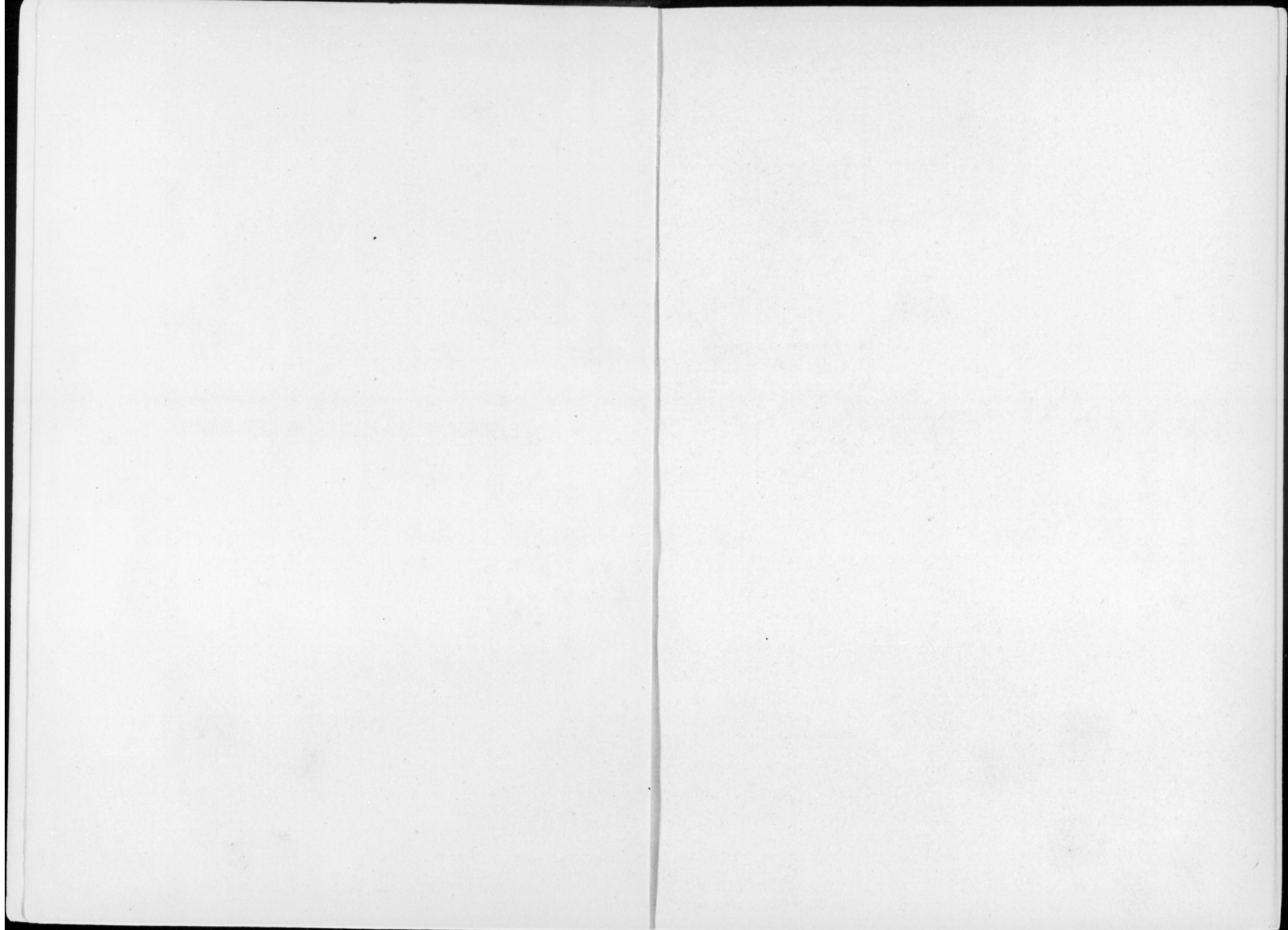
GOEVERNEUR'S VERTELLINGEN VAN *MOEDER DE GANS*.

LEIDEN, A. W. SIJTHOFF.

DE SCHOONE SLAAPSTER IN HET BOSCH.

18450

DE SCHOONE SLAAPSTER IN HET BOSCH

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

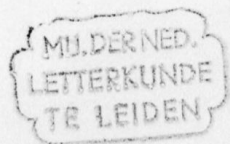
DE SCHOONE SLAAPSTER IN HET BOSCH.

Daar was 'reis een koning en eene koningin, die bedroefd waren, dat ze geen kinderen kregen, zóó bedroefd, dat het haast niet met woorden te zeggen is. Zij gebruikten al de baden van de wereld, deden geloften, hielden bedevaarten — alles werd beproefd, maar niets hielp. Eindelijk en ten laatste kregen ze evenwel toch een dochttertje.

Dat was me toen een blijdschap! Er werd een prachtig doopfeest gehouden, en tot peten van de kleine prinses nam men al de toovergodinnen, die men in het heele land maar vinden kon (er waren er zeven), opdat elke toovergodin, gelijk dat in die dagen zoo het gebruik was, aan de jonggeborene eene gift zoude schenken, waardoor zij alle denkbare volmaaktheden kreeg.

Nadat de doopplechtigheden waren afgelopen, keerde het geheele hof weer in 's konings paleis

terug, waar ter eere van de toovergodinnen een groot gastmaal werd gegeven. Men zette voor ieder van haar een kostelijk bord met daarnaast een koker van klinkklaar goud, waarin een vork, een lepel en een mes staken, alles ook van het fijnste goud en met diamanten en robijnen bezet. Toen nu ieder echter zijne plaats aan tafel had ingenomen, kwam daar nog eene oude toovergodin binnen strompelen, die men niet genood had, omdat zij in vijftig jaren geen voet buiten haar toren had gezet en van wie men dus meende, dat zij of dood of betooverd was.

De koning liet haar ook een bord voorzetten; maar hij zag geen kans, om daar ook zulk een klinkklaar gouden koker bij te geven, als de overigen hadden, want hij had er maar zeven laten maken, voor de zeven toovergodinnen. De oude hield dat voor een blijk van minachting en mompelde binnensmonds allerlei bedreigingen. Eene der jonge toovergodinnen, die naast haar zat, had dit opgemerkt, en vreezende, dat zij aan de kleine prinses misschien eene noodlottige gift mocht geven, verschool deze zich, zoodra het eten gedaan was, achter een kamerscherm, om het laatst te kunnen spreken en daardoor, zoo mogelijk, het kwaad te herstellen, dat de oude aanrichten zou.

Intusschen begonnen de toovergodinnen hare giften aan de jonge prinses uit te deelen. De jongste schonk haar tot gift, dat zij de schoonste van de wereld wezen zou; de volgende, dat zij een verstand zou hebben als een engel; de derde beloofde haar eene onweerstaanbare bevalligheid; de vierde, dat zij boven allen uitmunten zou in

het dansen; de vijfde, dat zij zou zingen als een nachtegaal; en de zesde, dat zij eene meesteres zoude worden in het bespelen van alle mogelijke muziekinstrumenten.

Nu was ook de beurt aan de oude toovergodin gekomen, en al schuddebollende, meer van spijt dan van ouderdom, zeide deze, dat de prinses zich de hand aan een spinnewiel bezeeren en daaraan sterven zou. Deze vreeselijke voorspelling deed heel het gezelschap beven, en daar was niemand, die niet tranen met tuiten schreide.

Op eens kwam daar nu echter de jonge toovergodin van achter het kamerscherm voor den dag en zeide met luider stemme:

„Wees gerust, koning en koningin! uwe dochter zal daaraan niet sterven, alhoewel ik geen macht genoeg heb, om geheel af te weren, wat deze oude voorspeld heeft. De prinses zal hare hand aan een spinnewiel bezeeren; doch in plaats van daaraan te sterven, zal zij alleen in een diepen slaap vallen, die honderd jaren duren en waaruit dan een koningszoon haar wekken zal.”

Om het door de oude voorspelde ongeluk zoo lang mogelijk af te weren, liet de koning nu terstond een bevel uitvaardigen, waarbij aan al zijne onderdanen door het geheele rijk verboden werd, met een spinnewiel te spinnen of ook maar een spinnewiel in huis te hebben. Wie daartegen zondigde, zou zijn leven hebben verbeurd.

Na verloop van vijftien of zestien jaar, toen de koning en de koningin eens op een hunner lusthoven waren, gebeurde het, dat de jonge prinses op een dag het kasteel doorwandelde en zoo,

uit de eene kamer in de andere gaande, eindelijk tot boven in een toren op een vlieringje kwam, waar zij een oud vrouwtje vond, die daar in haar eentje haar rokken zat af te spinnen. Die arme sloof had van het verbod van den koning, om een spinnewiel in huis te hebben en te gebruiken, nooit een enkel woord vernomen.

„Wat doet gij daar, goede vrouw?” vroeg de prinses.

„Ik spin, kindlief!” antwoordde de oude, die haar niet kende.

„He, dat is aardig!” riep de prinses; „hoe doet gij dat? Laat mij eens zien, of ik dat ook niet zou kunnen.”

Zij vatte het spinnewiel schielijk aan, maar 't zij door haar eigene haastigheid en onvoorzichtigheid, of omdat de nijdige toovergodin dat zoo voorspeld had, bezerde zij hare hand aan de scherpe ijzeren punten en viel dadelijk in flauwte.

Het oude grootje was nu doodelijk verlegen en riep om hulp. Men kwam van alle kanten toeschieten, men sprenkelde de prinses water in het gezicht, men maakte hare kleeren los, men wreef haar de slapen van het hoofd met eau de la reine; doch wat men deed, zij kwam maar niet weer bij. Intusschen was de koning thuis en op al dat gerucht ook naar boven gekomen, en toen hij zich nu de voorzegging der toovergodinnen herinnerde, begreep hij terstond, dat alles wel alzoo had moeten geschieden, omdat zij het beschikt hadden. Hij liet de prinses dus in de schoonste zaal van het paleis op een praalbed neerleggen, dat rondom met gouden en zilveren borduursels versierd was.

Daar lag zij dan nu, zoo schoon als een slapende engel; want hare bezwijming had den levendigen bloes van haar gelaat niet doen wijken, hare wangen waren als rozen en hare lippen als rood koraal. Alleen hare oogen waren gesloten, en men hoorde haar rustig ademen, waaruit wel bleek, dat zij niet dood was. De koning gebod hierop, dat men haar ongestoord zou laten slapen, tot het uur van ontwaken zou geslagen zijn.

Toen dit ongeluk gebeurde, was de goede toovergodin, die haar het leven gered had door haar tot een slaap van honderd jaren te veroordeelen, twaalf duizend mijlen ver in het koninkrijk Matakijn; maar in een oogenblik kreeg zij er tijding van door eenen kleinen dwerg, die laarzen van zeven mijl aanhad ('t waren betooverde laarzen, waarmee men zeven mijlen in één enkelen stap aflegde). De toovergodin ging nu terstond op reis, en binnen een uur zag men haar door de lucht aankomen op een vurigen wagen, die door draken werd getrokken.

De koning bood haar de hand, toen zij uit den wagen stapte. Zij keurde alles, wat hij gedaan had, goed; maar daar zij heel ver vooruit ziende was, begreep zij, dat de prinses dood verlegen zou wezen, als zij eens wakker werd en zich dan moederziel alleen in dat oude kasteel bevond. Hoor nu eens, wat ze deed.

Zij raakte met hare tooverroede alles aan, wat er maar in het kasteel was (koning en koningin alleen uitgezonderd), alles: hof- en staatsiedames, kamerjuffers, edellieden, lijfjonkers, hofmeesters,

koks, keukenjongens, officieren, lijfwachten, bedienden en loopers; evenzo raakte zij ook de paarden aan, die op stal stonden, benevens de stalknechts, de groote bulhonden op het voorplein en de kleine Jolie, het schoothondje van de prinses, dat bij haar op bed lag. Zoodra zij die aangeraakt had, vielen zij allen in slaap om niet meer wakker te worden, dan tegelijk met de prinses, ten einde alsdan gereed te staan, om haar te bedienen. Tot zelfs de braadspitten, die vol met patrijzen, korhoenders en fazanten voor het vuur stonden, vielen in slaap en het vuur ook. Dat alles was het werk van een oogenblik, want de toovergodinnen zijn geen treuzelaarsters, als ze eens iets bij de hand nemen.

Toen kusten de koning en de koningin het lieve kind nog eens voor 't laatst, zonder dat zij wakker werd, en verlieten daarop het kasteel, na strenge orders te hebben gegeven, dat niemand, wie het ook zijn mocht, dat ooit zou mogen naderen of betreden. Dit verbod was trouwens niet eens noodig geweest, want binnen den tijd van een kwartier uurs schoten rondom het kasteel zulk eene menigte groote boomen en struiken, doornen en distels op en groeiden zoo door en in elkander, dat mensch noch dier er met mogelijkheid door heen kon breken. Van het kasteel zelf kon men niets anders dan de torenspitsen zien, en dat nog maar heel in de verte. Men begreep licht, dat de toovergodin dit kunststuk verricht had, opdat de prinses gedurende haren slaap van geen nieuwsgierigen last hebben zou.

Na verloop van honderd jaren was de zoon des konings, die toen regeerde en tot een ander geslacht dan dat der slapende prinses behoorde, toevallig eens dien kant uit op jacht gegaan. Toen hij nu in den omtrek van het kasteel was gekomen vroeg hij, wat dat toch wel voor torens waren, welke hij in de verte uit het dichte bosch zag opsteken. Ieder zei, wat hij er zelf van had hooren vertellen. De een wilde, dat het een oud verlaten slot was, waar het 's nachts spookte; een ander weder, dat alle tovenaars en heksen uit den omtrek daar hunne bijeenkomsten hielden; maar de meesten meenden, dat er een wildeman op woonde, die daar al de kinderen, welke hij maar betrappen kon, heen bracht, om ze op zijn gemak op te eten, zonder dat iemand hem volgen kon, omdat hij alleen den weg door het dichte bosch wist.

De prins wist zelf niet, wat hij gelooven moest, toen een oude boer het woord opvatte en zei:

„Prins, wel al vijftig jaren geleden heb ik door mijn vader hooren vertellen, dat op het kasteel eene prinses is, zoo schoon, als men ooit eene met oogen gezien heeft, dat zij er honderd jaar moet blijven slapen en dat zij alsdan gewekt zal worden door een koningszoon, voor wien ze daar bewaard werd.”

De jonge prins kwam bij dit verhaal geheel in vuur. Zonder lang beraad besloot hij aan dit schoone avontuur een einde te maken, en door liefde en roemzucht aangespoord, wilde hij terstond gaan zien, wat er van de zaak was.

Nauwelijks was hij het bosch genaderd, of al

de groote boomen, alle doornen en struiken weken ter zijde, om hem door te laten. Hij ging regelrecht op het kasteel aan, dat hij aan het einde eener lange laan voor zich zag liggen. Wat hem wel eenigszins verbaasde was, dat hij niemand zag, die hem had kunnen volgen, omdat de boomen van het bosch zich weder gesloten hadden, zoodra hij er door was. Niettemin vervolgde hij zijn weg, want een jong en verliefd prins is altijd moedig.

Hij kwam nu op een grooten voorhof en al, wat hij daar eerst zag, was wel geschikt om hem angst en schrik aan te jagen. Er heerschte eene akelige stilte, en overal en in alles toonde zich hem het beeld des doods, overal zag hij lichamen van menschen en dieren uitgestrekt liggen, die allen dood schenen. Evenwel kon hij aan de roode neuzen en blozende gezichten der stalknechts en schildwachten wel al spoedig zien, dat zij slechts sliepen, en hunne bekers en kroezen, waarin hier en daar nog droppels wijn parelden, bewezen, dat zij al drinkende waren in slaap gevallen. Hij ging verder over eene groote plaats, die met marmer bevloerd was, wipte de trappen op en kwam in de wachtkamer, waar de wacht in gelederen geschaard stond en met de karabijn op schouder om het hardst snorkte. Verder doorliep hij verschillende vertrekken, vol met hofjonkers en staatsiedames, allen slapende, de een zittende, een ander weêr staande. Eindelijk kwam hij in eene zaal, stralende van verguldsel, en zag hij op een ledikant, welks gordijnen aan alle zijden open waren, de liefelijkste verschijning, welke hij nog ooit voor oogen had gehad: eene prinses, die maar vijftien

of zestien jaren oud scheen te zijn, en wier uitmuntende schoonheid haar meer een engel dan een mensch deed gelijken. Al bevende en opgetogen van bewondering naderde hij haar en wierp zich voor haar op de knieën. Daar nu op dat oogenblik de tijd der betoovering ook juist ten einde liep, ontwaakte de prinses, en hem met veel teederder oogen aanzijnde, dan anders een eerste bezoek scheen toe te laten, zeide zij:

„Zijt gij het prins? Gij hebt u wel lang laten wachten!”

De prins, door deze woorden en nog meer door den toon, waarop zij werden uitgesproken, geheel betooverd, wist niet, hoe hij haar zijne vreugde en erkentelijkheid het best betuigen zou. Hij verzekerde haar, dat hij haar veel meer beminde dan zich zelf. Wat hij verder zeide, was zeer verward, maar behaagde haar daarom misschien des te beter, daar zij juist in zijne verwarring een bewijs van zijne liefde zag. Hij was zelf veel meer verlegen dan de prinses. En geen wonder ook. Zij toch had tijd gehad, om te bedenken, wat zij zeggen zoude; want, ofschoon het geschiedverhaal daar niets van zegt, had de goede toovergodin haar gedurende dien langen slaap wel het genot van zoete en aangename droomen vergund. Om kort te gaan, hun gesprek duurde wel vier ronde uren, en nog hadden ze pas de helft gezegd van wat ze elkander eigenlijk wel te zeggen hadden.

Intusschen was alles in het paleis tegelijk met de prinses ontwaakt; ieder haastte zich, zijne zaken weer op te vatten, en daar niet allen verliefd waren, rammelden de meesten van honger.

De eerste hofdame, niet minder hongerig dan alle anderen, begon in het eind ongeduldig te worden, en zei hardop tot de prinses, dat het eten al opgedragen was. De prins was nu zijne schoone prinses bij het opstaan behulpzaam; zij was allerprachtigst uitgedost; maar hij wachtte zich wel, haar te zeggen, dat zij net zoo ouderwetsch gekleed was als zijne grootmoeder, en nog een staanden kraag omhad. Zij was daarom in zijne oogen niet minder schoon.

Zij gingen daarop naar de spiegelzaal en vonden daar den avondmaaltijd gereed staan, waarbij zij door de hofjonkers van de prinses bediend werden. De violen en andere muziekinstrumenten speelden onder tafel stukken, die wel in honderd jaren niet gespeeld, maar daarom nog zeer goed waren; en na den maaltijd werd het jonge paar zonder tijdverzuim door den grootaalmoezenier in de kapel van het kasteel getrouwd.

Kort daarna kwam de opperstaatsdame om hen naar hunne slaapkamer te geleiden, waar zij hun goeden nacht wenschte. Zij sliepen echter niet veel, omdat de prinses die honderd jaren lang geslapen had, natuurlijk weinig slaperig was, en de prins nam 's morgens afscheid van haar, om naar de stad terug te keeren, daar de koning, zijn vader zeker wel al ongerust over hem zoude zijn.

De prins vertelde hem, dat hij onder het jagen verdwaald geraakt was, en toen geslapen had in de hut van een kolenbrander, die hem roggebrood en versche kaas voorgezet had.

De koning, zijn vader, die een eenvoudig man was, geloofde hem; maar zijne moeder liet zich

niet zoo licht iets wijs maken, en toen zij zag, dat hij bijna alle dagen op de jacht ging en altijd voorwendsels tot verontschuldiging bij de hand had, als hij eens twee of drie nachten was uitgebleven, toen twijfelde zij niet langer, of hij moest ergens iets liefs hebben; want hij leefde op die wijze met de prinses al twee volle jaren en had twee kindertjes bij haar. Het oudste, een meisje, werd Dageraad geheeten, en de tweede, een jongen, werd Dag genoemd, omdat hij nog schooner dan zijn zusje was.

Daar nu de koningin meende, dat haar zoon zich aan losbandigheid overgaf, en zij gaarne het rechte wilde weten, zoo zeide zij hem nu en dan, om hem uit te hooren, dat men zich het leven zoo aangenaam mogelijk moest maken en genot van zijne jeugd hebben. Dit hielp echter niet: hij durfde haar zijn geheim toch niet toevertrouwen; want ofschoon hij haar liefhad, vreesde hij haar toch, omdat zij van het wreede geslacht der wilden was, die menschen vleesch eten. De koning had haar dan ook alleen om haren rijkdom en hare groote goederen gehuwd. Aan het hof fluissterde men elkander zelfs in het oor, dat zij haren wilden aard eigenlijk nog niet geheel had afgelegd, en dat zij, zag ze kleine kinderen voorbij gaan, zich altijd met groote moeite weerhield van die aan te pakken. Daarom dorst de prins haar dan ook niets van zijn geheim toevertrouwen.

Toen nu echter de koning, zijn vader, stierf, wat na verloop van twee jaren geschiedde, en hij daardoor heer en meester van het rijk was geworden, maakte hij zijn huwelijk openlijk bekend

en ging zijne gemalin met groote staatsie van haar kasteel in het bosch afhalen. Men bereidde haar een luisterrijken intocht in de hoofdstad, waar zij in het midden van hare twee kinderen behouden aankwam.

Eenigen tijd later moest de koning tegen zijn nabuur, den keizer van Cantalabout, te velde trekken. Hij droeg het bewind over zijn rijk derhalve zoo lang aan zijne moeder op en drukte haar tevens bijzonder de zorg voor zijne vrouw en kinderen op het hart, daar te vreezen was, dat de oorlog wel dien ganschen zomer duren zoude.

Zoodra hij vertrokken was, zond de koninginmoeder nu hare schoondochter en de beide kinderen naar een lusthuis, dat in een eenzaam bosch was gelegen, ten einde daar ongestoord aan haren vreeselijken lust te kunnen voldoen. Eenige dagen later vertrok zij zelve toen ook daarheen, en op zekeren avond zeide zij tot haren hofmeester:

„Morgen wil ik voor mijn middagmaal de kleine Dageraad eten.”

„Ach, mevrouw!” riep de hofmeester doodelijk verschrikt.

„Ik wil het,” antwoordde de koningin, en zei dit als eene wilde, die naar versch vleesch verlangt; „en ik verkies haar met een zure eiersaus.”

De arme man, die wel wist, dat met eene menscheetster niet te spotten is, nam zijn groot mes en ging daarmede naar de kamer van de kleine Dageraad, die toen nog geen vier jaar oud was. De kleine kwam vroolijk op hem toe hup-

pelen, viel hem om den hals en vroeg hem om wat lekkers. Hij begon te schreien, liet zijn mes vallen en ging naar de benedenplaats, om daar een klein lammetje te slachten, waar hij zulk eene keurige zure saus bij maakte, dat zijne meesteres hem verzekerde, dat zij nooit lekkerder gegeten had.

Hij had onderwijl de kleine Dageraad bij zijne vrouw gebracht, om haar ergens in zijn huis te verbergen, dat aan het achtereinde van de benedenplaats lag.

Acht dagen later zeide de ondeugende koningin opnieuw tot haren hofmeester:

„Ik wil van avond den kleinen Dag eten.”

Hij sprak haar niet tegen, maar besloot, haar weder te misleiden, evenals de eerste maal. Hij ging den kleinen Dag opzoeken en vond hem met een klein floretje in de hand, bezig met tegen een grooten aap te schermen. Het jongske was echter nog maar pas drie jaren oud. Hij bracht het ook bij zijne vrouw, die hem met de kleine Dageraad verborg, en hij slachtte in plaats van den kleinen Dag een jong malsch geitje, dat het wilde wijf bijzonder lekker vond.

Tot hiertoe was nu alles goed gegaan; maar op zekeren avond zeide de booze koningin tot den hofmeester:

„Nu wil ik de jonge koningin eten met dezelfde saus als hare kinderen.”

Toen stond de arme hofmeester geheel radeloos, want nu durfde hij niet hopen, dat hij haar nog eens op dezelfde wijs zou kunnen bedriegen. De jonge koningin was buiten de honderd jaren,

die zij geslapen had, al twintig jaar oud, en dus ook haar vel, hoewel schoon en blank, toch reeds een weinigje hard en taai; en hoe zoude hij in de diergaarde een beest vinden, dat daar eenigszins mee overeen kwam?

Om zijn eigen leven niet te verliezen, kwam hij eindelijk tot het besluit, om de koningin dan maar te slachten, en ging hij naar hare kamer met het vaste voornemen, om daar niet mee te aarzelen. Hij had daartoe al zijne krachten bijeengeraapt en trad met het mes in de hand in de kamer der jonge koningin. Daar hij haar evenwel niet zoo onvoorziens op het lijf wilde vallen, maakte hij haar eerst met veel eerbied met het bevel bekend, dat hij van de koninginne-moeder had ontvangen.

„Sla toe, sla toe!” zeide zij en hield hem haar hals toe; „doe gerust, wat u is opgedragen. Dan zal ik ook mijne kinderen weerzien, mijne arme kinderen, die ik zoo zeer bemind heb.”

Zij meende, dat hare kinderen dood waren, sinds men die haar ontnomen had, zonder iets te zeggen.

„Neen, neen, mevrouw,” antwoordde haar de arme hofmeester, die diep bewogen was; „gij zult niet sterven, en toch zult gij uwe kinderen wederzien, maar in mijn huis, waar ik hen veilig verborgen heb. Ik zal de oude koningin nog eens bedriegen en haar in uwe plaats eene jonge hinde voorzetten.”

Hij bracht haar terstond in zijne kamer, en terwijl zij daar hare kinderen omhelsde en met hen schreide, maakte hij eene jonge hinde klaar, welke de koningin 's avonds met dezelfde graagte

opat, alsof het hare schoondochter was geweest. Zij was daarbij zeer voldaan over hare wreedheid en nam voor, den koning bij zijne terugkomst wijs te maken, dat verscheurende wolven zijne vrouw en zijne beide kinderen hadden opgegeten.

Eens op een avond, dat zij naar gewoonte in en om het kasteel aan het rondsnuffelen was, of zij ook ergens de lucht van versch vleesch kon bespeuren, hoorde zij ongelukkig in een der benedenzalen den armen Dag huilen, omdat zijne moeder, de koningin, hem voor eene kleine ondeugendheid wilde straffen, en tegelijk ook hoorde zij de stem van de kleine Dageraad, die om vergiffenis voor haar lieve broertje smeekte.

Het wilde wijf herkende terstond de stem van de koningin en van hare kinderen; zij werd woevend, dat men haar zoo bedrogen had, en den volgenden morgen in de vroegte al, beval zij met eene stem die alles deed sidderen en beven, dat men midden op het voorplein eene groote en diepe kuip zou brengen, welke zij met padden, adders, slangen en serpente liet vullen, om er de jonge koningin met hare kinderen en den hofmeester met zijne vrouw en zijne meid in te werpen.

Die allen stonden daar dan nu ook reeds met de handen op den rug gebonden, en de beul maakte zich al klaar, om hen in de kuip te werpen, toen op eens de koning, dien niemand nog zoo schielijk verwacht had, te paard het voorplein kwam oprijden. Hij was met de post gekomen en vroeg heel verbaasd, wat die vreeselijke toestel te beduiden had. Geen mensch durfde hem

DE SCHOONE SLAAPSTER IN HET BOSCH.

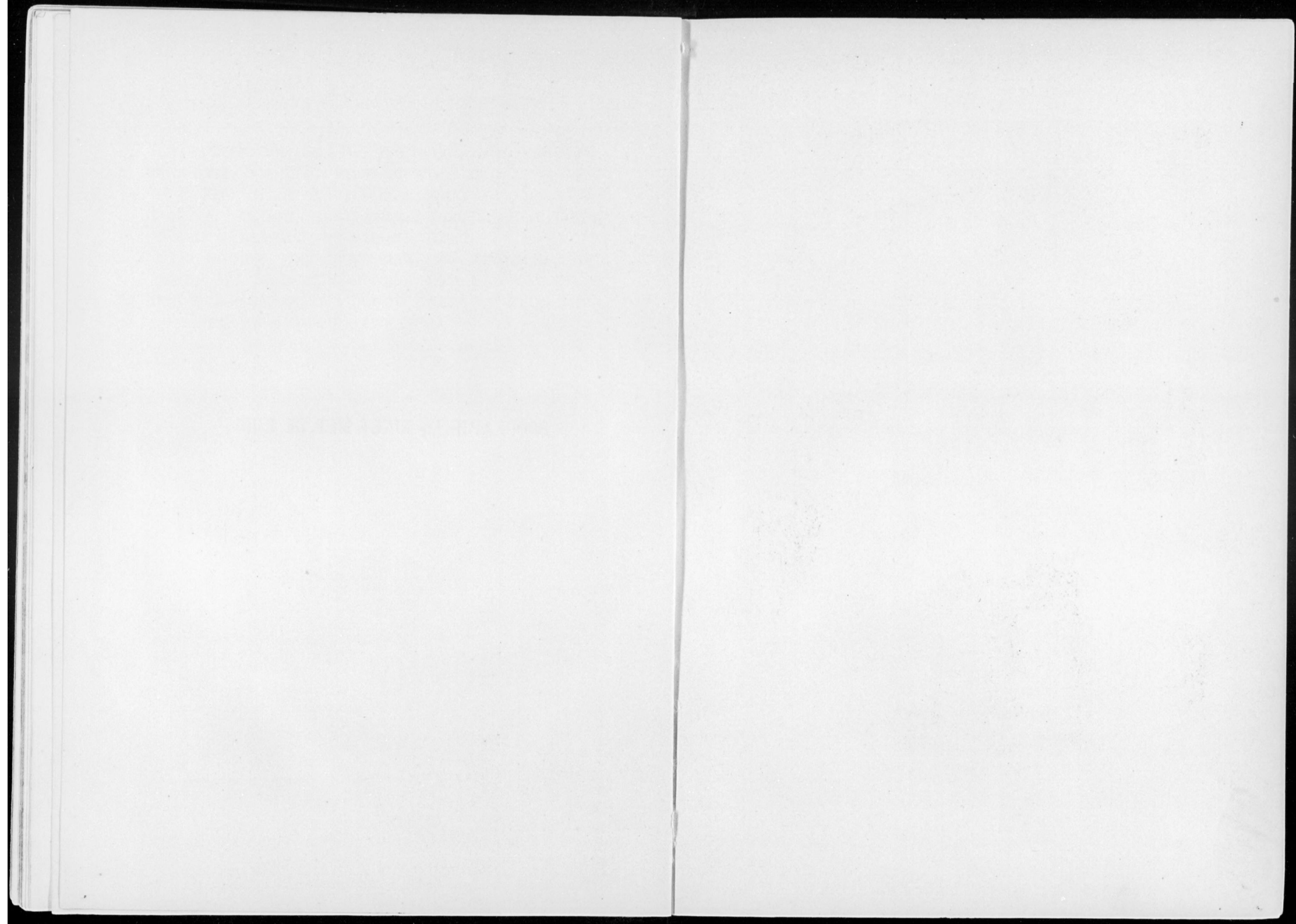
dat echter zeggen, tot het wilde wijf, verwoed, dat hare boosheid mislukt was, zich zelve hals over kop in de kuip wierp, waar zij door al de leelijke beesten, die zij daar had laten in doen, in een ommezien verscheurd werd.

De koning was daar eerst wel bedroefd over, omdat zij toch zijne moeder was geweest, maar liet zich door zijne schoone vrouw en zijne lieve kinderen toch spoedig troosten.

ROODKAPJE EN RIKET MET DE KUIF.

10450

ROODKAPJE

EN

RIKET MET DE KUIF

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

Onderweg moest ze evenwel door een bosch en daar kwam ze meester Wolf tegen, die wel bijster veel trek had om haar op te eten, maar niet dorst omdat een paar houthakkers in het bosch aan 't werk waren.

Hij vroeg haar dus maar alleen, waar zij naar toe ging.

't Onnoozele kind, niet wetende, hoe gevaarlijk het is met een wolf te blijven staan praten, antwoordde hem:

„Ik ga naar mijne grootmoeder, om te zien, hoe zij het maakt, en om haar deze wafels en dit potje met boter te brengen, dat moeder haar zendt.”

„Woont zij ver weg?” vroeg meester Wolf haar.

„O ja, een heel end,” antwoordde Roodkapje. „'t Is voorbij den molen, daar heel ver, in 't aller-eerste huis van het dorp.”

„Ei, ei,” zei meester Wolf; „dan wil ik haar ook eens gaan opzoeken, maar ik wil dezen en gij moet dien weg gaan, en dan willen we eens zien, wie er het eerst wezen zal.”

De Wolf, die den kortsten weg had gekozen, ging al zijn best aan het loopen, terwijl Roodkapje den langsten weg nam en zich onderweg nog vermaakte met hazelnooten te zoeken, bloempjes te plukken en bonte kappelletjes na te jagen. Het duurde niet lang, of meester Wolf kwam bij grootmoeder voor de deur en klopte aan.

Tik, tik, tik!

„Wie is daar?”

„Ik ben 't grootmoeder, uw kleindochter Roodapje,” riep de Wolf, de stem van 't meisje na-

makende. „Ik kom u wafels brengen en een potje met boter, dat moeder u zendt.”

De goede grootmoeder, die te bed lag, omdat ze wat ongesteld was, riep toen van binnen:

„Trek maar aan de klink, kind; dan gaat de deur open.”

De wolf deed het, en de deur ging open. Hij sprong nu terstond op het goede grootje los en at haar op, of het niets was, want hij had in wel drie dagen niets te eten gehad.

Vervolgens sloot hij de deur weer toe, ging op grootmoeders bed liggen en wachtte zoo Roodkapje af, die kort daarna ook wezenlijk aanklopte.

Tik, tik, tik!”

„Wie is daar?”

Het arme meisje hoorde de grove stem van den Wolf en werd eerst bang; maar toen dacht zij dat grootmoeder misschien wel verkouden was, en antwoordde:

„Ik ben 't, grootmoeder, uwe kleindochter Roodkapje. Ik kom u wafels brengen en een potje met boter, dat moeder u zendt.”

„Trek maar aan de klink, kind, dan gaat de deur open,” antwoordde de Wolf met een wat zachter gemaakte stem.

Roodkapje deed dit en de deur ging open. Toen de Wolf haar zag binnenkomen, trok hij zijn kop onder de dekens en zeide:

„Zet de wafels en de boter daar op tafel, en kom dan maar bij mij te bed.”

Roodkapje ontkleedde zich en ging te bed, maar was heel verwonderd, dat hare grootmoeder er in haar nachtpak zoo raar en wonderlijk uitzag.

„Maar, grootmoeder,” zei ze, „wat hebt ge lange armen!”

„Dat is om je des te beter te kunnen omhelzen, kind.”

„Maar, grootmoeder, wat hebt ge lange beenen!”

„Dat is om des te beter te kunnen loopen, kind.”

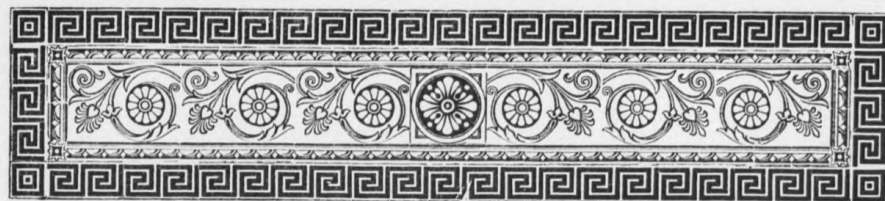
„Maar, grootmoeder, wat hebt ge lange ooren!”

„Dat is om des te beter te kunnen hooren, kind.”

„Maar, grootmoeder, wat hebt ge groote tanden!”

„Ja, en die zijn om jou op te eten.”

En toen de ondeugende Wolf dit gezegd had, zei hij: hap, hap! en at het arme Roodkapje op.

RIKET MET DE KUIF.

Daar was 'reis eene koningin, en die kreeg een zoontje, en dat zoontje was zoo leelijk en mismaakt, dat men er lang aan twijfelde of het kind wel eene menschelijke gedaante had. Eene wijze toovergodin, die kort na de geboorte van den jongen prins in het paleis verscheen, had evenwel verzekerd, dat deze toch zeer beminnelijk kon worden, omdat hij veel verstand krijgen zou, en zij had er nog bijgevoegd, dat hij uit kracht van de gift, welke zij hem toen schonk, ook even veel verstand als hij zelf bezat zou kunnen mededeelen aan den persoon, die hij het meest liefhad.

Alhoewel de arme koningin diep bedroefd was, dat ze zulk een leelijk schepsel ter wereld had gebracht, voelde zij zich door dit alles toch weer

een weinig in haar leed getroost. En inderdaad, de kleine begon nog maar nauwelijks te praten, of hij had zoo veel aardige gezegden en gaf in al zijn doen zoo veel blijken van geest, dat iedereen er versteld van stond. Ik vergat daar nog te zeggen, dat dit jongetje met een kuifje haar ter wereld kwam, en men hem daarom „Riket met de Kuif” noemde, want Riket was eigenlijk de geslachtsnaam.

Zeven of acht jaren later kreeg de koningin van een naburig koninkrijk twee dochttertjes. Het eerste, dat ter wereld kwam, was zoo schoon als de dag en de koningin zoo mee ingenomen, dat men vreesde, dat de al te groote blijdschap haar kwaad zou doen.

Dezelfde toovergodin, die bij de geboorte van den kleinen Riket met de Kuif was verschenen, was ook hier tegenwoordig, en om de vreugde der koningin wat te matigen, verklaarde zij haar, dat deze kleine prinses geen verstand zou hebben en even dom en onnoozel zou wezen, als zij schoon was. Dit bedroefde nu de koningin zeer; doch eenige oogenblikken later wachtte haar een nog grooter verdriet, daar haar een tweede dochter geboren werd, die foeilleelijk was.

„Wees maar zoo erg bedroefd niet, mevrouw,” zeide haar de toovergodin; „want dit zal bij uwe dochter op eene andere wijze vergoed worden. Zij zal zoo veel verstand krijgen, dat men bijna niet eens merkt, dat het haar aan schoonheid ontbreekt.”

„God geve het!” zuchtte de koningin; „maar

zou er geen middel wezen, om aan de oudste, die zoo schoon is, een weinigje verstand over te doen?”

„Wat het verstand aangaat, kan ik niets voor haar doen, mevrouw,” antwoordde de toovergodin; „maar voor hare schoonheid kan ik alles, en daar ik alles doen wil om u genoegen te geven, zoo geef ik haar de macht, om den persoon, die zij het meest lief heeft, even schoon en bevallig te maken als zij zelve is.”

Naarmate de prinsessen ouder werden, namen ook hare begaafheden toe, en ieder had de mond vol van de oudste en van het verstand van de jongste. Het is echter ook waar, dat hare gebreken met de jaren toenamen. De jongste werd zichtbaar nog leelijker, en de oudste van dag tot dag dommer, zoodat zij eindelijk òf heel geen antwoord meer gaf, als men haar iets vroeg, òf allerlei zotteklap uitsloeg. Daarbij was zij ook nog zoo lomp en onhandig, dat zij geen vier porseleinen kopjes op den schoorsteenmantel kon zetten, zonder er een of twee van te breken, en geen glas water drinken, zonder er de helft van over hare kleëren te storten.

Alhoewel nu schoonheid voor eene jonge juffer een groot voorrecht is, zoo was toch de jongste in alle gezelschappen doorgaans veel beter gezien dan de oudste. Eerst kwam men wel bij de oudste, om haar te zien en hare schoonheid te bewonderen; maar dan zocht men al spoedig de jongste en geestigste op, om haar duizend aardigheden te hooren vertellen; en 't was vreemd, hoe de oudste na een kwartier tijds niemand meer om

zich had, terwijl de jongste door het geheele gezelschap omringd was.

Ofschoon heel dom, merkte de oudste dat eindelijk toch wel en ze zou gaarne al hare schoonheid gegeven hebben, om maar de helft van het verstand van hare zuster te bezitten. Met al hare zachtaardigheid kon de koningin ook soms niet nalaten, haar over hare domheid en onhandigheid te beknorren, en dit trof deze arme prinses dan vaak zeer en maakte haar bitter bedrukt en bedroefd.

Op zekeren dag, toen zij alleen het bosch ingegaan was, om daar in stilte haar ongeluk te be-treuren, zag zij van verre een mannetje aankomen, dat bijzonder klein en leelijk, maar zeer kostelijk gekleed was. Het was de jonge prins Riket met de kuif, die na het zien van haar portret, dat men bijna door de geheele wereld verspreid vond, zoo nieuwsgierig en op haar verliefd geworden was, dat hij het koninkrijk van zijn vader verlaten had, alleen om het geluk te hebben van haar te zien en te spreken.

Hij was zeer verheugd, haar hier zoo alleen te vinden, en naderde haar met den uitersten eerbied en met alle mogelijke beleefdheid. Na de gewone begroetingen merkte hij echter al spoedig, dat zij zeer neerslachtig was, en zei haar dus:

„Ik kan niet begrijpen, prinses, hoe iemand, die zoo schoon is als gij, zoo bedroefd kan wezen, als gij mij toeschijnt; want ofschoon ik mij beroemen durf, eene groote menigte schoone dames gezien te hebben, moet ik toch zeggen, dat ik er

nooit ééne ontmoet heb wier schoonheid bij de uwe kan halen.”

„Dat zegt gij maar zoo, mijnheer,” antwoordde de prinses, en verder zei ze geen woord.

„De schoonheid,” vervolgde Riket met de kuif, „is een zoo groot voordeel, dat al het andere er voor moet onderdoen, en als men háár bezit, begrijp ik niet, wat men nog verder zou verlangen.”

„Ik was liever zoo leelijk als gij,” zei de prinses, „en daarbij verstandig, dan zoo schoon als ik nu ben en daarbij zoo vreeselijk dom.”

„Daar is niets, dat beter bewijst, dat men verstand heeft,” antwoordde Riket, „dan te meenen dat men het niet heeft; want hoe meer verstand men heeft, des te meer gedenkt men er aan, het niet te hebben.”

„Dat begrijp ik niet,” zeide de prinses; „maar ik weet wel, dat ik heel dom ben, en dat is het, wat mij zoo verdrietig maakt.”

„Als het niets anders is, dat u bedroeft, dan kan ik aan uw verdriet licht een einde maken,” zei de prins.

„En hoe zoudt gij dat doen?” vroeg de prinses.

„Ik heb het vermogen,” antwoordde Riket, „om aan den persoon, die ik het meest liefheb, zoo veel verstand te geven, als zij maar wenschen en begeeren kan; en daar gij die persoon zijt, prinses, staat het alleen aan u, zoo veel verstand te krijgen, als iemand hebben kan, indien gij mij dan namelijk verkiest te trouwen.”

De prinses stond op dat zeggen geheel verstomd en antwoordde niets.

„Ik zie wel,” vervolgde Riket met de kuif, „dat mijn voorstel u verlegen maakt, en dat verwondert mij ook niet; maar ik geef u een vol jaar tijd om u te bedenken.”

De prinses had zoo weinig verstand en was tegelijk zoo begeerig, om dat te krijgen, dat zij zich verbeeldde, dat dit jaar nooit een einde zou nemen, waarom zij het haar gedane voorstel ook maar dadelijk aannam. Zoodra zij nu echter aan Riket met de kuif, beloofd had dat zij hem dien dag over een jaar zoude trouwen, gevoelde zij zich geheel anders dan zij te voren was geweest. Zij bemerkte dadelijk, dat zij met eene vreemde gemakelijkheid los, ongedwongen en natuurlijk alles kon zeggen, wat zij maar wilde. Zij knoopte dan ook terstond met Riket een zoo levendig en aangenaam gesprek aan, en betoonde zich zoo gevat en vlug ter taal, dat hij begon te vreezen, dat hij meer verstand had overgedaan, dan hij voor zich zelf had behouden.

Toen zij daarna in het paleis terugkwam, stond het geheele hof van verwondering opgetogen en wist niet, wat van zulk eene schielijke en gelukkige verandering te denken; want, in plaats van als vroeger allerlei dwaze en zotte dingen uit te brengen, zei zij nu niets, of het was verstandig, wel doordacht en soms allergeestigst. Het gansche hof legde hier eene ongeveinsde vreugde over aan den dag, en alleen hare jongste zuster was er niet zoo mee ingenomen; want nu zij niet meer door haar geest boven haar uitmunten kon, vreesde zij, dat men haar bij hare leelijkheid geheel over het hoofd zien zoude.

De koning volgde dan nu ook doorgaans den raad zijner oudste dochter en hield soms wel raadsvergadering in haar vertrek.

Daar deze verandering nu spoedig alom ruchtbaar geworden was, deden vele jonge prinses der naburige koninkrijken hun uiterste best, om zich door haar te doen beminnen, en vroegen velen haar ten huwelijk; doch daar zij onder hen geen een vond, die haar verstand genoeg had, hoorde zij allen aan, zonder zich aan een hunner te verbinden.

Evenwel kwam er eindelijk toch een, die zoo machtig, zoo rijk, zoo verstandig en zoo welgemaakt was, dat zij niet nalaten kon, eenige genegenheid voor hem op te vatten. Haar vader bemerkte dit en die zeide haar nu, dat hij haar in het kiezen van een echtgenoot de handen geheel vrij liet, en dat zij dus maar te zeggen had, wien zij 't liefst hebben zou.

Hoe meer verstand en overleg men heeft, des te moeilijker is het vaak, in soortgelijke zaken tot een vast besluit te komen, waarom de verstandige prinses haren vader dan ook verzocht, haar in dit geval eenigen bedenktijd te laten.

Toevallig ging zij nu in het zelfde bosch, waar zij vroeger Riket met de kuif had ontmoet, een luchtje scheppen, om daar meer bedaard te overleggen, wat haar te doen stond. Terwijl zij daar zoo in diepe gedachten wandelde, hoorde zij onder hare voeten een gedruisch als van eene menigte menschen, die heen en weer liepen en ergens druk mee bezig waren. Na wat scher-

per te hebben toegeluisterd, hoorde zij er een zeggen:

„Geef mij dien ketel eens aan!”

Terwijl een ander riep:

„Breng hout, en stookt het vuur nog wat op!”

Op hetzelfde oogenblik opende de grond zich voor hare voeten en zag zij daarin een groote keuken vol hofmeesters, koks en andere bedienden, die met het bereiden van een prachtig gastmaal bezig waren. Er kwam ook een troep van wel twintig of dertig braadkoks uit den grond voor den dag, die in eene laan van het bosch aan een groote tafel plaats namen en daar, met de lardeerpriem in de hand en de witte slaapmuts op het hoofd, op de maat van een aardig liedje hun werk begonnen.

De prinses was over dit schouwspel natuurlijk niet weinig verwonderd en vroeg hun, voor wie zij die toebereidselen maakten.

„Voor prins Riket met de kuif, mevrouw, die morgen bruiloft gaat houden,” antwoordde de voornaamste van den troep.

De prinses was nog meer verwonderd dan te voren, maar toen haar op eens naar binnen schoot, dat zij, nu op den dag af een jaar geleden, beloofd had, prins Riket met de kuif te zullen trouwen, was zij van schrik bijna in flauwte gevallen. De reden, dat zij zich dit niet vroeger herinnerd had, was deze, dat zij, toen zij den prins die belofte deed, nog eene zottin was, maar met het aannemen van het nieuw verstand, dat hij haar geschonken had, tegelijk hare vroegere zotternijen had vergeten.

Zij was nog geen dertig treden verder gegaan, toen Riket met de kuif zelf voor haar stond, kloek, wakker en uitgedost als een prins, die op vrijersvoeten staat.

„Gij ziet, prinses,” zeide hij, dat ik een man van mijn woord ben, en ik vertrouw, dat ook gij hier komt, om het uwe gestand te doen en mij, door mij uwe hand te schenken, tot den gelukkigsten van alle stervelingen te maken.”

„Ik beken gul uit,” antwoordde de prinses, „dat ik in dit geval nog geen vast besluit heb genomen, en dat ik niet geloof, dat mijn besluit ooit zoo uitvallen zal, als gij dat verlangt.”

„Het verwonderd mij zeer, dat te hooren, prinses!” zeide Riket met de kuif.

„Dat geloof ik gaarne,” antwoordde de prinses, „en zeker, als ik met een gemeen of onverstandig mensch te doen had, zou ik niet weinig verlegen wezen. Eene prinses moet haar woord houden, zou hij zeggen, en gij moet mij trouwen, omdat gij mij dat beloofd hebt; maar daar de man, met wien ik te doen heb, de verstandigste van de wereld is, ben ik verzekerd, dat hij naar rede luisteren zal. Gij weet, dat ik, toen ik nog dom en onnoozel was, toch maar niet besluiten kon, u te trouwen; en nu, daar ik het verstand heb, dat gij mij gegeven hebt en waardoor ik nog angstvalliger in mijne keuze geworden ben, — hoe zoudt gij dan nu van mij vergen, tot een besluit te komen, dat ik in dien tijd niet heb kunnen nemen? Indien gij mij werkelijk dacht te trouwen, dan hebt gij zeer verkeerd gedaan met mij van mijne domheid te genezen en mij

helderder uit de oogen te doen zien, dan ik vroeger deed."

"Indien, zooals gij daar zegt, een onverstandig mensch," antwoordde Riket, "goed ontvangen werd, als hij u het niet houden van uw woord verweet; waarom zou het mij dan niet vrijstaan, hetzelfde te doen in eene zaak, waar al het geluk van mijn leven van afhangt? Is het billijk, dat menschen, die verstand hebben, harder behandeld worden dan domkoppen? En kunt gij dat willen, gij, die zoo veel verstand hebt en die zoo vurig wenschet dat te hebben? Maar laat ons bij de zaak blijven. Is er buiten mijne leelijkheid iets in mij, dat u mishaagt, prinses? Hebt gij iets tegen mijne geboorte, tegen mijn verstand, tegen mijn karakter of tegen mijn wijze van doen?"

"Volstrekt niet," antwoordde de prinses; "juist al, wat gij daar opnoemt, behaagt mij in u."

"Als dat zoo is," riep Riket, "dan is mijn geluk zeker, daar gij mij den beminnelijksten van alle menschen kunt maken."

"Hoe is dat mogelijk?" vroeg de prinses.

"Dat zal geschieden," antwoordde Riket, "wanneer gij mij genoeg bemint, om te wenschen, dat het gebeure; want gij moet weten, dat dezelfde toovergodin, die mij op mijn geboortedag de gift schonk van verstand te kunnen geven aan haar, die ik beminde, u ook de macht heeft verleend om hem, dien gij bemint en aan wien gij die gunst wilt bewijzen, van schoonheid mede te deelen."

"Als dat waar is," zeide de prinses, "dan wensch

ik van ganscher harte, dat gij de beminnelijkste prins van de wereld wordt."

Nauwelijks had de prinses deze woorden gesproken, of Riket met de kuif stond voor haar als de schoonste, beminnelijkste en welgemaakste man, dien zij nog ooit gezien had.

Er zijn sommigen, die willen, dat het niet de macht der toovergodin was, waardoor deze verandering geschiedde, maar dat alleen de liefde zulk eene vreemde gedaanteverwisseling te weeg bracht. Zij zeggen, dat de prinses, eens op de standvastigheid van haren minnaar, op zijne bescheidenheid en al de goede hoedanigheden van zijn hart en geest opmerkzaam geworden, voor de mismaktheid van zijn lichaam en het leelijke van zijn gezicht in 't geheel geen oogen meer had; dat zijn bochel zelfs haar niet anders dan de hooge rug van iemand van eene achtbare houding toescheen, en in plaats dat zij hem vroeger vreeselijk mank zag gaan, vond zij nu, dat hij maar wat over eene zijde scheen te hangen, en dat hem dit zelfs eer mooi dan leelijk stond. Zij zeggen verder, dat zijne oogen, omdat zij scheel zagen, haar nu dubbel levendig en sprekend toeschenen, dat zij in zijn vreemde draaien daarmede niet anders dan een blijk van zijne overgroote liefde meende te zien, en dat eindelijk zijn groote roode neus in haar oog iets heel mannelijks en krijgshaftigs kreeg.

Hoe dit echter nu ook zij, de prinses beloofde, hem terstond te zullen trouwen, indien maar haar vader daar zijne toestemming toe geven wou.

RIKET MET DE KUIF.

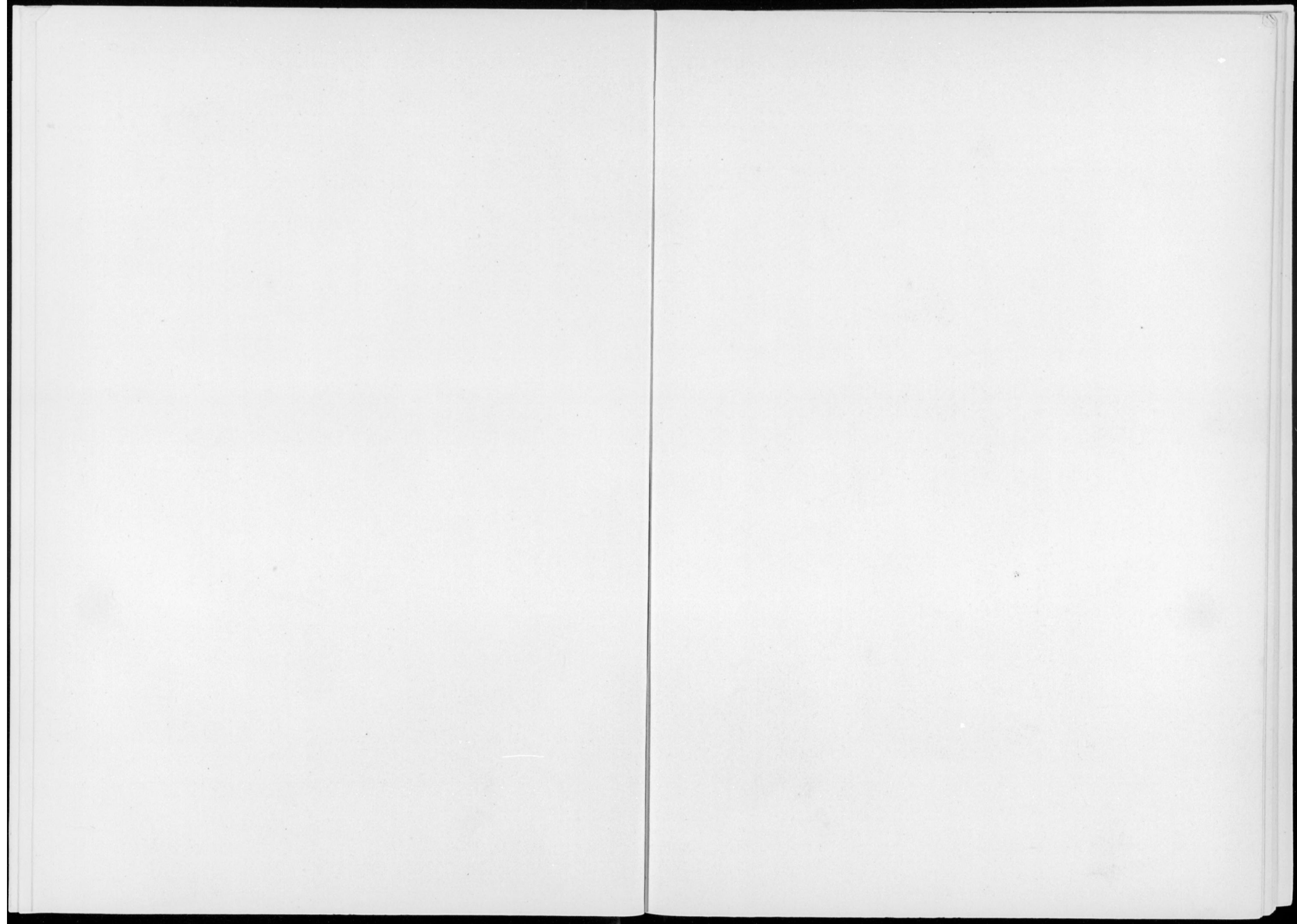

Toen de koning merkte, dat zijne dochter zoo veel achting voor Riket met de kuif had, en hij dezen als een zeer geestig en schrander prins leerde kennen, nam hij hem met open armen als zijn schoonzoon aan.

Zooals Riket met de kuif wel voorzien had en volgens de beschikkingen, die hij vooraf had gemaakt, werd dan ook den volgenden dag de blijde bruiloft gehouden.

DE GELAARSDE KAT EN BLAUWBAARD.

18450

DE GELAARSTE KAT

EN

BLAUWBAARD

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

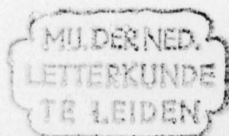
DE GELAARSDE KAT.

Daar was 'reis een molenaar, en die had drie zonen, aan wie hij bij zijn sterven niets anders dan zijn molen, zijn ezel en zijn kat naliet. De deeling was spoedig afgelopen, en men had daar notaris noch procureur toe nodig. Die heeren zouden de heele nalatenschap in eens hebben opgeslokt. De oudste kreeg den molen, de tweede kreeg den ezel, en de derde kreeg alleen maar de kat.

Deze laatste was met dat armzalig erfdeel maar heel niet in zijn schik.

„Mijne broeders,” zeide hij, „kunnen, als zij bij mekaar blijven, behoorlijk hun brood verdienen; maar ik . . . als ik mijn poesje heb opgegeten en van haar vel een mof gemaakt, dan kan ik van honger sterven.”

De kat, die deze woorden had afgeluisterd, maar daar niets van merken liet, zette een heel ernstig gezicht en zei hem:

„Wees maar zoo mistroostig niet, meester. Geef mij maar een zak en laat mij een paar laarzen maken, dat ik geen last van de doornen en distels heb, en gij zult zien, dat gij niet zoo slecht beedeeld zijt geworden, als gij wel denkt.”

Ofschoon haar meester nu op dit zeggen niet veel staat maakte, zoo was hij toch niet geheel zonder hoop, dat hij door haar toedoen licht nog wel eenige hulp in zijne ellende zou kunnen krijgen, vooral als hij bedacht, met wat loosheid hij haar de ratten en muizen had zien vangen, 't zij dat ze zich aan hare pooten ophing, of dat ze in het meel ging liggen en zich als dood hield, tot zij haar kans waarnemen kon.

Zoodra nu de kat gekregen had, wat zij verlangde, trok zij stout de laarzen aan, wierp den zak op haar rug, hield de touwtjes daarvan met hare beide voorpooten vast, en kuierde zoo op hare achterpooten naar het bosch, waar veel konijnen huisden. Daar nam zij haar zak, waarin zij zemelen en koolbladen gedaan had, zette hem als een net uit, ging er bij liggen, net alsof ze dood was, en wachtte zoo, tot het een of ander jong konijntje, met de listen en lagen der wereld nog onbekend, daarin zou kruipen, om te snoepen van wat er inzat.

Nauwelijks lag zij daar, of haar wensch werd vervuld. Een jong konijntje kwam in den zak en meester kat trok haastig de touwtjes toe, pakte het beestje en beet het zonder genade dood.

Trotsch op haar buit, ging zij nu regelrecht naar den koning en verzocht hem te spreken. Men liet de kat in het vertrek van zijne majes-

teit, waar zij bij haar binnenkomen voor den koning een diepe buiging maakte en zeide:

„Sire, zie hier een wild konijn, dat mijnheer de markies van Carabas (zoo was de naam, dien zij aan haren meester verkoos te geven,) mij gelast heeft, u van zijnentwege aan te bieden.”

„Zeg aan uw meester, dat ik hem bedank en dat zijn geschenk mij groot genoeg doet,” antwoordde de koning.

Op een anderen tijd verborg de kat zich in een korenveld en zette haar zak weer open. Al spoedig kwamen daar twee patrijzen in; wip trok zij nu de touwtjes toe en zoo ving zij die alle twee.

Nu ging ze opnieuw, evenals zij met het konijntje gedaan had, de twee patrijzen den koning aanbieden. Hij nam die in dank aan en liet aan de kat een goed footje geven.

Deze hield dit zoo een maand twee, drie vol en ging van tijd tot tijd den koning het een of ander wild brengen, waarbij zij de groetenis bracht van haar meester.

Op zekeren dag had zij vernomen, dat de koning met zijne dochter, die de schoonste prinses der wereld was, langs de rivier uit rijden gaan zou. Nu zeide zij tot haren meester, den molenaarszoon:

„Indien gij nu mijn raad wilt volgen, dan is uw fortuin gemaakt. Gij hebt niets anders te doen dan u te gaan baden in de rivier, op de plaats, die ik u aanwijzen zal, en mij vervolgens maar stilletjes voor het verdere te laten zorgen.”

De zoogenaamde markies van Carabas volgde

den raad van zijne kat, zonder dat hij zelf nog begreep, waartoe dat moest dienen.

Terwijl hij nu aan het baden was, kwam de koning daar voorbij rijden, en toen begon de kat op eens uit al hare macht te roepen en te schreeuwen:

„Help, help! Och zie, mijnheer de markies van Carabas verdrinkt.”

Op dit geroep stak de koning zijn hoofd buiten het portier, en daar hij de kat herkende, die hem al zoo vaak wild had gebracht, beval hij zijne lijfwacht, dat men den markies van Carabas terstond zou gaan helpen.

Terwijl men nu den armen markies uit het water haalde, trad de slimme kat aan de koets en zei den koning, dat terwijl zijn meester in het water was, er dieven gekomen waren, die zijne kleeren hadden weggenomen, niettegenstaande zij uit alle macht: „Houdt den dief! Houdt den dief!” had geroepen. Die booze poes! zij had de kleeren zelve onder een grooten steen weggestopt.

De koning wenkte nu den opziener van zijne kleerkamer en beval hem, terstond een van zijne beste pakken voor den markies van Carabas te gaan halen, wien hij alle mogelijke beleefdheid betoonde. Daar de fraaie kleederen, die men hem bracht, zijn goed gezicht en zijne kloeke houding gunstig deden uitkomen, zoo vond de dochter des konings dadelijk veel behagen in hem, en toen de markies haar een keer twee drie heel eerbiedig in de oogen had gekeken, werd zij al op hem verliefd.

De koning verlangde, dat hij bij hem in de koets stappen en een eindje mee omrijden zou.

De kat, die met blijdschap zag, dat haar begonnen werk zoo goed gelukte, liep nu op een drafje vooruit, en eenige boeren ziende, die op het veld aan het maaien waren, riep zij hun toe:

„Hoort eens, mannen, indien gij den koning, die straks hier komt, niet zegt, dat dit hooiland aan den heer markies van Carabas toekomt, dan zult ge altemaal zoo fijn gehakt worden als frikkadillen.”

De koning verzuimde dan ook niet, in het voorbijrijden aan de maaiers te vragen, aan wien de weide, waarop zij aan het werk waren, toekwam.

„Aan mijnheer den markies van Carabas,” riepen allen tegelijk, want het dreigement van de kat had hen bang gemaakt.

„Gij hebt daar een schoon goed,” zeide de koning tot den markies.

„O ja, sire; het is een land, dat jaarlijks vrij wat opbrengt.”

Meester kat, die nog altijd vooruit liep, kwam nu bij eenige korenmaaiers en zeide:

„Hoort eens, mannen, indien gij niet zegt, dat al dit koren aan den markies van Carabas toekomt, dan zult gij altemaal zoo fijn gehakt worden als frikkadillen.”

De koning, die een oogenblik later volgde, wilde weten, aan wien het korenveld, dat hij daar zag, toebehoorde.

„Aan mijnheer den markies van Carabas,” antwoordden de maaiers en dat stond den koning weer zeer goed aan, en den markies ook.

De kat bleef nog al voor de koets uitloopen en

vertelde aan iedereen, dien zij ontmoette, hetzelfde, zoodat de koning zich al meer en meer verwonderde over de uitgestrekte bezittingen van den markies van Carabas.

Meester kat kwam eindelijk aan een fraai kasteel, waar een wildeman woonde, de rijkste in heel het land, want al de landerijen, welke de koning was voorbij gereden, kwamen hem in eigendom toe.

De kat, die vooraf gezorgd had, te vernemen, wie die wildeman was en wat hij alzo doen kon, verzocht hem eens te mogen spreken en zeide hem, dat zij zijn kasteel niet hadden willen voorbij gaan zonder de eer te hebben van hem te komen groeten. De wildeman ontving haar zoo beleefd, als van een wildeman te verwachten was, en verzocht haar plaats te nemen.

„Men heeft mij verteld,” begon de kat, „dat gij het vermogen bezit van de gedaante van allerlei dieren aan te nemen, en dat gij u, bij voorbeeld, zoo maar in eens in een hond of in een olifant kunt herscheppen.

„Dat is ook waar,” antwoordde de wildeman barsch, „en om het u te toonen, zult gij mij dadelijk in een leeuw zien veranderd.”

De kat was zoo verschrikt, toen daar in eens een leeuw voor haar stond, dat zij met een wip op het dak klauterde, wat echter niet zonder moeite en gevaar ging, omdat hare laarzen weinig geschikt waren, om er mede tegen de pannen op te loopen.

Een poosje daarna toen de kat zag, dat de wildeman zijn eerste gedaante weer had aangenomen,

kwam zij naar beneden en erkende, dat zij vrij wat bang was geweest.

„Dan heeft men mij verzekerd, schoon ik het haast niet gelooven kan,” zei de kat, „dat gij u ook in een van de allerkleinste diertjes, in een rat, eene muis of zoo iets kunt veranderen; maar dat, beken ik, houd ik toch voor onmogelijk.”

„Voor onmogelijk!” riep de wildeman: „dat zal ik u eens laten zien.” En meteen veranderde hij zich in een klein muisje, dat vlug over den grond liep.

Zoodra de kat dit zag, sprong zij toe, pakte het muisje en at het op.

Intusschen had de koning, toen hij in het voorbijrijden dat fraaie kasteel van buiten zag, lust gekregen, om het ook van binnen eens te zien. Zoodra nu de kat het geratel van de koets op de ophaalbrug hoorde, kwam zij den koning te gemoet en riep:

„Wees welkom, sire! wees welkom op het kasteel van den markies van Carabas.”

„Ei, ei, mijnheer de markies,” zei de koning, „dus is dit kasteel ook al van u? Wat een kostelijk voorplein en wat fraaie gebouwen rondom! Laat het ons dan nu ook eens van binnen zien.”

De markies bood der jonge prinses zijn arm aan, en zoo den koning volgende, die vooruit ging, kwamen zij in eene groote zaal, waar een prachtig maal gereed stond, dat de wildeman voor zijne vrienden had doen bereiden, die dien dag zijne gasten zouden zijn, maar nu niet durfden binnenkomen, daar zij hoorden, dat de koning er was.

De koning was door de goede hoedanigheden

van den markies niet minder met hem ingenomen dan zijne dochter, en toen hij nu zijne uitgestrekte bezittingen met welgevallen had opgenomen, zei hij tot hem, na een glas wijn te hebben gedronken:

„Het staat alleen aan u, mijnheer de markies, of gij mijn schoonzoon worden wilt.”

De markies maakte eene onderdanige buiging, nam het vereerend aanbod des konings aan en trouwde de prinses nog denzelfden dag.

De kat werd nu een groot heer, en als zij voortaan nog muisjes naliep, dan was dat alleen tot tijdverdrijf.

BLAUWBAARD.

Daar was 'reis een man, die veel prachtige huizen in en buiten de stad bezat, en daarbij overvloed van goud en zilver, allerkostbaarste meubels en tapijtwerk, en koetsen van onder tot boven verguld. Die man had echter ongelukkig een blauwen baard, die hem zoo leelijk en afschuwelijk maakte, dat er geen vrouwen of meisjes waren, of ze liepen verschrikt voor hem weg.

Nu woonde er in zijne buurt eene mevrouw van hooge en voorname afkomst, die twee dochters had. Hij vroeg haar daar eene van ten huwelijk en liet aan de moeder de keuze over, welke van de twee zij hem geven wou. Geen van beiden wilde evenwel iets van hem weten, en ze zonden hem nu gedurig de een naar de andere, omdat ze maar niet besluiten konden, een man te nemen, die een blauwen baard had. En wat haar nog 't meest tegenstond, was, dat hij vroe-

ger al verscheiden vrouwen gehad had, zonder dat men wist waar die gebleven waren.

Om nu met die jonge dames wat nader kennis te maken, verzocht Blauwbaard haar met hare moeder, met twee of drie van hare beste vriendinnetjes en met eenige jonge heeren uit de buurt op een zijner landgoederen, waar men wel acht volle dagen bleef en zich ter deeg vermaakte. 't Was daar niet dan jagen en visschen, wandelen en rijden, feestvieren en dansen; kortom, 't was zulk een prettig leventje, dat de oudste dochter begon te vinden, dat de baard van den gastheer toch niet zoo heel erg blauw en dat deze zelf een allerliefst man was. Kort nadat men weer in de stad teruggekeerd was, werd het huwelijk dan ook voltrokken.

Een maand daarna zeide Blauwbaard aan zijne jonge vrouw, dat hij om dringende zaken op reis moest en misschien wel zes weken uitblijven zou. Zij moest zich gedurende zijne afwezigheid maar goed vermaken en eenige vriendinnetjes vragen, om met haar naar een zijner landgoederen te gaan. Daar kon zij haar dan onthalen, zoo kostelijk, als zij maar verkoos.

„Hier,” ging hij voort, „hebt gij de sleutels van de twee groote kasten met huisraad; hier is die van het gouden en zilveren servies, dat niet dagelijks gebruikt wordt; daar zijn die van mijn goud en zilvergeld en van de juweelenkistjes, en daar de looper, die op alle kamers past. Nu heb ik hier nog een klein sleuteltje, en daarmee komt men in het kleine kamertje aan het einde van de groote galerij beneden. Maak gerust alles open,

ga en kijk overal, maar in dat kabinetje moogt gij niet komen, in geen geval. Dat verbied ik u en dat verbied ik u heel ernstig. Als gij het toch wagen mocht, zoudt gij van mij het ergste te wachten hebben.”

Zij beloofde hem, dat zij alles, wat hij haar gezegd had, ten trouwste nakomen zou, en nadat hij haar bij het afscheid nog eens omhelsd had, stapte hij in zijne koets en reed weg.

De goede vriendinnen en kennissen wachtten niet eens, tot zij bij het jonggetrouwde vrouwtje gevraagd werden, zoo benieuwd waren ze, om al de pracht en heerlijkheid van haar huis te zien; want zoo lang als haar man thuis was, hadden ze daar niet durven komen. Ze kwamen terstond opzetten, en doorwandelden nu alle kamers en vertrekken en staken meteen hare nieuwsgierige neusjes eens in kabinetten en kleerkasten, waarin zij het een nog mooier en prachtiger dan het ander vonden. Vervolgens gingen zij naar de bovenkamers, waar ze zich de oogen bijna uit het hoofd keken en verbaasd stonden over de groote menigte van kostelijke kleeden en tapijten, rustbanken, porseleinkasten, kristallen hangkroonen, schilderijen en spiegels met zoo prachtige vergulde lijsten, als ze nog van haar leven niet gezien hadden. Ze konden dan ook niet nalaten, het geluk van hare vriendin te benijden, die zelve echter met al die rijkdommen lang niet meer zoo ingenomen was, omdat zij van ongeduld brandde, om dat kleine benedenkamertje open te zien.

Zij werd door hare nieuwsgierigheid eindelijk zelfs zoo geplaagd, dat zij haar gezelschap alleen

liet en langs een geheimen trap naar beneden ging.

Aan de deur van het kamertje gekomen, stond zij evenwel toch een ommezentje stil. Zij bedacht, hoe ernstig haar man het haar verboden had, en dat zij door hare ongehoorzaamheid wel eens heel ongelukkig kon worden; maar hare begeerte was zoo sterk, dat zij die niet kon overwinnen. Zij nam dus het kleine sleuteltje en opende de deur van het kamertje met bevende hand.

In 't eerst zag zij niets, omdat de luiken voor de vensters gesloten waren, maar langzamerhand begon zij te zien, dat de vloer overal bedekt was met dik geronnen bloed, waarin de lijken van verscheidene vrouwen, die tegen den wand hingen, zich duidelijk afspiegelden. Zij meende het op dat oogenblik van schrik te besterven en liet daardoor het sleuteltje, dat zij zoo pas uit het slot had getrokken, uit de hand vallen. Nadat zij weer wat tot haar zelve gekomen was, raapte zij het echter weder op, sloot de deur en vluchtte naar hare kamer, om wat te bedaren, maar zij kon niet, zoo vreeselijk was zij ontsteld.

Toen ook bemerkte zij, dat wat bloed aan het sleuteltje van het kleine kamertje gekomen was. Zij veegde het twee- of driemaal af, maar het bloed bleef er aan zitten, wat zij ook schuurde en wreef; het was er niet af te krijgen, want het sleuteltje was betooverd en liet het bloed maar niet los.

Blauwbaard kwam nog denzelfden avond weêr thuis en zeide, dat hij onderweg brieven had gekregen met tijding dat de zaak, om welke hij uitgegaan was, reeds tot zijn genoegen was ge-

schikt. Zijne vrouw deed haar uiterste best, om hem te betuigen, hoe blij zij was, dat hij haar maar zoo kort alleen had gelaten.

Den volgenden morgen eischte hij van haar de sleutels terug. Zij gaf hem die, maar met zoo bevende hand, dat hij wel al half raden kon, wat er gebeurd was.

„Hoe komt het, dat het sleuteltje van het kleine kamertje hier niet bij is?” vroeg hij haar.

„Ik heb dat dan zeker boven op mijne tafel laten liggen,” antwoordde zij.

„Vergeet dan niet, mij het zoo meteen te halen,” zeide Blauwbaard.

Na lang talmen en allerlei uitvluchten moest zij dus eindelijk met dat ongelukkige sleuteltje voor den dag komen.

Blauwbaard bekeek het, zag zijne vrouw scherp in de oogen en vroeg haar:

„Hoe komt dat bloed aan dien sleutel?”

„Dat weet ik niet,” antwoordde de arme vrouw, zoo bleek als een doode.

„Als gij het niet weet, dan weet ik het des te beter,” snauwde Blauwbaard haar toe. „Gij hebt in het kleine kamertje willen gaan. Welnu, mevrouw, gij zult er ook in komen en plaats nemen naast de dames, die gij er hebt zien hangen.”

Zij viel hierop terstond voor haar man op de knieën, schreide, snikte, betoonde een waarachtig berouw over hare ongehoorzaamheid en bad vurig om vergiffenis.

„Gij moet sterven, mevrouw,” zeide hij, „en dat wel op staanden voet.”

„Als ik sterven moet,” antwoordde zij, „gun mij

dan een oogenblik tijd, om mij voor te bereiden en mijn gebed te doen."

"Ik gun u een half kwartier uurs," zeide Blauwbaard; „maar ook geen oogenblik langer."

Zoodra zij nu alleen was, riep zij hare zuster, welke zij tot gezelschap bij zich gehouden had.

„Zuster Anna," bad zij, „ga, als ik u bidden mag, eens boven op den toren en zie uit, of onze broeders nog niet komen. Die hebben beloofd, dat ze van daag hier zouden wezen, en als gij hen ziet, geef hun dan een teeken, dat ze zich haasten."

Zuster Anna klom boven op den toren, en de arme bedroefde en benauwde ziel riep haar van tijd tot tijd toe:

„Anna, zuster Anna, ziet gij dan niets komen?"

En zuster Anna antwoordde:

„Ik zie niets dan de zon, die het stof optrekt, en het veld met groen gras bedekt."

Intusschen begon Blauwbaard, die al een groot zwaard in de hand had, zijne vrouw met forsche stem toe te roepen:

„Kom terstond beneden, of ik zal bij u boven komen."

„Nog één oogenblikje!" antwoordde de vrouw, en daarop weër naar boven, maar zachtjes:

„Anna, zuster Anna, ziet gij nog niets komen?"

En hare zuster antwoordde:

„Ik zie niets dan de zon, die het stof optrekt, en het veld met groen gras bedekt."

„Kom dan toch beneden," schreeuwde Blauwbaard, „of ik zal boven komen."

„Ik kom," antwoordde zijne vrouw, en nog eens riep ze:

„Anna, zuster Anna, ziet gij dan nog niets komen?"

„Ik zie een dichte stofwolk, die hier heen trekt," antwoordde zuster Anna.

„Zijn het mijne broeders?"

„Och neen, zuster! 't Is eene kudde schapen."

„Wilt gij dan nog niet beneden komen?" schreeuwde Blauwbaard nog harder.

„Nog een ommezentje," antwoordde zijne vrouw, en meteen riep ze weër tot hare zuster:

„Anna, zuster Anna, ziet gij dan nu nog niets komen?"

„Ik zie," antwoordde zij, „twee ruiters, die hier heen komen; maar zij zijn nog heel ver weg. — God zij gedankt," riep zij een oogenblik later, „het zijn onze broeders! Ik wenk hun al mijn best, dat zij zich haasten moeten."

Eindelijk begon Blauwbaard nu zoo hard te schreeuwen, dat het heele huis er van dreunde. De arme vrouw kwam naar beneden en viel hem te voet, schreiend en met loshangende haren.

„Dat dient nergens toe," zeide Blauwbaard; „want sterven moet gij toch."

Hierop greep hij haar met de eene hand in de haren, terwijl hij met de andere zijn zwaard zwaaide, om haar het hoofd af te slaan.

De arme vrouw keerde zich naar hem toe, zag hem met hare stervende oogen smeekend aan en bad hem, haar nog een oogenblik tijd te laten, om zich voor te bereiden.

„Neen, neen, beveel uwe ziel aan God!" riep hij, en zijn arm opheffende.....

Juist op dit oogenblik werd er zoo sterk op de

BLAUWBAARD.

---

deur gebonsd, dat Blauwbaard nog niet toesloeg, maar verschrikt opkeek. De deur vloog open en daar kwamen twee ridders binnenstormen, die met de bloote degen in de vuist, zich dadelijk op Blauwbaard wierpen.

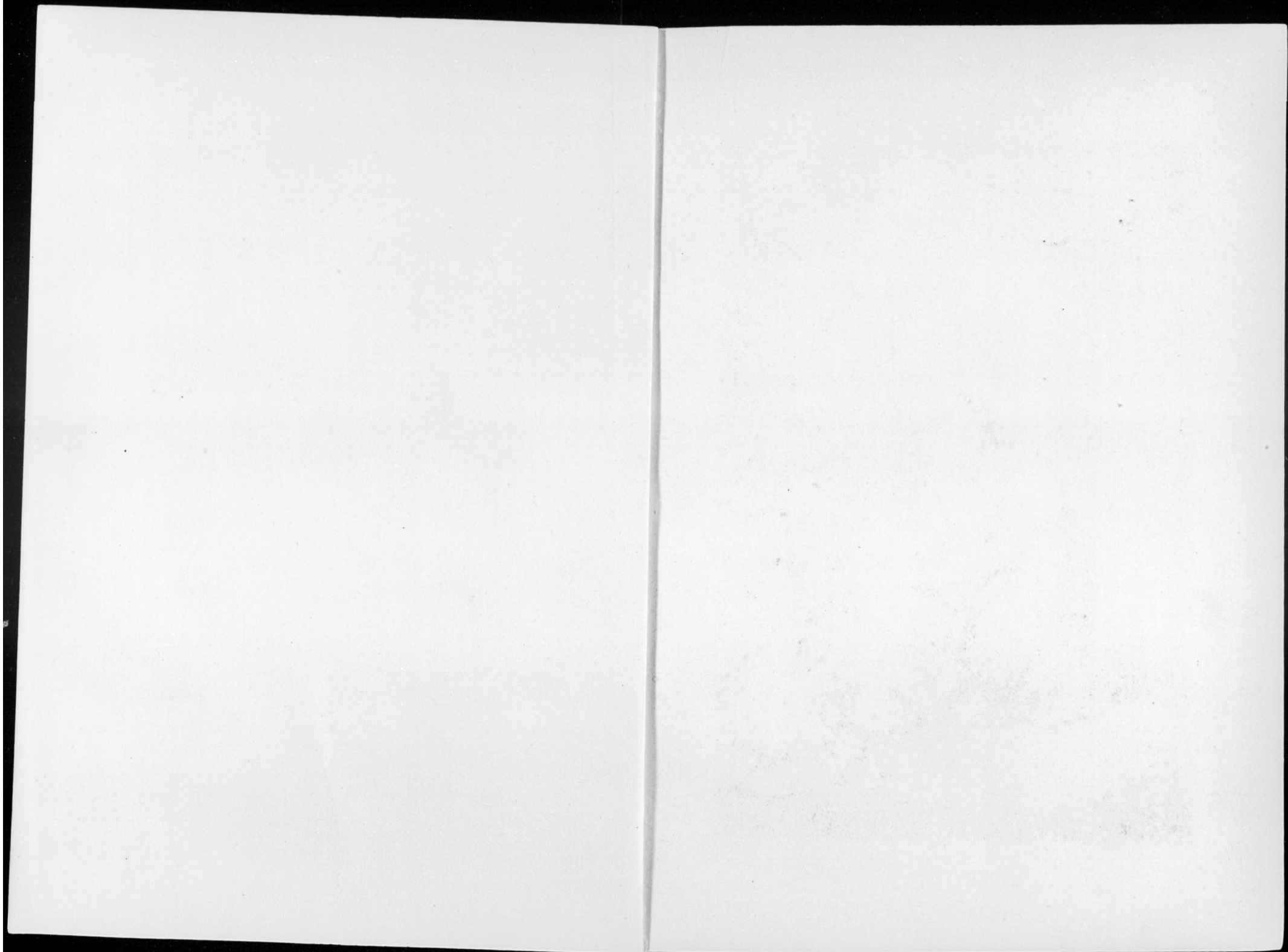
Deze zag terstond, dat het de beide broeders zijner vrouw waren, en zocht nu door de vlucht zijn lijf te bergen; maar de beide broeders volgden hem zoo kort op de hielen, dat ze hem paktten, nog voor dat hij over den drempel was. Zij stieten hem hunne degens dwars door het lijf en lieten hem dood liggen. De arme vrouw was van schrik bijna net zoo dood als haar man en had de macht niet, om op te staan en hare broeders te omhelzen.

Het bleek later, dat Blauwbaard volstrekt geen erfgenamen had, en dus kwam zijne vrouw in het bezit van al zijn goederen. Een deel daarvan besteedde zij, om hare zuster Anna uit te huwelijken aan een edelman, die haar lang al bemind had. Voor een ander gedeelte kocht zij kapiteinsplaatsen voor hare twee broeders, en het overige behield ze, om zelve te hertrouwen met een braaf man, met wien zij gelukkig leefde en die haar de booze dagen deed vergeten, welke zij met den ondeugenden Blauwbaard had doorgestaan.

ASSCHEPOESTER EN DE TOOVERGODIN.

18450

ASSCHEPOESTER

EN

DE TOOVERGODIN

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

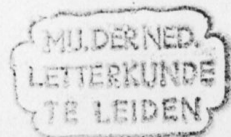

ASSCHEPOESTER.

Daar was 'reis een edelman, die voor de tweede maal trouwde met eene vrouw, hoogmoedig en zoo trotsch, dat haast geen huis met haar was te houden. Zij had twee dochters, die denzelfden aard hadden en haar in alle dingen geleken. De man van zijn kant had uit zijn eerste huwelijk ook een dochtertje, dat echter de goedaardigheid en de zachtheid zelve was. Daarin aardde zij naar hare moeder, die de beste vrouw van de wereld geweest was.

De bruiloftspret was pas afgelopen, of de stiefmoeder deed haar boezen aard al duidelijk blijken; zij kon de goede hoedanigheden van dat jongste kind maar niet verdragen, want die maakten hare eigen dochters bij vergelijking nog wel eens zoo hatelijk. Zij liet haar dus het allermorsigste huiswerk doen; zij moest de vaten

wasschen en wegzetten, zij moest de kamers van mejuffrouwen hare dochters schuieren, en zij moest boven in huis op een ellendig zolderkamtje op een harden stroozak slapen, terwijl hare zusters mooie groote kamers hadden met nieuwerwetsche ledikanten, met prachtige tapijten en met spiegels, zoo groot, dat men er zich van het hoofd tot de voeten in spiegelen kon. Het arme meisje verdroeg dat alles met veel geduld en dorst het niet eens haar vader klagen, die haar toch maar beknord zou hebben, omdat zijn vrouw geducht den baas over hem speelde.

Als zij haar werk gedaan had, kroop zij, om zich te warmen, maar stilletjes in het hoekje van den haard en ging bij de heete asch zitten, waarom men haar in de wandeling Vuilasch noemde; maar de jongste zuster, die nog een beetje fatsoenlijker was dan de oudste, noemde haar maar liever Asschepoester. Evenwel was Asschepoester met hare slechte kleeren wel honderdmaal mooier dan hare zusters, al waren die ook nog zoo kostbaar gekleed.

Nu gebeurde het eens, dat de zoon van den koning een bal gaf, waarop alle personen van stand en aanzien verzocht werden. Onze beide jongejuffrouwen waren er ook gevraagd, omdat zij mee tot de voornaamsten van het land behoorden. Zij waren in de wolken van blijdschap en hadden het ontzettend druk met het uitkiezen van kleeren en kapsels, die zij dachten, dat haar het best zouden staan. Voor Asschepoester was dit daarentegen maar weer een nieuw verdriet, want die moest nu zwoegen en sloven, en kraagjes

en manchetten stijven, en hoorde van niets anders dan van hoe hare zusters zich kleeden zouden.

„Ik,” zei de oudste, „ik doe mijn rood fluweelen japon met Engelsch garneersel aan.”

„En ik,” zei de jongste, „heb alleen maar mijn daagsche kleedje; maar daarbij neem ik mijn mantel met gouden bloemen en dan mijn diamanten halssnoer, dat altijd zooveel bekijk heeft.”

Men liet de kapster komen om het haar in krullen te leggen, en bestelde moesjes bij de knapste moesjesmaakster. Daarbij vroegen zij Asschepoester gedurig om raad, daar ze wel wisten, dat die een goeden smaak had. Deze hielp haar dan ook met alles te recht, ja, bood zelfs aan, haar aan te kleeden, en zij waren daarmede zeer in haar schik.

Onder 't aankleeden vroegen zij haar:

„Hoe is 't, Asschepoester, zoudt ge ook niet graag mee naar het bal gaan?”

„Och kom, mejuffers, gij spot met mij,” zeide zij; „ik zou daar heel niet passen.”

„Gij hebt wel gelijk,” antwoordden de zusters. „Wat zou men lachen, als daar zoo'n vuilepoes op het bal kwam!”

Menig ander zou haar om dat zeggen het een of ander stuk scheef hebben aangetrokken, maar Asschepoester was daar veel te goedhartig toe en maakte haar zoo mooi en netjes, als ze maar kon. In twee dagen hadden de zusters bijna niet kunnen eten, zoo brandden zij van ongeduld. Wel twaalf veters werden gebroken door het sterke rijden, dat ze zich deden, om toch maar dunne

middeltjes te krijgen, en van den spiegel waren ze den heelen dag niet af te slaan.

Eindelijk kwam de gelukkige dag; men vertrok, en Asschepoester volgde haar met de oogen zoo ver als zij maar kon. Toen zij uit het gezicht waren, begon ze bitter te schreien.

Toen kwam haar peet, en toen die haar zoo behuild vond zitten, vroeg zij haar, wat er aan haperde.

„Ik wou graag . . . ik wou zoo heel graag . . .” maar toen barstte zij zoo in snikken uit, dat zij geen woord meer kon zeggen.

Haar peet, die eene toovergodin was, zeide haar:

„Gij zoudt ook wel graag naar dat bal gaan, is 't niet?”

„Och ja,” zeide Asschepoester diep zuchtende.

„Wel nu, als gij zoet wilt zijn, zal ik maken, dat gij er ook komt,” antwoordde de toovergodin.

Zij bracht haar hierop naar haar kamer en zeide haar:

„Ga in den tuin en haal mij een pompoen.”

Asschepoester ging dadelijk de mooiste plukken, die zij maar vinden kon, en bracht die aan hare peet, schoon zij volstrekt niet kon begrijpen, hoe die pompoen haar naar het bal zou doen gaan. Haar peet holde de vrucht uit, zoodat alleen de schil maar overbleef, sloeg er met haar tooverstokje op, en in een ommezien was de pompoen in een fraai vergulde statiekoets veranderd.

Vervolgens ging zij eens in haar muizenval kijken en vond daar zes springlevende muizen in, waarna zij Asschepoester zei, het valluikje

eens even op te lichten, en telkens, als er dan eene muis uitkwam, gaf zij die een tik met haar tooverstokje, waardoor de muis dadelijk in een mooi paard veranderde. Zoo kreeg ze dan een zesspan van prachtige muisvale schimmels.

Nu echter was zij verlegen, hoe ook aan een koetsier te komen.

„Wacht,” zeide Asschepoester, „ik wil eens gaan zien, of er ook ratten in de rattenval zijn. Daar zouden we dan wel een koetsier van kunnen maken.”

„Goed,” zei haar peet; „ga maar eens kijken.”

Asschepoester bracht haar de val, waarin drie groote ratten waren. De toovergodin koos daar eene uit, en wel die den grootsten baard had, en toen zij ook dezen even aangeraakt had, veranderde zij in een deftigen koetsier met een paar knevels zoo mooi, als men maar kon begeeren. Verder zeide zij tot Asschepoester:

„Ga nog eens in den tuin, en daar zult gij achter den gieter zes hagedissen vinden. Breng mij die hier.”

Pas had Asschepoester die gebracht, of haar peet veranderde ze in zes lakeien in bonte livrei, die dadelijk achter op de koets wipten en daar zoo los en zwierig stonden, alsof ze hun leven lang niet anders gedaan hadden.

Toen eindelijk zei de toovergodin tot Asschepoester:

„Zie zoo, nu kunt ge naar het bal rijden; zijt ge niet blij?”

„O ja; maar moet ik hier in deze mijne, gemeene, slechte kleeren gaan?”

De toovergodin raakte haar maar even met haar stokje aan, en terstond veranderden hare kleederen in goud- en zilverlaken, van boven tot beneden met edelgesteenten bezet; en daarbij gaf zij haar nog een paar glazen muiltjes, waarvan de weerga nergens te vinden was.

Zoo kostelijk getooid stapte Asschepoester nu in de koets, maar haar peet drukte haar eerst nog ernstig op het hart, toch vooral niet na midernacht uit te blijven, haar verzekerende, dat, indien zij één minuut later op het bal bleef, haar koets weer in een pompoen, de paarden in muisen, de lakeien in hagedissen, ja zelfs hare kleederen in haar oude daagsche huispakje veranderen zouden. Zij beloofde echter, dat zij de balzaal stellig vóór klokslag van twaalven verlaten zou, en reed opgetogen van blijdschap weg.

De zoon des konings, wien men berichtte, dat er nog eene voorname prinses, die men niet kende, was aangekomen, kwam haar zelf te gemoet. Hij bood haar de hand, om haar uit de koets te helpen, en geleidde haar naar de zaal, waar het gezelschap vereenigd was.

Hier ontstond nu eensklaps eene groote stilte. Men hield op met dansen en de muziek zweeg, omdat ieders aandacht alleen op de verwonderlijke schoonheid van die onbekende dame was gericht. Men hoorde niet anders dan een zacht gemompel: „Wat is zij schoon!” De koning zelf, schoon hij al vrij oud was, kon niet nalaten, haar te bewonderen en stil tegen de koningin te zeggen, dat hij in tijden geen zoo schoone en bevallige jonkvrouw gezien had. Al de andere dames, oud

en jong, begluurden om het zeerst haar kapsel en haar kleeren, om 't model te onthouden en zich soortgelijk aan te schaffen, indien ze namelijk daartoe maar even keurige stoffen en even geschikte modemaaksters konden vinden.

De zoon des konings wees haar de aanzienlijkste plaats aan en leidde haar vervolgens ten dans. Zij danste met zoo veel bevalligheid, dat het de algemeene bewondering nog deed toenemen. Er werden van allerlei ververschingen rondgediend; doch de prins roerde die niet aan, maar had alleen oogen voor de schoone onbekende.

Asschepoester voegde zich vervolgens bij hare zusters en bewees haar allerlei beleefdheden, onder anderen door haar van de gekonfijte oranje-chinaasappelen mee te deelen, welke de prins haar gegeven had. De zusters verwonderden zich daar natuurlijk zeer over, want ook zij herkennen de jonge prinses volstrekt niet.

Terwijl zij nog zoo zaten te praten, hoorde Asschepoester 't echter kwartier voor twaalven slaan, en dus stond zij dadelijk op, groette beleefd het gezelschap en maakte gauw dat zij in hare koets kwam.

Bij hare thuiskomst ging zij bij hare peet en bedankte die recht hartelijk, er tevens bijvoegende, dat zij dol graag morgen nog eens weer naar het bal wilde, daar de zoon des konings haar zoo dringend had verzocht. En toen ging zij aan het vertellen van wat zij dien avond al gezien en bijgewoond had. Zij was hier nog mee bezig, toen er hard op de deur werd getikt. Het

waren de twee zusters en Asschepoester haastte zich, haar open te doen.

„He, wat komt gij laat,” zeide zij, terwijl zij hare oogen wreef en zich hield, alsof ze zoo eerst uit den slaap kwam. Nochtans had zij geen den minsten trek tot slapen gehad, sinds zij op het bal van elkander gegaan waren.

„Als gij ook op het bal geweest waart, zoudt ge u zeker niet verveeld hebben,” zeide een van de zusters. „Daar is eene prinses geweest — ge hebt nooit van uw leven iets zoo schoons gezien. Ook was ze heel lief en beleefd jegens ons, en heeft ons van hare oranje- en chinaasappels gegeven.”

Asschepoester moest in haar hart lachen; maar liet niets merken en vroeg naar den naam van die prinses, waarop zij haar antwoordden, dat men dien niet kende, schoon zelfs de zoon des konings daar zeer nieuwsgierig naar was en wel alles zou willen geven, om te weten wie zij eigenlijk was.

Asschepoester glimlachte en vroeg:

„Was zij dan, heusch, zoo mooi? Ach, wat zijt gij gelukkig geweest! Zou ik haar dan ook niet eens te zien kunnen krijgen? — Och, toe, zuster,” zeide zij tot de oudste; „leen mij voor morgen 't gele kleedje, dat gij allen dag draagt.”

„Wel ja,” riep de zuster, „dat zou wat moois wezen! Mijn gele kleedje uitleenen aan zoo'n vilempoes! Neen, neen, dan moest ik wel gek wezen.”

Asschepoester had zulk eene weigering wel verwacht, en was er zelfs half mee in haar schik, want indien hare zuster haar dat kleedje eens

had willen leenen, zou zij maar erg verlegen geweest zijn met het geval.

Den volgenden avond waren de zusters weder op het bal, en Asschepoester kwam er ook, maar nu nog veel kostelijker opgeschikt dan de eerste maal. De jonge prins was maar niet van hare zijde af te slaan en zeide haar allerlei aardigheden. Dit verveelde onze jonge juffrouw nu echter volstrekt niet, en zodoende kwam het, dat zij vergat, wat haar peet haar zoo ernstig had aanbevolen. De klok sloeg den eersten slag van twaalven, toen zij meende, dat het nog pas elf uur kon zijn. Toen zij dit hoorde, sprong zij verschrikt op, liep en repte zich, en was met een wip de deur uit. De prins vervolgde haar wel, maar kon haar niet inhalen. Evenwel had zij er een van hare muiltjes bij laten vallen, en dat raapte de prins op en borg hij zorgvuldig weg.

Asschepoester kwam buiten adem thuis, zonder koets, zonder lakeien en in hare oude plunje, daar zij van al hare pracht niets behouden had dan een van hare muiltjes, de weerga van dat zij had laten vallen.

Men vroeg aan de schildwachten, die voor het paleis stonden, of zij niet een prinses hadden zien weggaan, maar zij antwoordden, niemand gezien te hebben, dan een vrij pover gekleed juffertje, dat meer op eene boerin dan op eene dame leek.

Toen nu hare beide zusters van het bal terugkwamen, vroeg Asschepoester haar, of zij zich nog al vermaakt hadden en of de schoone prinses er ook weer was geweest. Zij zeiden van ja, maar dat zij gevluht was, zoodra de klok twaalf had

geslagen, en wel zoo haastig, dat zij er een van hare glazen muiltjes — een allerbeeldigst mooi muiltje — bij had verloren, dat de prins had opgeraapt, die het later, zoolang het bal duurde, gedurig bekeken had, zoodat hij zeker verliefd was op de schoone, wie dat muiltje toebehoorde.

Zij zeiden de waarheid, want een dag of wat daarna liet de koningszoon bij trompetgeschal overal uitroepen, dat hij de jonge dame zou trouwen, wie dat glazen muiltje ten volle paste.

Men begon met de prinsessen te laten passen; vervolgens kwamen de hertoginnen en de dames van het geheele hof aan de beurt; maar geen een kon er in. Men bracht het daarna bij de beide zusters, die al haar best deden, om den voet er in te wringen; doch 't gelukte haar niet.

„Asschepoester, die dit aanzag en haar muiltje zeer goed herkende, zei al lachende:

„Laat mij eens zien, of het mij ook past.”

De zusters begonnen te lachen en dreven den spot met haar; maar de edelman, die met het muiltje kwam passen, zag Asschepoester eens goed aan, en toen hij merkte, dat zij zeer schoon was, zei hij, dat haar verzoek billijk was en dat hij last had, alle meisjes te laten passen.

Hij verzocht Asschepoester te gaan zitten, en met het muiltje bij haar kleine voetje komende, zag hij terstond, dat dit er zonder eenige moeite in kon en er volmaakt in paste.

De verwondering der beide zusters was natuurlijk groot, maar werd nog grooter, toen Asschepoester uit haar zak nu ook het tweede muiltje haalde en dat aan haar anderen voet deed. Daarop

kwam de peet, die, door Asschepoesters kleeren maar even met haar tooverstokje aan te raken, die nog wel eens zoo fraai en prachtig als al de vroegere maakte.

Toen eerst herkenden de beide zusters in haar hetzelfde schoone meisje, dat zij op het bal gezien hadden. Zij vielen haar te voet en vroegen haar vergiffenis voor de ondeugende wijze, waarop zij haar vroeger hadden behandeld.

Asschepoester deed haar opstaan, omhelsde haar en verzekerde, dat zij haar van ganscher harte alles vergaf en hoopte, dat zij haar altijd recht lief zouden hebben.

Zoo prachtig opgeschikt, als zij was, werd zij nu bij den jongen prins gebracht, die haar nu nog schooner vond dan ooit te voren en haar na weinig dagen tot zijne gemalin verhief.

Asschepoester, die even goedgartig als bekoorlijk was, liet hare zusters bij haar in het paleis wonen en trouwde haar vervolgens aan twee groote heeren van het hof uit.

DE TOOVERGODIN.

Daar was 'reis eene weduwe, die twee dochters had. De oudste geleek haar zoo sprekend in inborst en wezen, dat die haar zag de moeder meende te zien. Beiden waren zoo onaangenaam en zoo hoogmoedig, dat men niet bij haar duren kon. De jongste integendeel was het ware evenbeeld van haren vader in goedaardigheid en vriendelijkheid, en daarenboven een der schoonste meisjes, die men met oogen zien kon. Daar men zijns gelijken doorgaans het meest bemint, zoo was ook de moeder geweldig ingenomen met hare oudste dochter en had tegelijk een verschrikkelijken afkeer van de jongste. Deze liet zij in de keuken alleen eten en over dag al het zwaarste en ruwste huiswerk doen.

Het arme kind moest tweemaal 's daags water gaan putten, wel een halfuur ver van huis af, en een groote kruik vol daar van daan halen.

DE TOOVERGODIN.

Op zekeren dag, dat zij weer bij den put bezig was, kwam daar ook eene arme oude vrouw, die haar verzocht, eens te mogen drinken.

„O ja wel, moedertje,” antwoordde het lieve meisje, en dadelijk spoelde zij hare kruik nog eens uit, schepte aan het schoonste hoekje van den put en steunde, toen zij geput had, de kruik, opdat het besje op haar gemak zou kunnen drinken.

Toen de goede vrouw genoeg gedronken had, zeide zij:

„Lief kind, gij zijt zoo aardig, zoo hupsch en beleefd, dat ik niet nalaten kan, u eene gift te schenken.” (Want het was eigenlijk eene toovergodin, die de gedaante van een arme boerenvrouw had aangenomen, om te zien, hoe ver de vriendelijkheid van het jonge meisje gaan zou). „Ik geef u dus tot gift,” vervolgde zij, „dat bij ieder woord, dat gij spreekt, u òf eene bloem òf een kostelijk edelgesteente uit den mond zal vallen.”

Toen het jonge meisje nu weer thuis kwam, knorde de moeder geducht, dat zij zoolang was uitgebleven.

„Vergeef mij, moeder, 't was mijne schuld niet,” antwoordde het lieve kind, en onder dit zeggen vielen haar twee rozen, twee paarlen en twee diamanten uit den mond.

„Wat zie ik?” riep de moeder geheel verbaasd; „me dunkt, dat er paarlen en diamanten uit haar mond vallen. Hoe komt dat, mijn kind?”

Dit was de eerste maal, dat zij haar „mijn kind” noemde. Het meisje vertelde nu openhartig al, wat haar gebeurd was, en onder dat vertellen

bleef het maar al voortdurend juweelen en diamanten uit haar mond regenen.

„Ei, ei,” zei toen de moeder, „dan moet ik mijne andere dochter ook daarheen zenden. Kom eens gauw hier, Francijntje, en zie, wat kostelijke dingen uwe zuster uit den mond vallen bij elk woord, dat zij maar spreekt. Zoudt gij niet wel gaarne dezelfde gaaf bezitten? Gij behoeft daartoe eenvoudig maar water te gaan halen uit den put, en als daar dan eene arme vrouw komt, die u om drinken vraagt, haar dat beleefd geven.”

„Dat zou wat moois wezen!” antwoordde het trotsche schepsel, en trok haar neus op. „Ik water halen, ik met de kruik loopen!”

„Ik verkies nu echter, dat gij dat doet,” riep de moeder, „en wel terstond.”

Zij ging nu, schoon niet zonder pruttelen, en nam de mooiste zilveren kan mee, die in huis te vinden was. Zij was nauwelijks bij de bron, of daar zag zij eene dame, heel prachtig gekleed, uit het bosch komen, die haar beleefd om wat drinken verzocht. Het was dezelfde toovergodin, die ook aan hare zuster was verschenen, maar die nu de gedaante en het gewaad eener prinses had aangenomen, om te zien, hoe ver de onbeleefdheid van dit jonge meisje wel gaan zou.

„k Wou nog liever!” riep de hoogmoedige nuf. „Denkt gij, dat ik hier ben, om u te bedienen, en dat ik mijne zilveren kan heb meegebracht, om mevrouw er uit te laten drinken? Daar bedank ik u wel hartelijk voor. Als gij drinken wilt, zie dan zelve, hoe gij water krijgt.”

„Gij zijt niet bijzonder beleefd,” antwoordde de

toovergodin, zonder zich echter boos te maken. „Wel nu, omdat gij dan zoo gedienschtig zijt, wil ik u eene gift schenken, en die is deze, dat u bij elk woord, dat gij spreekt, eene slang of eene pad uit den mond zal vallen.”

Met die woorden verdween zij.

Toen nu de moeder hare lieve oudste dochter terug zag komen, riep zij haar al van verre toe:

„Wel nu kind!?”

„Wel nu, moeder,” antwoordde de nuf, en meteen vielen haar twee slangen en twee padden uit den mond.

„Och hemel!” riep de moeder; „wat is dat? Dat is haars zusters schuld; dat zal ik haar betaald zetten!”

En meteen liep zij naar hare jongste dochter, om haar een duchtig pak slagen te geven. Dat arme kind nam echter de vlucht en ging in het nabijgelegen bosch eene schuilplaats zoeken.

De zoon des konings, die van de jacht terugkwam, ontmoette haar daar, en toen hij zag, hoe schoon en bekoorlijk zij was, vroeg hij haar, wat zij daar zoo alleen deed en waarom zij zoo bitter schreide.

„Ach, mijnheer,” snikte zij, „’tis omdat mijn moeder mij weggejaagd heeft.

En toen de jonge prins nu vijf of zes paarden en even veel diamanten uit haar mond zag rollen, verzocht hij haar hem te vertellen, hoe dat zoo kwam. Zij verhaalde hem hierop de geheele geschiedenis.

De prins verliefde op haar, en daar hij begreep, dat zulk eene gaaf van meer waarde was, dan

DE TOOVERGODIN.

---

al, wat men aan eene andere mee ten huwelijk geven kon, bracht hij haar aan 't hof van den koning, zijn vader, en trouwde haar.

En wat nu hare zuster aangaat, die maakte zich zoo gehaat, dat hare eigene moeder haar wegjagen moest. Nadat zij lang omgezworven had zonder iemand te vinden, die haar opnemen wou, vond men haar eindelijk op een dag dood in het bosch liggen.

KLEIN DUIMPJE.

18450

KLEIN DUIMPJE

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

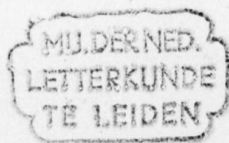
KLEIN DUIMPJE.

Daar was 'ereis een houthakker met zijne vrouw, en die hadden zeven kinderen, allen jongens. De oudste was maar tien en de jongste pas zeven jaar oud. Men zal 't vreemd vinden, dat die houthakker in zoo'n korten tijd zoo'n huis vol kinderen kreeg, maar dat was eenvoudig, omdat er doorgaans twee te gelijk kwamen.

Zij waren doodarm en hunne zeven kinderen bezwaarden hen geweldig, omdat geen van allen nog zijn kost kon winnen. Daarbij was het hun een kwelling en ergernis, dat de jongste zoo heel zwak en teer bleef en bijna nooit een woord sprak. Zij hielden dit laatste voor domheid, schoon het toch eigenlijk een blijk van zijn goed gezond verstand was.

Hij was zeer klein en bij zijne geboorte maar

bijna een duim lang, wat dan ook de reden was, dat men hem in de wandeling Klein Duimpje noemde.

Dit arme jongetje was de verschoveling van 't geheele huis en kreeg altijd en in alle dingen ongelijk. Evenwel was hij de schranderste van al zijne broeders, en al sprak hij weinig, zoo luis-terde en keek hij toch dubbel scherp toe.

Eens kwam daar nu een bijzonder slecht en schraal jaar, en in 't eind werden het gebrek en de hongersnood zoo groot, dat deze arme men-schen tot het besluit kwamen om zich van hunne kinderen te ontdoen.

Op een avond, toen de kinderen al naar bed waren en de houthakker met zijne vrouw alleen bij het vuur zat, zei hij met een benauwd hart tot haar: „Gij ziet wel dat wij onze kinderen niet langer den kost kunnen geven, en toch zou ik hen niet gaarne voor mijne oogen van honger zien sterven. Ik heb daarom voorgenomen, hen morgen in het bosch te doen verdwalen, wat gemakkelĳk gebeuren kan, want terwijl zij druk bezig zijn met takkebossen te binden, sluipen wij maar stilletjes weg, zonder dat zij ons zien.”

„Och,” riep de moeder, „zoudt gij onbarmhartig genoeg kunnen wezen, om uwe eigen kinderen daar zoo te doen omkomen!”

En of haar man haar al hunne bittere armoede voor oogen hield, zij kon er toch maar niet toe besluiten; zij was wel arm, maar zij had toch een moederhart. Nadat zij evenwel nog eens goed bedacht had, hoe hard het haar zou vallen, hare kinderen van honger te zien omkomen, gaf

zij eindelijk hare toestemming en ging schreiende naar bed.

Duimpje had dit alles afgeluisterd, want zoodra hij in zijn bed merkte, dat vader en moeder iets gewichtigs te bespreken hadden, was hij stilletjes opgestaan en onder zijns vaders stoel gekropen, waar hij alles hooren kon en niemand hem zag.

Vervolgens ging hij weer naar bed, doch kon heel dien nacht geen oog toedoen, maar alleen denken aan wat hem te doen stond. Den volgenden morgen stond hij zeer vroeg op, liep haastig naar den oever van eene beek, vulde al zijne zakken met kleine witte steentjes, en ging toen weer naar huis.

Men ging op weg, doch Klein Duimpje zei aan zijne broertjes niets van wat hij gehoord had. Zij kwamen in een bosch, dat zoo wild en dicht was, dat men elkander op tien treden onmogelijk meer zien kon. De houthakker ging aan 't kappen en de kinderen raapten het hout bijeen en bonden het tot takkebossen.

Zoodra nu de vader en moeder hen daarmede druk bezig zagen, slopen zij stilletjes weg en namen vervolgens de vlucht langs een slingerpad, dat zij alleen kenden.

Toen nu de kinderen zagen, dat zij alleen waren, begonnen zij hardop te schreeuwen en te huilen. Duimpje liet hen huilen, wel wetende, hoe hij weer thuis komen zou; want bij het heengaan had hij overal langs den weg van de kleine steen-tjes laten vallen, waarmede hij zijne zakken had gevuld. Hij zei dus nu tot zijne broertjes: „Weest maar niet bang, jongens! Vader en moeder heb-

ben ons hier wel achtergelaten, maar ik zal u wel weer thuis brengen. Volg mij maar!"

Zij volgden hem en hij bracht hen tot aan huis langs denzelfden weg, dien zij gekomen waren. Evenwel wilden zij nog niet zoo dadelijk naar binnen gaan, maar bleven eerst aan de deur staan luisteren, om te hooren, wat vader en moeder alzoo zeiden.

Juist toen de houthakker en zijne vrouw thuis gekomen waren, had de heer van het dorp hun twintig guldens gezonden, die hij hun al lang schuldig was geweest, maar waarop zij geen staat meer gemaakt hadden. Dit was eene gelukkige uitkomst, want de arme menschen stierven bijna van honger. De houthakker zond zijne vrouw terstond naar den slager, en daar zij in zoo lang niets gegeten hadden, kocht zij wel driemaal zoo veel vleesch, als zij voor hen beiden noodig had.

Toen zij nu terdeeg goed verzadigd waren, zeide de vrouw: „Ach, waar zouden onze arme kinderen nu toch wel zijn? Ze zouden aan onze overgeschoten brokken hun hart eens terdeeg kunnen ophalen; maar 't is uwe schuld, man! Gij hebt hen kwijt willen wezen, en ik heb wel gezegd, dat het ons berouwen zou. Hoe of ze het nu in het bosch hebben? Och lieve heer, de wolven hebben hen mogelijk al opgegeten! 't Is onbarmhartig van u, dat gij zoo met de arme kinderen deedt.”

De houthakker werd eindelijk boos, toen zij al meer dan twintig maal herhaald had, dat het hun zou berouwen en dat zij hem dat vooraf wel had gezegd. Hij dreigde, haar te slaan, als zij niet

zweeg, — niet omdat hij niet even veel of misschien meer spijt voelde dan zijne vrouw, maar omdat zij hem het hoofd warm maakte; want het was bij hem net als bij vele andere mannen, die veel van hunne vrouw houden, zoo lang die hun gelijk geeft, maar die haar als zij tegenspreekt heel lastig vinden.

De vrouw schreide bitter en riep maar al gedurig: „Och heer, waar zijn mijne schapen nu?” In 't eind riep zij dit zoo hard, dat deze, die buiten de deur stonden, het duidelijk verstaan konden, en allen tegelijk begonnen te schreeuwen: „Hier zijn we! Hier zijn we!”

Zij sprong terstond op, om hun de deur open te doen, en omhelsde hen en riep: „Dag, lieve kinderen! wat ben ik blij, dat ik je weerom zie! Wat zul je moe wezen en wat zul je een honger hebben! en jij, Pietje, hoe kom je zoo vuil? Kom gauw hier, dat ik je wat schoon maak.”

Deze Piet was haar oudste zoon, dien zij boven al de andere lief had, omdat hij wat rosachtig was en zij zelve ook rood haar had.

De kinderen schikten nu aan tafel en aten met zoo veel smaak, dat de ouders het met plezier aanzagen. Zij vertelden nu ook van de benauwdheid, die zij in het bosch hadden doorgestaan, en praatten daarbij allen tegelijk.

De goede lui waren dus nu recht blij, dat zij hunne kinderen weerom hadden, en deze blijdschap duurde net zoo lang als hun geld duurde; maar toen dat verteerd was, geraakten zij weder in hun vorige verlegenheid en besloten daarom, hen nog eens weg te brengen en, om niet weer

te missen, hen nog eens zoo ver in het bosch achter te laten, als de eerste maal. Hoe heimelijk zij dat echter nu ook bepraatten, zoo had Duimpje het toch al weer afgeluisterd en besloten, zich weer te redden evenals den vorigen maal, maar toen hij 's morgens al vroeg opstond om steentjes te gaan rapen, was dat mis, want hij vond de deur op het nachtslot.

Nu wist hij eerst geen raad. Toen echter de moeder hun weder een boterham tot ontbijt had gegeven, kwam hij op den inval om zijn brood in plaats van de witte steentjes te gebruiken door het in kruimeltjes langs den weg, dien zij gaan zouden, uit te strooien, en met die gedachte stak hij zijn stuk brood in zijn zak.

De ouders brachten hen hierop in het diepste en donkerste van het bosch, en zoodra zij daar waren, slopen beiden langs een nauw paadje weg en lieten de kinderen aan hun lot over. Klein Duimpje maakte zich daar echter niet erg ongerust over, omdat hij den weg gemakkelijk weer dacht te kunnen vinden door middel van de kruimels, welke hij overal had uitgestrooid. Hij keek echter niet weinig vreemd op, toen hij geen enkel kruimeltje meer vond, daar de vogels die alle opgepikt hadden.

Nu werden allen bitter verlegen en bedrukt, want hoe verder zij gingen, des te dieper raakten zij in het bosch verdwaald. De avond begon te vallen en de wind stak met zooveel geweld op, dat hun angst meer en meer toenam. Zij meenden van alle kanten niet anders dan het huilen der wolven te hooren, die kwamen om hen te ver-

scheuren, waarom zij zich dan ook haast niet roeren of maar een woord spreken dorsten. Hierop overviel hen een geweldige regen, die hen tot op het hemd toe nat maakte. Bijna bij elken stap gleden zij uit en rolden in het slijk, waardoor zij zoo bemodderd werden, dat ze met hunne handen geen raad meer wisten.

Klein Duimpje klauterde in den top van een boom om te zien, of hij niets ontdekken kon, en na lang links en rechts uitgekeken te hebben, zag hij een flauw schijnsel, als van eene kaars, dat echter ver af en heel aan den anderen kant van het bosch scheen te zijn. Hij liet zich nu weer naar beneden zakken, maar toen hij op den grond was, zag hij niets meer, en dat maakte hem zeer mismooedig. Evenwel ging hij nu toch met zijne broertjes den kant uit, waar hij het lichtje gezien had, en zoo kwamen ze eindelijk buiten het bosch. Daar, ja daar zagen zij op eens als het schijnsel weer flikkeren.

Ten laatste kwamen zij aan het huis, waar het licht brandde, doch niet zonder vaak in angst te hebben verkeerd, want verscheiden malen hadden zij het uit het oog verloren, wat telkens gebeurde, zij in eene laagte kwamen.

Zij klopten aan, en eene vrouw van een goedig uitzicht deed hun open en vroeg hun, wat zij verlangden. Klein Duimpje antwoordde, dat ze arme kinderen waren, in het bosch verdwaald, en die haar nu vriendelijk om nachtverblijf verzochten.

Toen de vrouw nu zag, dat zij zulke aardige kinderen waren begon ze te schreien en zei: „Och arme stumpers, wat ongelukkig, dat gij hier zijt

gekomen! Weet gij dan niet, dat hier een wilde-
man woont, die alle kleine kinderen opeet?"

„Och lieve hemel!” zei Duimpje, die even als
zijne broertjes van schrik begon te beven, „wat
zullen wij dan aanvangen? Als gij ons niet in
huis wilt nemen, is 't wel zeker, dat de wolven
uit het bosch ons opeten, en als dat zoo is, heb-
ben wij nog maar liever, dat mijnheer de wilde-
man ons opeet. Misschien zal hij nog wel mede-
lijden met ons hebben, als gij een goed woord
voor ons doet.”

In de hoop, dat zij hen tot den volgenden
morgen wel voor haar man zou kunnen verber-
gen, liet de vrouw van den wildeman hen nu
binnen en bracht hen, om zich te warmen, bij
een vuur, dat nog al groot was, omdat zij er
voor den wildeman een heel schaap bij aan het
spit moest braden.

Terwijl zij nu bezig waren met zich te warmen,
hoorden zij twee- of driemaal hard op de deur
kloppen. Het was de wildeman, die te huis kwam.
De vrouw liet de kinderen dadelijk onder het
bed kruipen en ging toen open doen.

Des wildemans eerste vraag was, of het eten
klaar was en of er wijn was getapt, waarna hij
zich aan tafel zette. Het schaap was nog heel
bloedig en maar half gebraden; doch daarom
scheen het hem juist te lekkerder te smaken.
Daarbij snoof en snuffelde hij echter gedurig links
en rechts en zeide, dat hij versch vleesch rook.

„Och, wat gij ruikt zal dan zeker het kalf wezen,
dat ik zoo pas geslacht heb,” zeide de vrouw.

„Ik ruik versch vleesch, zeg ik je nog eens,”

antwoordde de wildeman, zijne vrouw boos aan-
kijkende; „en er is hier in huis wat, daar ik niet
van weet.”

En met die woorden stond hij van tafel op en
liep regelrecht naar het bed.

„Ha, ha, dacht ik het niet, dat je me woudt
bedriegen?” riep hij. „Je hadt verdiend, dat ik je
zelve opat; maar 'tis je geluk, dat je zoo taai
en zoo oud bent, en dat ik hier nu toch jong,
malsch vleesch genoeg vind, om er de drie van
mijne vrienden op te onthalen, die ik tegen over-
morgen ten eten heb gevraagd.” Hierop haalde
hij de kinderen een voor een van onder het bed
voor den dag.

De arme stumpers vielen op hunne knietjes en
baden en smeekten om genade; maar zij hadden
het hier met den wreedsten van alle wildemannen
te doen, die, wel verre van medelijden met hen
te hebben, hen nu al bijna met de oogen verslond
en tot zijne vrouw zei, dat het keurige hapjes
zouden zijn, als zij er maar eene terdeeg lekkere
saus bij maakte. Hierop nam hij een groot mes
en sleep dat op een langen steen, dien hij in de
linkerhand hield, terwijl hij al nader en nader bij
de kinderen kwam. Hij had er zelfs al een van
beet gepakt, toen zijne vrouw hem zei:

„Wat wilt gij nu nog zoo laat gaan doen? Ge
hebt morgen immers tijd in overvloed.”

„Zwijg,” snauwde de wildeman haar toe; „ze
zullen dan morgen beter bestorven zijn.”

„Maar gij hebt nog zoo'n boel vleesch in huis:
nog een kalf, twee schapen en een half varken,”
zeide de vrouw.

„Nu ja, dat is waar,” bromde de wildeman. „Geef hun dan maar braaf wat te eten, dat ze niet mager worden, en breng hen dan naar bed.”

De goede vrouw was nu recht blij en zette hun eten genoeg voor; maar van schrik en angst konden ze toch niets over de lippen krijgen. Intusschen zette de wildeman, zeer in zijn schik, dat hij zijne vrienden zoo kostelijk zou kunnen onthalen, zich weer aan het drinken, en dronk wel een dozijn glazen meer dan naar gewoonte, zoodat het hem zoo wat raar in het hoofd werd en hij genoodzaakt was, naar bed te gaan.

De wildeman had zeven dochters, die allen no3 zeer jong waren. Deze kleine wilde meisjes waren bijzonder blank en bloeiend van kleur, omdat zij, even als haar vader, altijd versch vleesch aten; maar ze hadden kleine, grijze, ronde oogjes, kromme neuzen en ontzettend groote monden met tanden, die heel scherp waren en ver van elkander stonden. Zij waren nu nog wel zoo heel boosaardig niet, maar zouden dat met der tijd zeker ook wel worden, daar ze nu al soms kleine kinderen beten, om hun het bloed uit te zuigen. Men had haar vroeg naar bed gezonden, en zij lagen nu alle zeven op een groot ledikant, ieder met een gouden kroontje op het hoofd. Nu was er in diezelfde kamer nog een bed, net even groot als het ander, en daarop legde de vrouw nu de zeven vreemde jongetjes te slapen, waarna zij bij haren man te bed ging.

Klein Duimpje nu, die gezien had, dat de wildemansdochtertjes gouden kroontjes op hadden, werd nu bang, dat de wildeman wel eens berouw kon

krijgen, dat hij hen dien avond maar niet dadelijk geslacht had. Hij stond dus midden in den nacht op, nam zijne eigene muts en de mutsen van zijne broertjes, en zette die voorzichtig op de hoofden der zeven dochtertjes van den wildeman, nadat hij die eerst hare gouden kroontjes had afgenomen en deze op zijn eigen hoofd en op de hoofden zijner broertjes gezet, opdat de wildeman hen voor zijne dochters zou houden en zijne dochtertjes voor de jongens, welke hij dooden wou.

En de zaak viel net zoo uit, als Duimpje verwacht had; want toen de wildeman even na middernacht wakker werd, kreeg hij berouw, dat hij tot den volgenden dag had uitgesteld, wat hij den vorigen avond even goed had kunnen doen. Hij was dus met een wip uit zijn bed, nam zijn groot slachtmes en dacht:

„Kom, laat mij eens gaan zien, hoe die kleine vreemde kornuiten 't maken, en dan wil 'k maar terstond aan het werk gaan.”

Hierop tastte hij in den donker naar de kinderkamer en kwam bij het bed, waarop de kleine jongens lagen en gerust sliepen, uitgenomen Duimpje, die zeer benauwd werd, toen hij voelde, hoe de hand van den wildeman zijn hoofd begon te betasten, gelijk hij dat ook al die zijner broertjes had gedaan.

Toen de wildeman nu echter de gouden kroontjes voelde, dacht hij:

„Wel, wel, daar zou ik mij bijna leelijk vergist hebben! Ik kan wel merken, dat ik gisteravond wat veel gedronken heb.”

Vervolgens ging hij naar het bed van zijne

dochters, en toen hij daar de jongensmutsen gevoeld had, zeide hij:

„Zie zoo, daar heb ik onze bengels! Komaan, aan 't werk, kort en goed.”

En zoo zeggende sneed hij al zijnen zeven kinderen met één houw het hoofd af, en ging toen heel vergenoegd weer bij zijne vrouw op bed.

Zoodra Klein Duimpje den wildeman weer hoorde snorken, schudde hij zijne broertjes wakker en zei hun, dat zij zich schielijk aankleeden en hem volgen moesten. Daarop slopen zij stilletjes de deur uit en den tuin door, waar zij over de schutting klommen. Zij liepen toen verder bijna den ganschen nacht door, trillende van angst en kou, en zonder eigenlijk te weten waarheen.

Den volgenden morgen wakker wordende, zeide de wildeman tot zijne vrouw: „Loop nu gauw naar boven en maak mij die kleine kabouters van gisteravond klaar.”

De vrouw was over de goedheid van haar man zeer verwonderd, daar zij dacht, dat hij met dat „klaar maken” meende, dat zij de jongetjes zou helpen opstaan en zich aankleeden. Zij ging dus naar boven, maar stond vreeselijk ontsteld, toen zij daar hare zeven dochttertjes onthoofd vond en badende in haar bloed. Zij viel van schrik in flauwte, wat doorgaans het eerste is, wat vrouwen bij soortgelijke gelegenheden overkomt.

De wildeman, die vreesde, dat zijne vrouw met wat hij haar belast had te lang werk zou hebben, kwam nu ook zelf naar boven, om haar een handje te helpen, en stond niet minder versteld dan zij, toen hij zag, wat gruwelijke dingen hij had uitgevoerd.

„Och, wat heb ik gedaan!” riep hij. „Dat zal ik dien kleinen rekels betaald zetten; daar kunnen ze staat op maken.”

Meteen nam hij een pot met water, goot dat zijne vrouw over het gezicht, en toen hij haar zodoende weer had bijgehouden, zei hij: „Geef mij terstond mijne zevenmijlslaarzen, en ik zal zorgen, dat ik hen wel gauw weer inhaal.”

Hij ging dan ook dadelijk op weg, en na eerst wat rondgedwaald te hebben, kwam hij op het voetpad, waarop de arme kinderen voortvluchtten, die toen nog maar omtrent honderd treden van hun ouders huis af waren.

Reeds van verre zagen zij den wildeman, die van den eenen berg op den anderen wipte en over breede rivieren stapte, alsof 't maar kleine slootjes waren. Klein Duimpje kreeg gelukkig dicht bij de plaats waar zij waren, eene rotsholte in het oog, liet zijne broertjes zich daarin verbergen en kroop er toen zelf ook in, terwijl hij maar al scherp bleef uitkijken, wat de wildeman verder aanvragen zou.

De wildeman, die van zijn loopen en draven doodmoe geworden was — want zulke zevenmijlslaarzen vallen op den duur nog al zwaar te dragen — begon eindelijk naar rust te verlangen en ging toevallig net boven op de rots zitten, waarin de kleine jongens zich verborgen hadden. Zoodra hij maar zat, viel hij ook van vermoeden in slaap en begon al spoedig zoo ijsbaarlijk te snorken, dat de arme jongens nu haast even bang en angstig werden, als toen hij zijn groot mes in de hand kreeg, om hun den hals af te snijden.

Klein Duimpje was evenwel zoo bang niet en zei aan zijne broertjes, dat zij, terwijl de wildeman zoo vast sliep, maar gauw naar huis moesten loopen en zich over hem niet ongerust maken. Zij deden, zooals hij zei, en zorgden, dat ze gauw in huis kwamen.

Duimpje sloop nu stilletjes op den wildeman toe, trok hem voorzichtig zijne beide stappers uit, en wipte daar zelf in. Deze laarzen nu waren bijzonder ruim en wijd, maar omdat er tooverkracht in zat, werden ze wijder of nauwer al naar den voet van die ze aantrok, zoodat ze Klein Duimpje dan ook even goed pasten, alsof ze voor hem gemaakt waren. Hij stapte daarop regelrecht naar het huis van den wildeman, waar hij de vrouw nog bitter schreiende vond over den dood van hare dochttertjes.

„Uw man,” zeide Klein Duimpje haar, „is in groot gevaar en in de handen gevallen van eene bende struikroovers, die gezworen hebben, hem te dooden, indien hij hun niet al zijn goud en zilver geeft. Op het oogenblik, dat men hem het mes op de keel zette, zag hij mij en droeg mij op, u bekend te maken, in wat grooten nood hij verkeert, en u te zeggen, dat gij mij al zijn geld en kostbaarheden moet geven, daar zij hem anders zonder genade ombrengen zullen. En omdat er haast is, wou hij, dat ik zijne zevenmijlslaarzen aantrekken zou, om schielijk overweg te komen, en ook om u te toonen, dat ik geen bedrieger ben.”

De goede vrouw stond versteld, maar gaf hem toch terstond, al wat zij had; want deze wilde-

man, ofschoon hij al kleine kinderen at, was voor zijne vrouw toch altijd goed geweest. Zoo werd Duimpje dan met al den rijkdom van den wildeman beladen en ging daarmee naar zijns vaders huis, waar hij met groote blijdschap ontvangen werd.

Er zijn evenwel menschen, die, wat wij hier 't laatst vertelden, niet gelooven willen en zeggen, dat Duimpje veel te eerlijk was, om zich aan dien diefstal bij den wildeman schuldig te maken, ofschoon hij er geen kwaad in zag, hem zijne zevenmijlslaarzen af te nemen, die hij toch maar gebruikte, om kleine kinderen na te loopen. Die menschen zeggen, dat heel goed te weten, omdat ze dikwijls zelven bij den houthakker in huis zijn geweest. Zij vertellen ook, dat Klein Duimpje, toen hij de laarzen van den wildeman aanhad, daarmee naar 't hof is gegaan, waar men in groote ongerustheid zat over een leger, dat wel tweehonderd mijlen ver weg was, en over den afloop van een veldslag, dien dat leger geleverd had. Hij ging dus, zeggen zij, naar den koning en zei, dat, indien zijne majesteit dat verlangde, hij nog vóór den avond tijding van dat leger zou brengen. De koning beloofde hem daarop, indien hij dat doen kon, eene groote som geld.

Klein Duimpje bracht de berichten nog dienzelfden dag en daar hij door dezen eersten tocht veel naam gemaakt had, won hij naderhand zoo veel geld, als hij zelf maar wou; want de koning betaalde hem rijkelijk voor het overbrengen van zijne bevelen naar het leger, en een oneindig

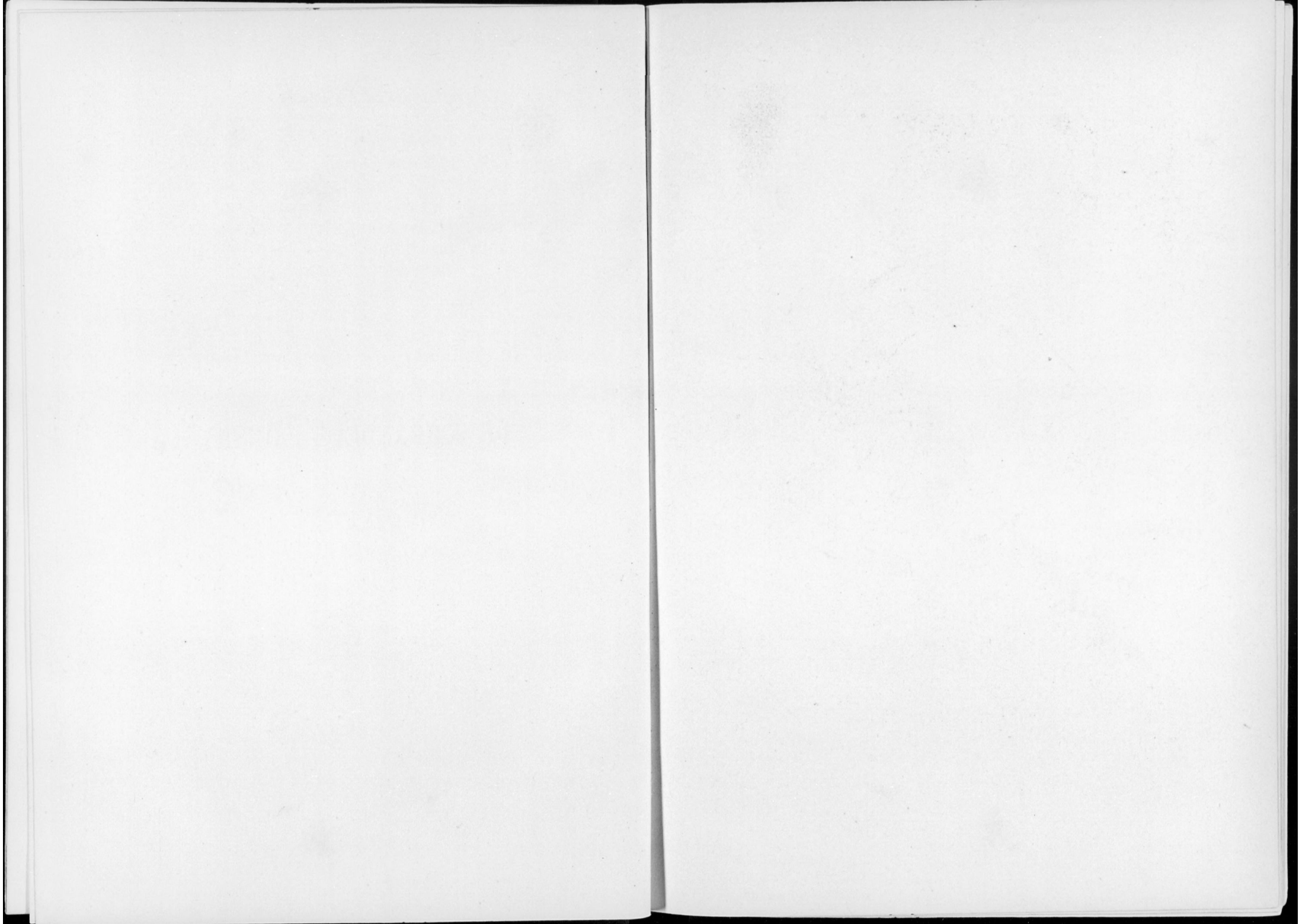

getal jonge juffers gaven hem, wat hij verlangde, om maar tijding van hare beminden te krijgen, en daarin bestond zijne grootste winst. Daar waren ook enkele getrouwde vrouwen, die hem brieven voor hare mannen medegaven, doch deze betaalden hem zoo slecht en gaven zoo weinig, dat het bijna niet de moeite waard was.

Nadat hij zoo eenigen tijd voor postbode gespeeld en met dat werk veel geld verdiend had, keerde hij naar het ouderlijke huis terug, en 't is niet te beschrijven, met wat blijdschap hij daar werd ontvangen. Hij maakte het geheele huisgezin gelukkig, zorgde, dat zijn vader en zijne broeders vette posten kregen, en werd met der tijd zelf ook een heel groot en voornaam heer.

DE SCHRANDERE PRINSES.

18450

DE SCHRANDERE PRINSES

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

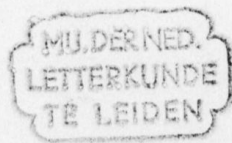

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

DE SCHRANDERE PRINSES.

Daar was in de tijden der eerste kruistochten eens een koning (in welk gedeelte van Europa hij zijn rijk had, weet men niet recht), die het plan opvatte, om de ongeloovigen in Palestina te gaan beoorloggen. Voordat hij tot zulk eene verre en lange reis overging stelde hij zoo goed orde op zijne zaken en vertrouwde het bestuur van zijn rijk aan zulk een bekwamen staatsdienaar toe, dat hij in dit opzicht ten volle gerust kon wezen. Wat hem echter het meest verontrustte, was de gedachte aan zijn huisgezin. Zijne gemalin was nu kort geleden gestorven en had hem geen zoons nagelaten, maar wel drie jonge prinsessen, die alle drie volwassen waren. In mijne kroniek vind ik hare eigenlijke namen niet opgeteekend; doch daar men in die eenvoudige tijden aan voorname en vorstelijke personen doorgaans bijnamen naar hunne goede of slechte hoedanigheden gaf,

had men de oudste dezer prinsessen Onachtzaam, de tweede Babbelkous en de derde Schrander bijgenaamd, welke namen dan ook volmaakt met hare karakters overeenkwamen.

Nooit had men sloffer en slordiger persoon gezien, dan Onachtzaam was. Zij had steevast tot gewoonte, om nooit voor één uur op te staan; en net zooals zij uit haar bed kwam, liet zij zich ook naar de kerk brengen: het haar onopgemaakt, haar japon los, zonder eens een ceintuur om te doen en vaak met tweederlei muilen aan de voeten. Als 's middags de maaltijd was afgelopen, ging zij aan hare kaptafel zitten en treuzelde daar tot 's avonds; dan verder bracht zij den tijd met spelen en eten door; en eindelijk had men bijna even lang werk met haar te ontkleeden, als men met haar te kleeden was bezig geweest.

Babbelkous had een geheel andere manier van leven. Deze prinses was zeer levendig van aard en maakte weinig werk van haar opschik; maar zij had zulk eene onweerstaanbare neiging tot praten, dat van haar opstaan tot haar naar bed gaan de mond haar geen oogenblik stil stond. Zij wist van alles, wat er omging, van alle oneenigheden in de huishoudingen, van alle vrijerijtjes niet alleen van het hof, maar tot zelfs bij de geringste burgerlui. Zij hield een register van al de getrouwde vrouwen, die haar huisgezin beknibbelden, om zelve mooier gekleed te gaan, en zij wist op een haar, hoeveel de kamenier van deze of gene gravin en de hofmeester van dien of dien markies tot loon trok. Om op de hoogte van al zulke beuzelarijen te komen, luisterde zij aan-

dachtiger naar de praatjes van hare min of hare naaister, dan zij dat naar eenen ambassadeur zou hebben gedaan, en naderhand liep zij dan met haar mooie nieuws bij iedereen te koop, bij haar vader zoo goed als bij den minsten livereibediende; want als zij maar praten kon, was 't haar nagenoeg om 't even, met wien zij praatte. Evenmin als Onachtzaam, hield Babbelkous zich ooit met denken, overwegen of lezen bezig. Nog veel minder bemoeide zij zich met de huishouding of had tijd over voor naald of spinnewiel. In één woord, deze beide zusters waren nooit met haren geest of met hare handen werkzaam, maar altijd even lui, vadzig en traag, behalve de eene met hare tong.

De jongere zuster van deze twee prinsessen was van een geheel ander karakter. Hare gedachten en hare handen waren onophoudelijk werkzaam. Zij was verwonderlijk vlug en maakte van die hoedanigheid uitstekend gebruik. Zij was volleerd in het dansen, het zingen en de muziek; alle fijne vrouwelijke handwerkjes verstond zij in den grond. Op de huis- en hofhouding van den koning hield zij een waakzaam oog, en door haar scherp toezicht belette zij zoo de dievenstreken der mindere bedienden.

De koning had dan ook veel meer met haar op dan met zijne andere dochters en stelde zoo veel vertrouwen op haar gezond verstand, dat hij, als hij haar alleen tot kind gehad had, zonder eenige bezorgdheid zou vertrokken zijn; maar hij mistrouwde zijne andere dochters en haar gedrag evenzeer, als hij omtrent dat van Schrander gerust was. Om dus van zijn kant te doen, wat

hij doen konde, nam hij de volgende maatregelen:

De koning was van zeer nabij met eene machtige toovergodin bekend. Hij ging dus nu deze vriendin opzoeken en deelde haar zijne ongerustheid omtrent zijne dochters mede.

Over Schrande maak ik mij volstrekt niet ongerust, maar om geen onderscheid te maken, moet ik haar toch evenals de anderen behandelen. Daarom verzoek ik u, waarde toovergodin, mij drie glazen spinrokken voor mijne dochters te bezorgen, zoo gemaakt, dat ieder spinrokken dadelijk in stukken springt, zoodra de eigenaarster wat doet, dat met hare koninklijke eer strijdig is."

Naardien deze toovergodin zeer bekwaam was, bezorgde zij den koning drie betooverde spinrokken, gelijk deze die verlangd had; maar met deze voorzorg was hij nog niet tevreden. Hij bracht de prinsessen in een zeer hoogen toren, die in een eenzaam woud gebouwd was. Hier zeide hij haar, dat hij haar beval, gedurende zijn afzijn haar verblijf in dezen toren te houden, en dat hij haar ten strengste verbood, daar iemand, onverschillig wien, binnen te laten. Toen omhelsde hij de prinsessen, sloot alle ingangen van den toren, stak de sleutels bij zich en vertrok.

Nu zal iemand zich misschien verbeelden, dat de arme prinsessen gevaar liepen van daar van honger en gebrek om te komen, maar dat was volstrekt het geval niet. Men had zorg gedragen om uit een der torenvenstertjes een hijschblok of katrol uit te steken, waaraan een touw gehecht was, en aan dat touw maakten de zusters een korf vast, dien zij iederen dag neerlieten. Men pakte

dan in dien korf de levensmiddelen, welke zij voor dien dag noodig hadden, en als die opgeheschen waren, haalden zij het touw weer naar binnen.

Onachtzaam en Babelkous leidden in deze eenzame plaats een allertreurigst leven; zij verveelden zich doodelijk, maar ze moesten geduld hebben, want de spinrokken waren haar als zoo gevaarlijk afgeschilderd, dat zij bang waren, die bij de minste overtreding al te zien breken.

Daarentegen verveelde Schrande zich geen oogenblik. Haar spinnewiel, hare naald en hare muziekinstrumenten verschaften haar genoegzame uitspanning, en buitendien werden, op last van den staatsman, die het bewind voerde, dagelijks brieven in den korf gelegd, waaruit de prinsessen zien konden, wat er al zoo binnen en buiten het rijk voorviel.

Op een dag, dat Schrande in hare kamer vlijtig zat te borduren, bemerkten hare zusters, die aan het venster stonden uit te kijken, beneden bij den toren eene oude vrouw in lompen gekleed, die op erbarmelijke wijze haar nood klaagde. Met gevouwen handen bad zij, dat men haar toch binnen het kasteel zou laten, en verzekerde eene ongelukkige vreemde vrouw te zijn, die haar tot duizenderlei dingen de hand kon reiken en haar met de meeste getrouwheid dienen wilde. De prinsessen dachten nu wel dadelijk aan haar vaders streng verbod, om iemand binnen te laten, maar Onachtzaam was 't zoo moe, altijd zich zelve te bedienen, en Babelkous vond het zoo vervelend, met niemand dan met hare zusters te kunnen praten, dat bij de eene de begeerte, om weer eens heel mooi gekapt te worden, en bij de andere

het verlangen naar een persoon meer om mee te kunnen babbelen, beide zusters deed besluiten, de arme vreemdelinge toegang te gunnen.

„Ik geloof nooit, dat het verbod van onzen vader zich ook tot zulk een arm mensch uitstrekt,” zeide Babbelkous tot hare zuster. „Wij kunnen haar zeker zonder het minste gevaar innemen.”

„Doe, zooals gij goed vindt, zuster,” antwoordde Onachtzaam.

En toen liet Babbelkous, die alleen op deze toestemming wachtte, den korf dadelijk naar beneden. De arme vrouw stapte er in, en de beide zusters heschen haar gelukkig naar boven.

Toen zij nu het wijf boven hadden en van nabij bekeken, werden zij vies en misselijk van de morsigheid harer kleeren. Zij wilden haar terstond andere geven; maar de vrouw zei, dat zij zich den volgenden dag wel verschoonen zou en voor het oogenblik haar dienst ging waarnemen. Terwijl zij nog spraken, kwam Schrande van hare kamer en stond zeer verbaasd, eene onbekende bij hare zusters te zien. Deze zeiden haar, waarom zij die naar boven gehaald hadden, en daar Schrande begreep, dat gedane dingen geen keer nemen, haalde zij slechts zwiingend haar schouders op en ontveinsde haar spijt over de begane onvoorzichtigheid.

Intusschen liep de nieuwe dienstmeid honderd maal het kasteel op en neer, onder voorwendsel van het een of ander weg te brengen of te recht te zetten, maar eigenlijk om de gesteldheid van binnen goed op te nemen; want deze gewaande bedelares — zoudt ge wel gelooven, dat zij geen mensch anders dan de aldus verkleede oudste

zoon van een machtigen koning, den nabuur van den vader der prinsessen, was?

En toch was het wezenlijk zoo. Deze jonge prins, een der listigste en geslepenste mannen van zijn tijd, had een onbeperkt vermogen op den geest zijns vaders, en hier was dan ook niet veel scherpzinnigheid toe noodig, want die koning was zoo inschikkelijk en toegevend van aard, dat men hem den bijnaam van Zachtmoedig gegeven had. Deze jonge prins daarentegen, die bij al, wat hij deed, allerlei listen en slinksche omwegen te baat nam, was algemeen onder den naam van Rijk-in-list, of korthedshalve Listrijk, bekend. Hij had nog een jonger broeder, die evenveel deugden, als hij ondeugden bezat; doch niettegenstaande het verschil hunner geaardheid, zag men zulk een volmaakte eendracht tusschen deze broeders, dat iedereen zich er over verwonderde. Behalve de goede hoedanigheden van ziel, welke de jongste prins liet blijken, waren ook nog de schoonheid van zijn gelaat en zijne bevalligheid in toon en manieren zoo groot, dat men hem daarom Oogenlust noemde.

Bij het onderzoeken van het kasteel bemerkte hij, dat het voor de prinsessen niet moeielijk zijn moest, zich door de voorbijgangers te doen hooren, en dus begreep hij, dat hij best zou doen met dien geheelen dag in zijne vermomming te blijven, omdat, als zij om hulp riepen, er licht volk kon komen en hem zijne vermetelheid duur betaald zetten. Hij hield dus den geheelen dag zijne oude kleeren aan en bleef de rol van een arme schooister spelen. Eerst toen de zusters 's avonds

geeten hadden, smeed Listrijk zijne lompen weg en vertoonde zich nu als prins in een rijk gewaad, dat van goud en edelgesteenten flonkerde.

De arme prinsessen waren op het zien daarvan zoo ontsteld, dat zij in aller ijl de vlucht namen. Schrander en Babbelkous, vlug ter been zijnde, hadden spoedig hare kamers bereikt, maar Onachtzaam, die het gebruik van hare beenen bijna vergeten was, werd door den prins ingehaald.

Deze wierp zich haar dadelijk te voet, maakte zich bekend en betuigde haar, dat de faam harer schoonheid en het zien van haar portret hem aangespoord hadden, al de vermakelijkheden van het hofleven vaarwel te zeggen, om haar zijn hart en zijne hand te komen aanbieden. Onachtzaam was in het eerst zoo verbijsterd, dat zij den nog altijd voor haar knielenden prins geen antwoord geven kon; en toen hij haar met duizend zoete woordjes en betuigingen zijner oprechtheid ten vurigste begon te smeeken, hem toch als ge- maal aan te nemen, wist zij, daar hare natuurlijke loomheid haar allen lust tot tegenspraak benam, niet anders te zeggen, dan dat zij aan zijne oprechtheid geloof sloeg en zijne trouwbelofte aan- nam. Dat bij dit woord haar spinrokken in duizend stukken sprong, scheen de arme prinses in hare verblinding niet eens te bemerken.

Den volgenden dag bracht de verraderlijke prins Onachtzaam naar een benedenvertrekje achter in den hof; en hier gaf deze prinses aan Listrijk hare ongerustheid omtrent hare zusters te ken- nen, aan wie zij zich echter uit vrees voor be- straffing niet zelve vertrouwen durfde. De prins

zeide haar, dat hij op zich nam, beider goedkeu- ring te verwerven, en na eenige praatjes sloot hij Onachtzaam op, zonder dat zij 't merkte, en ging toen haastig de andere prinsessen opzoeken. Hij was een geruimen tijd bezig, zonder te kun- nen ontdekken, in welke kamers zij zich hadden opgesloten. Eindelijk echter, daar Babbelkous altijd praten moest en ook nu in hare eenzaamheid weer hardop redeneerde, bleef de prins bij hare kamer- deur stilstaan en beloerde haar door het sleutelgat.

Listrijk sprak haar nu door de reet van de deur toe en loog haar voor, evenals hij dat bij hare zuster gedaan had, dat hij alleen binnen den toren had zien te komen, om haar zijn hart en zijne hand aan te bieden. Hij begon daarop haar ver- stand en hare schoonheid hemelhoog te roemen, en Babbelkous, die zich verbeeldde, dat zij wezen- lijk buitengewone verdiensten had, was onnoozel genoeg, om aan de vleitaal van den prins geloof te slaan. Zij ontlastte haar hart in een stroom van woorden, die echter nog al niet zoo heel onvriendelijk waren.

Daar Babbelkous, door de teedere betuigingen, die de prins haar door de reet van de deur toe- fluisterde, zeer in het nauw gebracht werd, deed zij eindelijk voor den verleider open, die nu zijne rol op uitmuntende wijze voortspeelde.

Vervolgens verlieten beiden dat vertrek en gin- gen naar de eetzaal van het kasteel, waar zij allerlei ververschingen vonden, daar de korf de prinsessen dagelijks overvloedig voorzag.

De prins en de prinses aten zeer genoegelijk zamen, en na afloop van den maaltijd verlangde

Listrijk het fraaiste vertrek van het kasteel eens te mogen zien. Hij gaf de hand aan de prinses, en deze geleidde hem daarheen. Daar gekomen, begon hij opnieuw met veel ophef over zijne rijkdommen en de voordeelen, die zij te wachten had, indien zij hem wilde trouwen. Evenals aan Onachtzaam zeide hij háár ook, dat zij hem dadelijk het jawoord moest geven, omdat hare zusters, indien zij die ging bezoeken, voordat dat geschied was, zich stellig tegen haar huwelijk zouden verzetten, dewijl hij, zonder tegenspraak de machtigste onder alle naburige prinses, waarschijnlijk een geschikter partij voor de oudste prinses zoude schijnen, dan voor haar. Na eenige praatjes, die eigenlijk niets om het lijf hadden, gaf Babelkous, even onbezonnen als hare zuster, hare toestemming tot het huwelijk en dacht niet aan het glazen spinrokken voordat dit, tot straf voor hare ongehoorzaamheid, stuk was gesprongen.

Tegen den avond keerde Babelkous met den prins naar hare kamer terug, en 't eerste, wat zij zag, was haar glazen spinrokken in stukken. Zij ontstelde zeer op dit gezicht, en de prins vroeg haar naar de oorzaak van dien schrik. Daar zij met hare praatzucht niets zwijgen kon, was zij dwaas genoeg, om aan Listrijk het geheele geheim te verklappen, en deze verheugde zich nu in zijn hart, omdat de vader thans van de ongehoorzaamheid zijner dochters ten volle overtuigd zou worden.

Intusschen had Babelkous den lust, om hare zusters te gaan opzoeken, nu geheel verloren. Zij was met reden voor eene harde bestraffing beducht, doch de prins bood hierop aan, bij haar

te gaan, en verzekerde, wel middelen te zullen weten, om haar tevreden te stellen. Na deze belofte sloot de prinses, die den geheelen nacht niet geslapen had, van vermoedheid de oogen, waarna Listrijk haar opsloot, gelijk hij dat vroeger ook Onachtzaam had gedaan.

Toen nu die valsche prins Babelkous achter slot gezet had, doorliep hij al de kamers van het kasteel, de eene na de andere, en daar hij deze allen open vond staan op ééne na, die van binnen op slot was, begreep hij licht, dat Schranders zich daar schuil houden moest. Daar hij nu eene soort van algemeene toespraak had opgemaakt, zoo ging hij voor de deur van Schranders dezelfde complimenten uitkramen, welke hij reeds aan hare zusters had voorgepraat; doch deze prinses, die zich op verre na zoo licht niet bij den neus liet nemen, hoorde hem een geruimen tijd stilletjes aan en antwoordde geen woord. Toen zij eindelijk bemerkte, dat hij zeer goed wist, dat zij in deze kamer was, zeide zij hem, dat indien hij haar werkelijk zulk eene oprechte liefde toedroeg, als hij haar wilde wijs maken, zij hem dan wel gaarne zou aanhooren, mits hij beneden in den tuin ging en de deur achter zich toesloot. Alsdan zou zij hem uit haar kamervenster, dat op den tuin uitzag, te woord staan, zoo lang hij dat zelf maar verkoos.

Dit voorstel scheen Listrijk nochtans niet te bevallen, en daar de prinses hardnekkig bleef weigeren, hem open te doen, werd de ondeugende prins zoo driftig, dat hij een bijl ging halen en daarmede de deur open sloeg. Hier vond hij Schranders, maar, tot zijn schrik, gewapend met

een zwaren hamer, die bij toeval in eene kleerkast van hare kamer was blijven liggen.

„Prins! heb het hart, nader te komen, en ik sla u met dezen hamer het hoofd in.”

„Wel hoe, schoone prinses,” zeide Listrijk op vleienden toon, „wekt de liefde, die men u toedraagt, zulk een fellen haat op?”

Hierop begon hij — schoon op een eerbiedigen afstand en bijna aan het ander eind van de kamer — opnieuw over den roem harer schoonheid en van haar scherp verstand te spreken. Hij verzekerde, zich met geen ander doel vermomd te hebben, dan om haar zijn hart en zijne hand aan te bieden, en smeekte, hem zijn onbeschaamd openbreken van hare deur te vergeven.

De behendige prinses hield zich hierop, alsof zij van hare gramschap tot bedaren kwam, en verklaarde, dat zij eerst hare zusters diende op te zoeken, om deze over het geval te raadplegen; maar Listrijk antwoordde, dat hij niet besluiten kon, naar de prinsessen om te zien, als zij niet eerst beloofde hem te trouwen, waartegen hare zusters zich anders, krachtens haar recht van eerstgeboorte, zeker verzetten zouden.

Schrander, die den valschen prins met recht wantrouwde, voelde bij dit antwoord haar argwaan toenemen; zij beefde van angst bij de gedachte aan wat hare zusters al kon zijn overkomen, en dus verzong zij spoedig een list, waardoor zij zoowel hare zusters wreken als zichzelf aan het onheil onttrekken kon, dat deze laatste, naar zij vreesde, reeds getroffen had. Zij zeide dus tegen Listrijk, dat zij niet ongezind was, om hem

te trouwen, maar zich verzekerd hield, dat tegen den avond tot stand gebrachte verlovingsen altijd op ongeluk uitliepen, waarom zij hem verzocht, die plechtigheid tot den volgenden morgen uit te stellen. Zij voegde hier de belofte bij, dat zij de prinsessen van dit alles niets zou zeggen, en verzocht hem, haar een weinig alleen te laten, om haar avondgebed te doen, waarna zij hem in een kamer wilde brengen, waar hij een zeer goed bed vond, terwijl zij zich dan tot den volgenden ochtend in haar vertrek ging opsluiten.

Listrijk, die niet al te veel moed had en Schrander nog altijd met den zwaren hamer zag gewappend, waarmede zij als met een waaier speelde, onderwierp zich aan hare begeerte en ging heen, om haar eenigen tijd aan hare stille overdenkingen over te laten.

Hij was pas weg, of Schrander liep naar eene kamer van het kasteel, waarin een groot rioolgat was. Dit vertrek was even net en zindelijk ingericht als al de overige, doch het riool, waarvan de opening vrij wijd was, moest dienen, om al de vuilnis en den afval van het kasteel af te leiden. Schrander legde over dat gat twee dunne latjes kruiselings over elkaar, en maakte daar toen zeer behendig een bed boven op, waarna zij zich haastte, weer naar hare kamer te komen.

Een oogenblik later kwam Listrijk weer bij haar binnen, en toen geleidde de prinses hem naar de kamer, waar zij het bed gespreid had, en liet hem alleen.

Zonder zich eens te ontkleeden, wierp de prins, die vermoeid was, zich maar zoo op het bed;

doch door zijne zwaarte braken de dunne latten. Zonder zich ergens aan te kunnen vasthouden, stortte hij naar beneden en kwam, met wel een dozijn builen aan het hoofd en overal bont en blauw, op den bodem neer. Hij maakte in het neervallen natuurlijk nog al wat gerucht, en ook was de kamer van Schrander niet ver af, zoodat deze aanstonds merkte, dat haar kunstgreep gelukt was, wat haar niet weinig verheugde.

Hare blijdschap was nochtans niet groot genoeg om haar hare zusters te doen vergeten, en haar eerste werk was, die op te zoeken. Babelkous te vinden, kostte haar weinig moeite. Toen Listrijk deze prinses had opgesloten, had hij den sleutel van buiten in het slot laten steken. Schrander trad haastig in de kamer en maakte hare zuster met eenig gerucht wakker. Deze was zeer verbaasd en verbijsterd, toen zij haar zag. Schrander vertelde haar, op wat wijze zij zich van den schelmschen prins had weten te ontslaan, die gekomen was, om haar allen te bedotten.

Bij het vernemen van dat alles stond Babelkous, of ze een slag voor haar hoofd kreeg; want, hoe vlug ter tong anders ook, was ze tot hiertoe toch onnoozel genoeg geweest, om alles te gelooven, wat die ondeugende prins Listrijk haar op den mouw had gespeld. — Er zijn er tegenwoordig nog wel in de wereld, die zich zoo bij den neus laten krijgen. — De prinses ontveinsde nochtans hare groote droefheid en ging met Schrander de kamer uit, om Onachtzaam op te zoeken. Zij liepen vele vertrekken door, maar konden haar nergens vinden, tot Schrander ten laatste

bedacht, of zij ook in het tuinhuis kon zijn, en werkelijk vonden zij haar daar ook half dood van wanhoop en van honger, daar zij in al dien tijd niets over de lippen had gehad. De prinsessen verleenden haar al den noodigen bijstand, en daarna deelden zij elkaar hare ontmoetingen met den prins mede, waarbij Babelkous en Onachtzaam zich de oogen uit het hoofd schaamden. Het was zeer laat in den nacht, toen alle drie zich ter rust begaven.

Intusschen bracht Listrijk dien nacht niet zeer aangenaam door, en met den dag werd het nog weinig beter. Hij bevond zich in een onderaardsch hol, waarvan hij al de akeligheid niet gewaar werd, omdat het licht er nooit in doordrong. Eerst na lang zoeken en sukkelend vond hij eindelijk den uitgang van het riool, dat in eene tamelijk ver van het kasteel gelegene rivier uitliep.

Na veel roepen en schreeuwen gelukte het hem, zich te doen hooren door eenige visschers, die in de rivier aan het visschen waren en hem in zulk een deerniswaardigen staat optrokken, dat zij werkelijk medelijden met hem kregen. Hij liet zich terstond naar het hof van den koning zijn vader vervoeren, om zich daar op zijn gemak te doen genezen. De hem overgekomen ramp deed hem evenwel zulk een gloeienden haat tegen Schrander opvatten, dat hij minder aan zijne genezing, dan aan het koelen zijner wraak dacht.

Listrijk, die reeds zulk een doortrapte schurk was, peinsde na zijn ongeval dag en nacht op nieuwe streken en listen. Het riool en zijne builen en kwetsuren ergerden hem nog op verre na

niet zoo, als de gedachte, dat hij met iemand te doen gehad had, die nog slimmer was dan hij. Eindelijk had hij een nieuw plan bedacht, en liet onder de vensters van haar kasteel groote bakken brengen, waarin met vruchten rijk beladen boomen stonden. Het duurde niet lang, of Onachtzaam en Babbelkous, die dikwijls aan het raam kwamen, kregen die verleidelijke vruchten in het oog en verlangden er van te eten. Nu plaagden zij Schrander zoo lang om in de mand naar beneden te gaan en er van te plukken, en de toegevendheid van deze prinses was zoo groot, dat zij zich eindelijk liet neerzakken en de fraaie vruchten meebracht.

Den volgenden morgen stonden er weer vruchten van eene andere soort. De prinsessen werden opnieuw belust, en Schrander was weder even toegevend; maar op korten afstand hielden zich dienaren van Listrijk schuil, die den vorigen dag hun doel gemist hadden, doch ditmaal hun slag beter waarnamen. Zij maakten zich van Schrander meester en voerden haar weg voor de oogen harer zusters, die zich uit wanhoop de haren uit het hoofd trokken. Zij brachten haar naar een lustslot, waar Listrijk zich ophield, om zijne gezondheid geheel te herstellen. Zoodra de prinses voor hem verscheen, overlaadde hij haar in zijne woede met honderd beschuldigingen, waarop zij echter antwoordde met eene bedaardheid en grootheid van ziel, eener heldin waardig.

Eindelijk, nadat hij haar eenige dagen gevangen had gehouden, liet hij haar naar den top van eenen zeer hoogen berg brengen, waar hij eenige

oogenblikken later zelf ook verscheen. Hij gaf haar hier te kennen, dat men haar ter dood zou brengen tot straf voor den hoon, dien zij hem aangedaan had. Vervolgens toonde de verrader haar met barbaarsche voldoening een groot vat, dat van binnen rondom met messen, spijkers en scherpe weerhaken bezet was, en zeide haar, dat zij tot hare verdiende straf daarin gestopt en zoo van den berg af naar beneden gerold worden zou.

Ofschoon Schrander nu al geen Romeinsche vrouw was, zoo joeg deze bedreiging haar toch evenmin schrik aan, als eertijds Regulus, toen die met een soortgelijk lot gedreigd werd. De jonge prinses behield al hare standvastigheid en bedaardheid van geest. Listrijk, in plaats van haren heldenmoed te bewonderen, werd nu nog woedender en besloot, haren dood te verhaasten. Met dit inzicht bukte hij zich tot op de opening van de ton, die het werktuig zijner wraak moest worden, om te zien, of zij wel rijkelijk van al die moordprijmen voorzien was.

Toen nu Schrander haren vijand zoo aandachtig met zijn hoofd over de ton zag staan, nam zij haar kans waar, gaf hem een stoot, die hem voorover in het vat deed neertuimelen, en liet hem zoo van boven van den berg naar beneden rollen, eer hij zelf begreep, wat hem overkwam. Nu nam zij terstond de vlucht, en de dienaren van den prins, die met het diepste medelijden getuigen geweest waren van de wreedheid, waarmede hun meester deze prinses zoude behandeld hebben, verzetten geen voet, om haar te vervolgen.

Het ongeluk van Listrijk bracht bij den koning

Zachtmoedig en prins Oogenlust de grootste ontsteltenis en droefenis te weeg, terwijl hunne onderdanen er vrij koel en onverschillig bij bleven, want Listrijk was algemeen zeer gehaat, en men verwonderde er zich zelfs over, dat de jongste prins, die zulk een braaf en edel karakter bezat, dien ondeugenden ouderen broeder nog zoo veel liefde kon toedragen. Zijne natuurlijke goedhartigheid maakte hem echter aan al zijne betrekkingen bijzonder gehecht, en Listrijk was altijd slim genoeg geweest, om hem zoo veel vriendschap te betoonen, dat zijn edelmoedige broeder zich geschaamd zou hebben, indien hij die niet met warmte had beantwoord. Oogenlust trok zich dus het ongeluk zijns broeders geweldig aan en deed alles, om zijne wonden spoedig te doen genezen; doch niettegenstaande alle hulp, vond Listrijk nergens baat bij. Integendeel schenen zijne wonden nog dagelijks te verergeren en deden hem ontzettende pijn lijden.

Toen hij eindelijk na eenigen tijd zoo zwak werd, dat hij wel voelde, dat het met hem ten einde liep, was wraak nog de eenige gedachte, die zijn booze ziel vervulde. Dus liet hij dan op een morgen zijn broeder aan zijn bed komen en zeide hem met zwakke stem:

„Broeder, gij hebt altijd veel van mij gehouden en ik weet, dat gij mijn dood betreuren zult. In het leven kunt gij niets meer voor mij doen, maar ik ga sterven, en indien ik u werkelijk lief ben, beloof mij dan, de bede te vervullen, die ik tot u richten zal.”

Oogenlust, niet in staat, zijn broeder in den

toestand, waarin deze zich thans bevond, iets te weigeren, beloofde hem met de heiligste eeden, alles te zullen doen, wat hij van hem verlangde. Zoodra Listrijk dit gehoord had, vatte hij zijn broeder bij de hand en zeide:

„Dan kan ik nu gerust sterven, prins, omdat ik gewroken zal worden; want wat ik van u verlang, is, dat gij terstond na mijn dood Schranders ten huwelijk vraagt. Zonder twijfel zal die doorslepen prinses u toegestaan worden, en zoodra zij in uwe macht is, moet gij haar dan een dolk in het hart stooten.”

Oogenlust trilde bij deze ontzettende woorden van schrik, en 't berouwde hem, zoo onberaden gezworen te hebben; doch het was nu te laat, om zijn woord weder in te trekken, en hij verborg dus zijn spijt voor den stervende, die kort daarna ook den geest uitblies. De koning Zachtmoedig was over zijn dood diep bedroefd; doch het volk, wel verre van Listrijk te betreuren, was verheugd, dat zijn overlijden nu de opvolging op den troon aan Oogenlust verzekerde, die om zijne deugden alom geacht en geliefd was.

Schranders, die na hare wonderdadige redding behouden bij hare zusters was teruggekomen, vernam al spoedig Listrijks dood, en niet langen tijd daarna maakte men de drie prinsessen met de terugkomst van den koning haren vader bekend. De vorst haastte zich, den toren te bezoeken, en zijne eerste vraag was naar de glazen spinrokkens. Onachtzaam ging nu het spinrokken van Schranders halen en liet dat den koning zien, waarna zij diep neeg en het spinrokken weer naar

de plaats bracht, waar zij het van daan gehaald had. Babelkous maakte het op dezelfde manier, en Schrander bracht op hare beurt het hare te voorschijn. Doch de koning, die nog al ergdenkend was, verlangde nu alle drie de spinrokkens tegelijk te zien, en nu kon alleen Schrander het hare vertoonen. Dit maakte, dat de koning zoo vergramd op zijne twee oudste dochters werd, dat hij haar op staanden voet naar de toovergodin zond, die hem de spinrokkens gegeven had, met verzoek, om de zusters levenslang bij zich te houden en zoo te straffen, als zij verdienden.

Om met de straf der prinsessen een aanvang te maken, bracht de toovergodin haar in eene galerij van haar betooverd paleis, waar zij de geschiedenissen van een groot aantal doorluchtige vrouwen had laten schilderen, die door hare deugden en een arbeidzaam leven hadden uitgeblonken. Door een wonderbaarlijke werking van de tooverkracht werden al deze beelden in beweging gebracht en waren van den ochtend tot den avond werkzaam. Men zag aan alle wanden eere teekens en lofspreuken tot roem van deze deugdzame vrouwen, en het was geen gering verdriet voor de zusters het geluk dier heldinnen te moeten vergelijken met den beklagenswaardigen toestand, waarin zij zich door hare eigene schuld en onbezonnenheid gestort hadden. Tot overmaat van kwelling stelde de toovergodin haar op hoog ernstigen toon voor, dat, waren zij vlijtig en arbeidzaam geweest gelijk de vrouwen, door wie zij zich thans omringd zagen, dat zij dan niet tot de dwalingen zouden zijn vervallen, waarvoor zij nu

boeten moesten, en dat lediggang de wortel van alle kwaad is, gelijk zij ook de oorsprong was van al haar ongeluk. Om te beletten, dat zij weder tot soortgelijke verkeerdheid vervielen, en om den verloren tijd weder in te winnen, zoude zij haar werk in overvloed verschaffen, — en inderdaad, zij noodzaakte de prinsessen, het minste en gemeenste werk te doen, en zonder naar beider blanke huid en vingertjes te vragen, zond zij haar in den moestuin, om erwten te plukken en onkruid te wieden.

Onachtzaam was tegen een leven, dat zoo regelrecht tegen hare neigingen en gewoonten inliep, niet lang bestand. Zij begon te sukkelen en stierf van kommer en verdriet.

Babelkous, die eenigen tijd daarna middel vond, om 's nachts uit het paleis der toovergodin te ontsnappen, had het ongeluk van in de duisternis zoo geweldig met haar hoofd tegen een boom aan te stooten, dat zij den volgenden morgen in de armen van eenige boeren, die haar daar zoo liggende gevonden hadden, den geest gaf.

De goedgehartige Schrander was over het ongelukkig lot harer zusters diep bedroefd. En te midden van al die ellende vernam zij ook nog, dat de prins Oogenlust haar bij den koning, haren vader, ten huwelijk had gevraagd en dat deze, zonder haar vooraf iets te zeggen, zijne toestemming gegeven had. Schrander beefde bij het vernemen van dit bericht. Zij vreesde, en met reden, dat de haat, dien Listrijk tegen haar gevoed had, mocht overgegaan zijn in het hart van den broeder, die hem altijd zoo lief gehad had; en zij was

met grond beducht, dat die jonge prins haar alleen begeerde te trouwen, om den dood zijns broeders op haar te kunnen wreken. Zij ging daarom de wijze toovergodin raadplegen, die haar even hoog achtte, als zij Onachtzaam en Babelkous diep versmaad had.

De toovergodin wilde haar evenwel niets openbaren, maar zei eenvoudig:

„Prinses, gij zijt wijs en voorzichtig, en dat gij tot heden zoo veel verzoeking en gevaren te boven kwaamt, is alleen, omdat gij steeds de spreuk, dat „voorzichtigheid de moeder der wijsheid” is, voor oogen hebt gehouden. Blijf u dat woord voortdurend vast in het geheugen prenten, en gij zult gelukkig worden, ook zonder medewerking van mijne kunst.”

Eenige dagen daarna verscheen een gevormachte, om, in naam van prins Oogenlust, de prinses te trouwen, waarna zij met veel praal en staatsie naar haren gemaal op reis ging. Bij haren intocht in de twee eerste grenssteden van koning Zachtmoedig werd zij met veel plechtigheid ingehaald, en niet minder in de derde, waar zij werd opgewacht door Oogenlust, die haar kwam begroeten.

De geheele stad weergalmde van gejubel en gejuich, men hoorde niet dan muziek en vreugdeschoten, en overal zag men vuurwerken en verlichting, tot de jonggehuwden eindelijk na een prachtig feestmaal naar hun vertrek werden geleid.

Schrander, die thans vooral aan de spreuk dacht, welke de toovergodin haar had voorgehouden, had intusschen hare maatregelen reeds genomen, en daartoe een der hofjuffers in haar belang weten

te winnen. Deze had den sleutel tot het kabinetje van het vertrek, dat voor de prinses bestemd was. Aan deze dame had zij opgedragen, om in dat kabinetje wat stroo, eene blaas vol schapenbloed en het ingewand van een of ander dier te verbergen, dat dien avond op tafel moest komen. Hierop sloop Schrander onder het een of ander voorwendsel in dat kabinetje, maakte daar een stroopop, waarin zij het ingewand en de blaas met schapenbloed stopte, en trok die pop een vrouwenachtgewaad aan. Zoodra zij met die fraaie verkleeding klaar was, keerde zij naar het gezelschap terug, en een half uur daarna werd de prinses met haren gemaal naar heur slaapvertrek geleid. Toen zij hier den noodigen tijd besteed had, om zich te ontkleeden, nam de hofdame de lichten weg en vertrok.

Nu wierp Schrander de strooien pop op het bed en verborg zichzelf in een hoek van de kamer.

En wat gebeurde? Na twee- of driemaal zwaar gezucht te hebben, nam de prins zijn degen en stak dien dwars door het lichaam van de gewaande Schrander. Terstond na den eersten stoot voelde hij het bloed overal rondspatten, terwijl de strooie vrouw zeker dood moest zijn, daar zij zonder eenige beweging stil liggen bleef.

„Wat heb ik gedaan!” riep Oogenlust uit. „Ach, na zoo langen tweestrijd, of ik ten koste eener gruweldaad mijn eed wel gestand zou doen, heb ik eene bekoorlijke prinses, die tot mijn geluk geboren was, van het leven beroofd. Welnu, Listrijk, ik heb uwe onrechtvaardige wraak voldaan; maar ik op mijne beurt zal nu de brave Schran-

der wreken door . . . mijn eigen dood. Ja, aangeboden prinses, met denzelfden degen zal . . .”

Bij deze woorden bemerkte Schrander, dat de prins, die in zijn drift zijn degen had laten vallen, dien weer opzocht, om zichzelf te doorsteken, en daar zij hem zulk eene dwaasheid niet wilde laten begaan, riep zij hem toe:

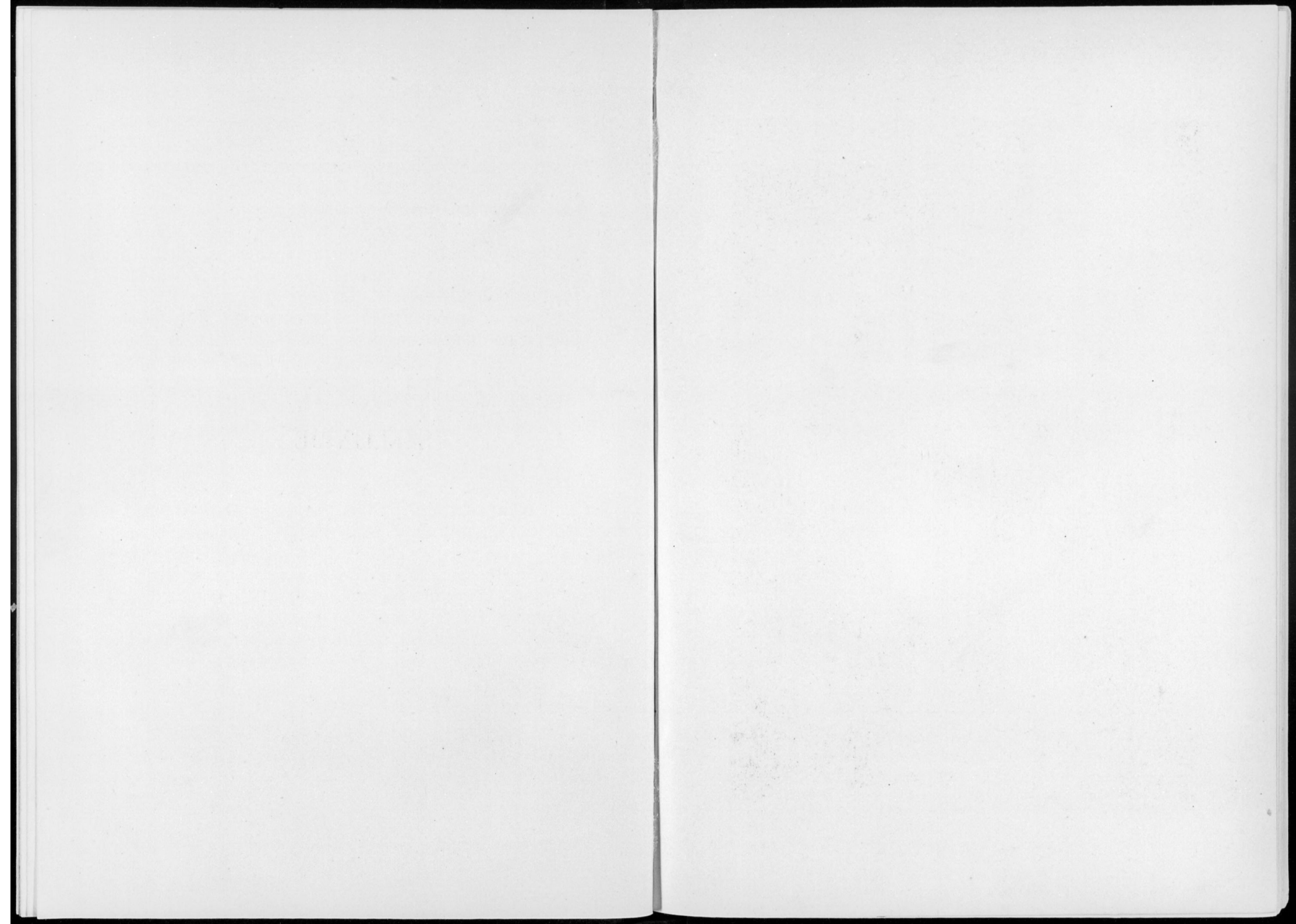
„Prins, ik ben niet dood. Uwe goedhartigheid heeft mij uw berouw doen vooruitzien, en door een onschuldig bedrog heb ik u dus van eene bloedige misdaad teruggehouden.”

Hierop vertelde Schrander aan Oogenlust het spel, dat zij met de stroopop gespeeld had. De prins was opgetogen van blijdschap, toen hij zag, dat de prinses nog leefde; hij bewonderde de schranderheid, waarvan zij nu weer nieuwe blijken had gegeven, en betuigde, haar eeuwig dankbaar te zullen wezen, omdat zij hem belet had, eene misdaad te volvoeren, waaraan hij nu niet dan met afgrijzen denken kon.

Indien nu evenwel Schrander niet altijd voor oogen had gehouden, dat „de voorzichtigheid de moeder der wijsheid is,” dan zou zij vermoord zijn geworden en dan had haar dood ook Oogenlust het leven gekost.

EZELIJNTJE

18450

EZELIJNTJE

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

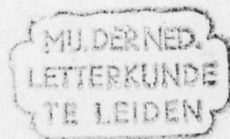

EZELIJNTJE.

Er was 'reis een koning, die zoo machtig, zoo bemind en zoo geacht was, dat men wel zeggen kon, dat hij de gelukkigste van alle vorsten was; en dit geluk werd nog vermeerderd door het bezit van eene deugdzame gemalin. Uit dit huwelijk werd eene prinses geboren, welke met alle mogelijke deugden en begaafdheden begiftigd was.

Pracht en overvloed heerschten in het koninklijk paleis, de ministers waren braaf en verstandig, de dienaren trouw en oppassend, de stallen groot en vol van de fraaiste paarden in het allerprachtigste tuig. Wat den vreemden, die van heinde en verre deze stallen kwamen bewonderen, echter nog het meest verbaasde, was, dat de beste plaats er in voor een ezel was ingeruimd. En 't was ook geen grilligheid, maar 't steunde op goede gronden, dat de koning dit beest zoo bijzonder in eere hield. De deugden van het wonderbare dier ver-

dienden deze onderscheiding, want de natuur had hem eene bijzondere gave verleend en ieder keer dat hij balkte, stroomde hem het goud maar zoo uit den bek.

Daar nu echter zoowel de koningen als hunne onderdanen aan de wisselvalligheden van het lot onderhevig zijn, zoo gebeurde het, dat de koningin plotseling door eene hevige ziekte werd aange-tast, tegen welke al de kunst der geneesmeesters maar volstrekt geen raad scheen te weten.

De verslagenheid was algemeen; de koning was radeloos en wanhopig en smeekte den hemel, dat die het leven van zijne geliefde gemalin sparen mocht. Daar de koningin echter haar einde voelde naderen, liet zij haar gemaal, die bitter schreide, aan haar bed komen en zeide hem: „Zoo gij ooit weer hertrouwt...” — De koning liet haar nochtans niet uitspreken en zwoer haar, dat hij nooit weder aan een tweede huwelijk denken zou, wat de arme vrouw in haren treurigen toestand bijzonder scheen te troosten en op te beuren.

Eindelijk stierf zij en in het geheele paleis en over het gansche land heerschte zware rouw. De koning wilde van geen troost weten en klaagde, dat hij alles, alles op aarde verloren had. Zulke hevige droefheid kon echter niet eeuwig duren; en na verloop van twaalf maanden hielden de grooten des rijks raad en kwamen den koning gemeenschappelijk bidden, in het belang van zijn land en zijn volk, dat een troonopvolger verlangde, tot een nieuw huwelijk over te gaan. Dit voorstel maakte echter de wanhoop des konings opnieuw wakker; hij verklaarde, dat hij zich zou

houden aan den eed, dien hij zijne gemalin op haar sterfbed gezworen had, en nimmer tot eene nieuwe verbindtenis besluiten.

Daar de grooten des rijks merkten, dat het besluit des konings onverzettelijk was, besloten zij, naar andere middelen om te zien, ten einde het rijk een troonopvolger te verzekeren. Zij gingen daartoe raad vragen bij een waarzegger, die eenzaam in het gebergte in eene donkere spelonk woonde, en van brood, vruchten en water leefde.

Wat zij met den vromen man spraken, weten wij niet, maar het gevolg was, dat zij zich na eenige dagen opnieuw bij den koning vervoegden en gehoor verlangden. Zij stelden hem nu ernstig voor, daar hij toch als koning en regent verplicht was, bij tijds te zorgen, dat de troon bij zijn mogelijk overlijden niet ledig bleef, wijl hieruit veel verwarring en groot onheil voor land en volk ontstaan konde, onder de prinsen en ongehuwde koningen der naburige rijken rond te zien en, zoo hij daar een onder vond, dien hij tot gemaal voor de prinses, zijne dochter, en tot zijn opvolger geschikt rekende, dezen daar kennis van te geven en hem zijne dochter ten huwelijk aan te bieden. Zij eindigden met te zeggen, dat hun daar niemand beter geschikt toe voorkwam, dan prins Zethus, wiens vader de rijke en machtige koning van een rijk was, dat aan het zijne grensde, en in wien hij dus in tijden van nood en gevaar een machtigen bondgenoot vinden konde.

Zoodra nu de rijks grooten vertrokken waren, liet de koning zijne dochter roepen en maakte haar met het voorstel, dat hem gedaan was, be-

kend. Hij verklaarde haar, dat dit voorstel hem goed en verstandig voorkwam en dat zijn besluit vast stond, om zoo spoedig mogelijk een gezant naar het hof van prins Zethus af te zenden, ten einde het huwelijk tot stand te brengen.

De jonge prinses was, toen zij dit hoorde, bitter verslagen en bedroefd, want schoon zij dien prins Zethus nooit met eigen oogen gezien had, wist zij toch van hooren zeggen, dat hij kwaadaardig van karakter was, en dat zijn leelijk, wanstaltig uitzien en zijn ruwe, barsche aard hem bij allen, die hem kenden, gevreesd en gehaat maakten. Wat echter zoude zij doen, daar zij wist, dat haar vader, bij al zijne goedheid voor haar, een ijzeren wil had en van een eens genomen besluit met geen mogelijkheid viel af te brengen? In haren doodelijken angst en na vele nachten slapeloos te hebben doorgebracht, kwam zij eindelijk op een inval, waarvan zij veel goeds verwachtte. Zij had namelijk bij hare geboorte eene toovergodin tot peet gekregen, die haar ook later veel bewijzen van liefde en toegenegenheid had gegeven. Deze zou haar misschien ook nu wel kunnen bijstaan, en het dreigend ongeluk van haar hoofd afweren. Dus wist zij op een avond heimelijk uit hare kamers te ontkomen en sloop, door niemand bemerkte, het paleis uit.

Buiten gekomen, zette zij zich in een klein speelwagentje, dat bespannen was met een makken, vetten ram, die alle wegen en paden in den omtrek kende en haar dan ook veilig en wel naar de plaats, waar zij wezen moest, overbracht. De toovergodin, die haar zeer vriendelijk ontving,

zeide haar, dat zij reeds alles wist, wat zij te zeggen had, maar dat zij zich niet bezorgd behoefde te maken, daar alles nog goed gaan zou, mits zij getrouwelijk den raad opvolgde, dien zij haar geven wilde. „'t Is waar, mijn kind,” zeide zij, „het zou het ongeluk van uw geheele leven zijn, als gij dien boozen prins Zethus trouwdet, het ongeluk van u zelve en van 't geheele land, en uw vader zoude daar dan zelf groot berouw over hebben. Zonder hem tegen te spreken, zult gij dat gevaar nog wel ontgaan kunnen. Zeg hem dus, dat hij, om te toonen, als gij aan zijn verlangen voldoet en tot het huwelijk uw jawoord geeft, ook wel iets voor u wil doen, u een kleed van de kleur des hemels moet geven. Met al zijne liefde en macht zal hem dat niet gelukken.”

De prinses dankte hare peet, en daar die niet heel ver af woonde, was zij reeds voor den morgen weer thuis, waar zij haren vader zeide, wat de toovergodin haar gezegd had, dat zij namelijk nooit hare toestemming zou geven, zoo lang zij zulk een kleedje niet had. De koning, die blij was, dat hij toch iets tot haar genoegen kon doen, liet nu dadelijk de beste werklieden komen en beval hun, zulk een kleed te maken, met bedreiging, dat hij, zoo hun dit niet gelukte, hen allen ophangen zou. Die moeite behoefde hij echter niet te nemen, want reeds op den tweeden dag brachten zij hem het bestelde werk. De hemel heeft geen fraaier blauw, als hij met gouden wolkjes omzoomd is, dan het kleed had, toen men het over een paar stoelen had uitgespreid.

De prinses was nu zeer bedroefd en wist niet,

hoe zij zich uit deze verlegenheid redden zou. De koning drong haar een besluit te nemen. Zij moest dus weer raad gaan vragen bij hare peet, die, zeer verwonderd, dat de zaak zoo was afge-loopen, haar nu zei, dat zij een kleed van de kleur van de maan vragen moest.

De koning, die aan zijne dochter niets afslaan kon, liet nu de bekwaamste arbeiders roepen en beval hun, een kleed van de kleur van de maan te maken. Na verloop van een korten tijd was het kunstwerk klaar en wel zoo, dat er volstrekt niets op viel aan te merken. De prinses, wie het fraaie kleed anders zeer goed beviel, was nu niet weinig ontsteld, dat haar plan wederom mislukt was, en zat bitter te schreien, toen haar de too-vergodin andermaal te hulp kwam, en zeide:

„Ik moet mij al zeer bedriegen, als ik nu niet wat weet, dat ons toch uit de verlegenheid moet helpen. Ga nog eens bij uw vader en verlang van hem een kleed van de kleur van de zon. Dat zal hij zeker niet leveren kunnen, en als hij dat niet kan, dan zal hij ook wel toegevender worden en u niet verder durven dwingen.”

De prinses wist er ook geen beter middel op, en de koning stond nu zonder tegenspraak al de diamanten en robijnen zijner kroon tot dit nieuwe werk af, met bevel, om hoegenaamd niets te sparen, om het kleed ten volle aan de zon gelijk te maken. En waarlijk, zoodra dat kwam, moesten allen, die het zagen, de oogen sluiten, zoo zeer werden zij door den schitterenden glans er van verblind. Het is dan ook van dien dag, dat de donkere en groene brillen in gebruik zijn gekomen.

Men kan begrijpen, hoe de prinses op dat gezicht versteld stond. Zij was geheel verslagen en onder voorwendsel, dat de oogen haar pijn deden, ging zij naar hare kamer, waar de toovergodin, bijna even beschaamd als zij zelve, haar wachtte. Evenwel was deze nog volstrekt niet ten einde raad, maar zeide: „Dan moeten wij nu tot de laatste en hardste proef overgaan; maar die zal ons zeker niet mislukken. Uw vader zal verbaasd staan over wat wij nu van hem verlangen; maar wij willen thans de huid van den ezel, dien als zijn grootsten schat beschouwt. Ga en eisch dien van hem, en dan zullen wij verder zien.”

De prinses, blij, althans nog ééne mogelijkheid te zien, om dat gehate huwelijk met prins Zethus te ontgaan, en overtuigd, dat haar vader nooit besluiten zou, zijn ezel op te offeren, ging tot hem en maakte hem met haar nieuw verlangen bekend. Hoewel nu de koning bij het hooren van dien inval niet weinig ontstelde, zoo aarzelde hij toch geen oogenblik. De arme ezel werd geofferd en de huid aan de prinses gebracht, die nu, geen middel meer ziende, om haar ongeluk te ontgaan, zich aan hare wanhoop en radeloosheid overgaf, tot haar peet op eens weder voor haar stond.

„Hoe is het met u, mijn kind?” vroeg de toovergodin, toen zij zag, hoe bedroefd de prinses was. „Wees getroost; er is redding en uitkomst voor u gekomen. Wikkel u in deze ezels-huid en ga, zoo ver de aarde u maar draagt. Om het ongeluk van zijn geheele leven te ontgaan, moet men het liefste, dat men heeft, opofferen, en ik vertrouw, dat er eens beter tijden voor u komen

zullen en alles zich nog ten goede zal keeren. Dit kistje met uwe kleederen en juweelen zal u onder den grond door overal volgen, en hier is mijn tooverstaf, dien ik u toevertrouw. Wanneer gij met dezen op den grond slaat, zal het kistje te voorschijn komen en kunt gij van den inhoud gebruik maken. Haast u echter en stel uw vertrek geen oogenblik uit."

De prinses omarmde haar peet en smeekte haar, haar toch nimmer te verlaten. Vervolgens wikkelde zij zich in de leelijke ezels-huid, nadat zij zich eerst gezicht en handen met schoorsteen-roet bruin gemaakt had, en zoo verliet zij het paleis, zonder door iemand opgemerkt te worden.

De vlucht van de prinses bracht natuurlijk groote ontsteltenis teweeg. De koning, die juist aan zijn hof een groot feest had willen geven, was wanhopig. Hij zond dadelijk wel honderd ruiters en meer dan duizend soldaten uit, om de verlorene te gaan opsporen, doch de toovergodin maakte deze voor aller oogen onzichtbaar, zoodat men deze pogingen in het eind wel opgeven en zich in het onvermijdelijke schikken moest.

De prinses wandelde in dien tusschentijd maar al voort en zocht overal onder dak te komen; doch schoon men haar uit medelijden wel hier en daar te eten gaf, zoo vond men haar uitzien toch zoo wonderlijk en raar, dat niemand haar op den duur huisvesting wilde geven. Ten laatste kwam zij bij eene groote stad en even voor de poort bij eene kleine boerenhoeve, waar de vrouw eene meid noodig had, om de vuile schotels te wasschen, op het pluimgedierte te passen en de

jonge varkens te voeren. Toen deze vrouw die morsige jonge landloopster zag, stelde zij haar voor, bij haar in dienst te blijven, en de prinses nam dit gaarne aan, omdat dat aanhoudend zwer-ven haar al geweldig tegen begon te staan. Men gaf haar eene plaats in een donkeren hoek van de keuken, en de overige knechts en meiden spotten in de eerste dagen braaf met hare ezels-huid; doch, zooals 't gaat, men geraakt in 't eind aan alle dingen gewend, en wijl zij daarbij ook zoo handig, vlijtig en oppassend was, nam de boerin haar weldra onder hare bescherming.

Zij moest de schapen hoeden en die op den bepaalden tijd uit en naar de kooien drijven, moest de ganzen roepen en voor de kalkoenen zorgen, en dat alles ging haar zoo vlug van de hand, alsof zij haar leven lang niets anders gedaan had.

Eens op een dag, dat zij bij eene heldere beek zat, waar zij al vaak over haar treurigen toestand gezucht had, spiegelde zij zich in het water, en de leelijke ezels-huid, die haar tot gewaad diende, deed haar niet weinig schrikken. Zij schaamde zich bitter over hare dracht en wiesch zich gezicht en handen, die daarop al spoedig zoo wit en blank werden als het kostelijkste elpenbeen. Vervolgens nam zij ook een verfrisschend bad en plaste in het heldere water, tot het avond werd en zij haar leelijke ezels-huid weer omslaan moest, om naar huis terug te keeren.

De volgende dag was echter gelukkig een Zondag, en dus had zij tijd, om haar kistje, dat haar overal onder den grond volgde, te voorschijn te

doen komen, haar toilet te maken en een van hare mooiste kleeren aan te trekken. Het kamertje, dat de boerin haar in den laatsten tijd tot haar gebruik had afgestaan, was evenwel zoo klein, dat zij den sleep van haar kostelijke japon niet eens behoorlijk uitspreiden kon. De schoone prinses bewonderde zich zelve nu in den kleinen gescheurden spiegel, en nam zich voor, geregeld alle Zon- en feestdagen hare mooie kleeren aan te trekken en zich voor de treurige werkdagen schadeloos te stellen; waarbij 't haar echter zeer speet, dat zij niemand had, die haar bewonderen kon, behalve hare schapen, ganzen en kalkoenen, die, zoodra ze Ezelijntje — want zoo werd de prinses hier thans algemeen genoemd — maar zagen aankomen, van alle kanten kwamen toeschieten en haast niet van haar waren af te slaan.

Op een feestdag nu, dat de prinses haar zonnekleurig kleed had aangetrokken, kwam de zoon van den koning, wien de pachthoeve toebehoorde, om daar, vermoeid van de jacht, een half uurtje uit te rusten. Deze prins was jong, de lieveling van vader en moeder en door het volk aanbeden. Men bood hem een eenvoudig boersch maal aan, dat hij aannam, waarna hij de pachthoeve tot in de minste bijzonderheden ging bezien. Zoo overal rondgaande, kwam hij ook in een donkeren gang, aan welks einde een gesloten deur was. De nieuwsgierigheid deed hem een blik door het sleutelgat werpen. En verbeeld u nu zijne verbazing, toen hij de schoone en rijk gekleede prinses zag, welke hij naar hare betooverende trekken voor een bovenaardsch wezen houden moest! Hij

bedwong zich echter en gaf niet aan zijne eerste onstuimigheid toe, die hem de deur bijna had doen open loopen, maar ging bij de huisgenooten, om hun te vragen, wie toch in dat kamertje woonde. Men antwoordde hem, dat het eene vee-meid was, die men Ezelijntje heette, maar die zoo leelijk en vuil was, dat niemand haar aankeek, en welke men maar uit medelijden in dienst had genomen, om de schapen en ganzen te hoeden.

De prins merkte nu wel, dat uit deze domme menschen niets verstandigs te halen was en dat alle verdere vragen hem weinig zouden baten. Hij keerde dus naar het paleis van zijn vader terug, maar het tooverbeeld, dat hij door het sleutelgat gezien had, bleef hem aanhoudend voor oogen staan, terwijl hij zich stellig voornam, de naaste maal stouter te zijn en bij haar aan te tikken, om nader kennis te maken.

Het ongeluk wilde nu echter, dat hij, misschien ten gevolge der hevige aandoening, dienzelfden nacht nog eene zoo zware koorts kreeg, dat men zijn leven in het allergrootst gevaar rekende. De koningin beloofde aan de geneesheeren handen vol geld, maar vruchteloos, want de ziekte wilde voor al de middelen hunner kunst maar volstrekt niet wijken. Daar zij, ten einde raad, dan eindelijk verklaarden, dat het de eene of andere verborgen zielskwaal was, waaraan de prins lijden moest, zoo bezwoer de moeder haren zoon onder snikken en tranen, haar toch openhartig te bekennen, wat hem eigenlijk deerde en hoe hij te helpen zou zijn. Al moest de koning dadelijk kroon en scepter neerleggen en afstand doen van

zijn troon, — dat zou terstond gebeuren, als hij er maar weer gezond door kon worden. Na lang dringen zeide de prins ten laatste met flauwe stem, dat hij niet naar zijns vaders kroon en scepter verlangde, dat zulk een ondeugende wensch nooit in zijn hart was opgekomen, maar dat zijn eenigste begeerte was, dat Ezelijntje eene taart voor hem bakte, en dat hem die dadelijk, als zij klaar was, gebracht werd.

De koningin, bij 't vernemen van dien wonderlijken naam vreemd ophoorende, vroeg natuurlijk, wie die Ezelijntje dan toch wel was.

„Dat is na den wolf het leelijkste schepsel, dat ik ooit op aarde gezien heb,” zeide een der kamerheeren, die het meisje toevallig op de pachthoeve gezien had. „Zij steekt van top tot teen in een vuil, leelijk ezelsvel en wordt daarom Ezelijntje genoemd op de boerderij, waar men haar gebruikt, om op de schapen en ganzen te passen.”

„Dat doet er niet toe,” antwoordde de koningin; „'t is mogelijk, dat mijn zoon, van de jacht terugkomende, van haar gebak geproefd heeft; 't is de inval van een zieke, en daaraan moet men voldoen. Ik wil dus, dat men dadelijk aan dat Ezelijntje bericht zendt en haar opdraagt, terstond eene lekkere taart voor den prins te bakken.”

Terstond vertrok nu een bode naar de hoeve, om deze boodschap aan Ezelijntje over te brengen, die daar zeer verbaasd van opkeek, maar toch dadelijk aan het werk ging. Zij sloot zich in haar kamertje op, wierp daar de leelijke ezels-huid af, wiesch met veel zorg gezicht en handen, bracht haar blond haar sierlijk in orde, trok een

van hare fraaiste kleedjes aan en ging toen zoo aan het beslaan van het deeg, waartoe zij van het fijnste meel, versche eieren en keurige boter nam. Onder dit werk gleed echter — met of zonder haar weten — een ring van haar vinger, bleef in het kleverige deeg zitten en werd zoo later mee gebakken. Zoodra nu de taart klaar was, sloeg zij hare leelijke ezels-huid weder om en bracht het gebak aan den wachtenden bode, wien zij naar de gezondheid van den prins vroeg; doch die man verwaardigde zich niet eens, haar antwoord te geven, maar haastte zich, den warmen schotel naar het paleis over te brengen.

De prins nam dien ongeduldig uit zijne handen aan en ging terstond met zoo veel begeerigheid aan het eten, dat de geneesheeren, die er bij stonden, niet nalaten konden te zeggen, dat die gretigheid hun zulk een bijzonder goed teeken niet toescheen. En werkelijk was de prins bijna gestikt door den ring, dien hij met een der stukken van de taart in zijn mond kreeg; doch hij wist dien nog tijdig te grijpen en was niet weinig verbaasd over de pracht van dien ring, die met edelgesteenten bezet was en eene zoo kleine opening had, dat hij slechts door het liefste, fijnste damesvingertje kon gedragen worden.

Hij kuste dien ring wel duizend malen, verborg hem onder zijn hoofdkussen en haalde hem slechts te voorschijn, als hij wist, dat niemand hem kon bespieden. Intusschen keerde de koorts met verdubbelde hevigheid terug, en de geneesheeren verklaarden, dat de prins zeker aan eene verbor-gen hartziekte moest lijden. De koningin en de

koning kwamen nu verschrikt toe en beloofden, hem het meisje tot vrouw te zullen geven, dat hij liefhad, al was het ook de geringste slavin. De prins werd door die verzekering tot schreiens toe bewogen en zeide: „Mijn vader en mijne moeder, ik wil geen verbindtenis aangaan, die u tot oneer strekt; en om u daarvan te overtuigen, zie dezen ring, want ik wil haar trouwen, wie deze ring toebehoort.” Met die woorden gaf hij het kostbaar kleinood aan zijne ouders over. Deze verklaarden dan ook dadelijk, dat zulk een ring niet anders, dan aan eene dochter van goeden huize kon toebehooren.

Hierop liet de koning, die zijn zoon zoo spoedig mogelijk wenschte genezen te zien, dadelijk alle tamboers, pijpers en trompetters door de gansche stad gaan en door zijne herauten uitroepen, dat alle eerzame jonge dochters uitgenoodigd werden, om op het paleis te komen en daar een ring te passen, en dat zij, aan wie die ring bleek toe te behooren, den doorluchtigen prins en troonopvolger tot gemaal zoude bekomen.

Daar kwamen dan nu eerst de prinsessen, toen de hertoginnen, toen de gravinnen en baronessen; maar of die hare vingers ook nog zoo dun maakten, zij pasten maar niet in den ring. Toen verschenen ook de gewone freules en de juffers uit den burgerstand, maar ook haar vingers waren niet klein genoeg. De prins, die op dat oogenblik wat beter was, nam bij die allen zelf de proef. In het eind moesten ook de kameniers en kamerjuffers komen, doch ook die waren niet gelukkiger. Er was bijna niemand meer, die den ring

niet al was komen passen, tot de prins ook nog de keukenmeiden, de schoonmaaksters en de werksters komen liet; maar deze hadden zulke grove, plompe, dikke vingers, dat ze nauwelijks tot over den nagel door de opening van den ring konden.

„Heeft men ook Ezelijntje al laten roepen, die mij dezer dagen zulk eene kostelijke taart heeft gebakken?” vroeg de prins.

Deze vraag deed de hovelingen lachen en men zeide neen, omdat die toch veel te vuil en te leelijk was.

„Men ga haar dan terstond halen,” gebood de koning; „men moet niet kunnen zeggen, dat ik ééne ben voorbij gegaan.”

En zoo werd Ezelijntje dan ook van de hoeve gehaald. Deze prinses had echter, zoodra zij vernam, dat men de eigenares van den ring zocht, haar fraaiste kleed aangetrokken en daar toen de ezelshuid weer over heen geworpen; ook stoorde zij zich niet aan het gelach en de spottende woorden, waarmede de boden des konings haar naar het hof afhaalden.

Toen zij daar nu aankwam en de prins haar verzocht, hare hand te toonen, en de ring terstond aan haar fijnen, blanken wijsvinger paste, toen was de verbazing groot en algemeen, en werd nog veel grooter, toen de prinses hare ezelshuid afwierp en zich voor aller oogen in hare volle schoonheid vertoonde. De prins wierp zich vol verrukking aan hare voeten neer, en de koning en de koningin omarmden haar en vroegen haar, of zij den prins tot gemaal wilde nemen. En toen

EZELIJNTJE.

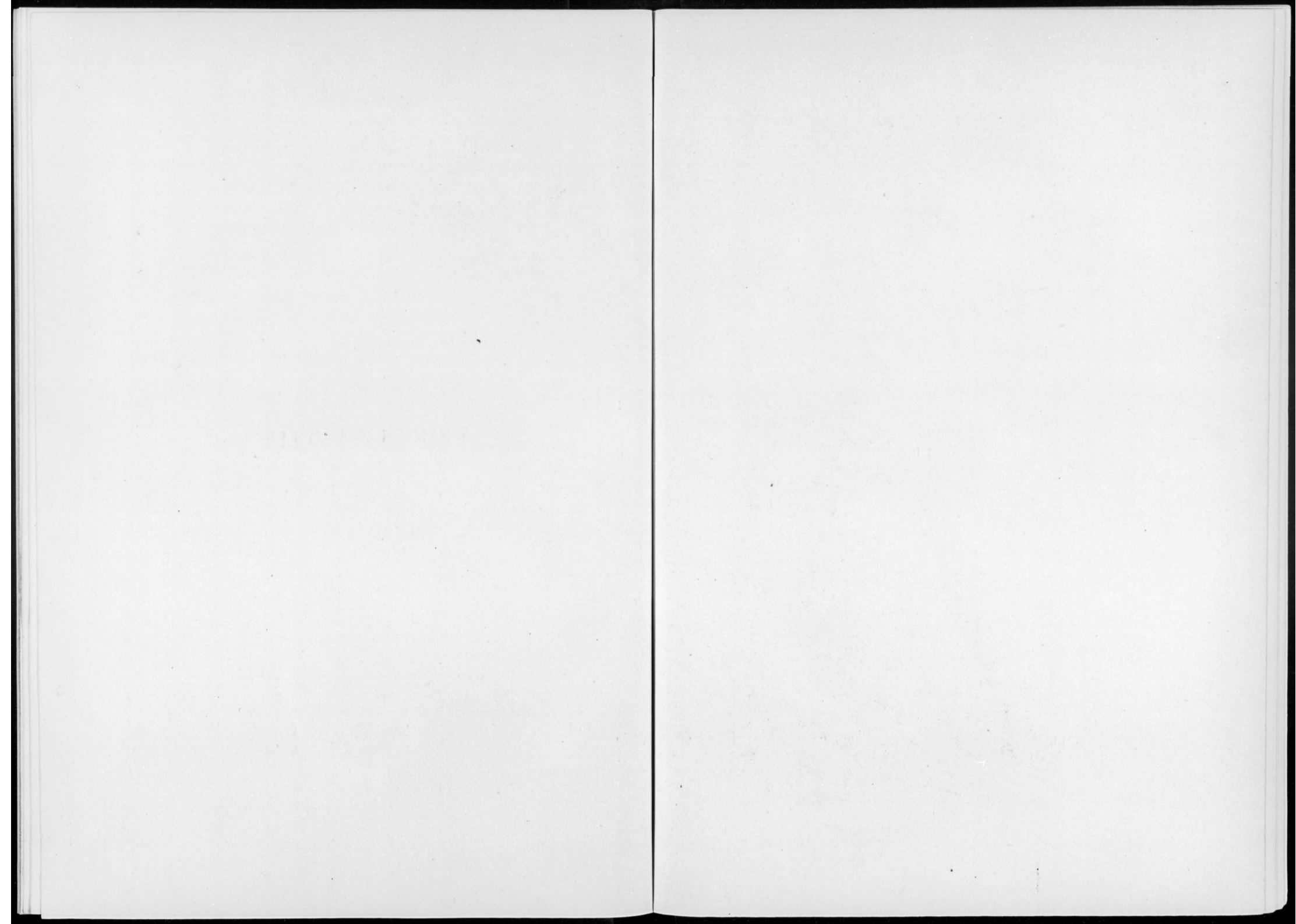
---

zij nog een oogenblik besluiteloos stond, opende de zoldering van de zaal zich als door tooverslag, en kwam de toovergodin op eene met bloemen versierde kar naar beneden dalen, en vertelde in korte, roerende woorden de geschiedenis der prinses. De koning en de koningin verdubbelden, toen zij hoorden, dat Ezelijntje eene prinses was, hunne liefkozingen. Den prins echter, die nu op eens van zijne ziekte genezen was, duurde de tijd tot het huwelijk veel te lang; want men moest eerst den vader der prinses tot het feest uitnoodigen, waarop ook wel honderd andere koningen, vorsten en prinsen uit alle landen der wereld verschenen. De oude koning, die thans berouw had, dat hij zijne dochter eens tot een huwelijk met den gehaten prins Zethus had willen dwingen, verheugde zich, dat hij haar thans onder zulke gelukkige omstandigheden wederzag en nam zijn schoonzoon als troonopvolger aan.

PRINS LIEVELIJN.

18450

PRINS LIEVELIJN

DOOR

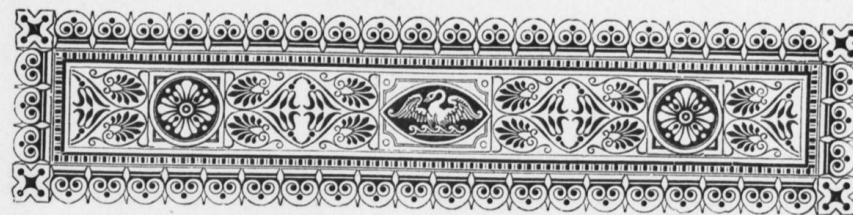
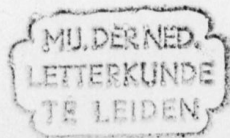
J. J. A. GOEVERNEUR.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

PRINS LIEVELIJN.

Er was eens een koning, die zoo braaf en goedig van aard was, dat zijne onderdanen hem niet anders dan hun „goeden koning” noemden. Eens, dat hij op de jacht was, kwam een klein wit konijntje, dat de honden vlak op de hielen waren, op hem toelopen en wierp zich in zijne armen. De koning streelde het arme dier en zeide: „Nu het zich onder mijne bescherming gesteld heeft, wil ik niet, dat iemand het kwaad doet.” Hij droeg dat konijntje vervolgens zelf naar zijn paleis, liet het een klein aardig hokje maken en gaf het de lekkerste koolbladen te eten.

Toen hij 's nachts alleen in zijne kamer was, zag hij daar op eens eene wonderschoone dame verschijnen. Zij droeg geen goud- of zilverlakensch gewaad, maar haar kleed was wit, als versch gevallen sneeuw, en, in plaats van kapsel, droeg zij eene kroon van witte rozen op het hoofd. De goede koning was zeer verbaasd, haar te zien,

want zijne deur was gesloten en hij begreep niet, hoe zij had kunnen binnenkomen.

„Ik ben de toovergodin Candide,” zoo sprak zij hem toe. „Ik kwam toevallig door het bosch, toen gij daar aan het jagen waart, en heb eens willen zien, of gij wezenlijk zoo goedaardig zijt, als de menschen van u zeggen. Daartoe heb ik de gedaante van een wit konijn aangenomen en zoo in uwe armen toevlucht gezocht; want ik weet, dat wie hart voor dieren betoont, dat nog veel meer voor menschen heeft. Indien gij mij uwe bescherming geweigerd hadt, zou ik u dan ook niet voor braaf hebben gehouden. Ik kom u nu danken voor het goede, dat gij mij gedaan hebt, en u vertellen, dat ik altijd uwe getrouwe vriendin wil blijven. Gij hebt mij maar te zeggen, wat gij wenscht, en ik zal u dat volgaarne toestaan.”

„Mevrouw,” antwoordde de goede koning, „daar gij eene toovergodin zijt, moet gij ook zeker wel weten, wat ik wensch. Ik heb maar één zoon, dien ik innig liefheb, waarom men hem dan ook den bijnaam van prins Lievelijn heeft gegeven. Zoo gij iets voor mij doen wilt, dan wensch ik, dat gij mijn zoon verder onder uwe bescherming moogt nemen.”

„Van harte gaarne,” zei de toovergodin. „Ik kan van uw zoon den schoonsten, den rijksten of den machtigsten vorst van de geheele wereld maken. Kies zelf, wat van drieën gij het liefst voor hem wilt.”

„Van dat alles begeer ik niets voor mijn zoon,” antwoordde de goede koning; „maar ik zou u hoogst dankbaar zijn, indien gij hem den braaf-

sten vorst van de wereld wildet doen worden.

„Gij hebt wel gelijk,” antwoordde hem Candide hierop; „doch het staat niet in mijne macht, van prins Lievelijn een deugdzaam mensch te maken, indien hij dat zelf niet wil. Hij moet daar zelf met kracht toe medewerken. Al, wat ik u beloven kan, is, dat ik hem goeden raad geven, hem zijne fouten onder het oog brengen en hem straffen wil, indien hij zelf niet op het goede pad weet te blijven.”

De goede koning was met deze belofte zeer ingenomen, maar werd kort daarna ziek en legde zijn hoofd tot sterven neer. Prins Lievelijn beweende zijn vader met heete tranen, want hij had hem oprecht lief gehad.

Twee dagen na het overlijden van den goeden koning, verscheen Candide aan Lievelijn, die in zijne eenzaamheid zat te treuren, en sprak tot hem:

„Ik heb uw vader beloofd, dat ik uwe goede vriendin zou wezen, en om mijn woord te houden, kom ik u hier een geschenk brengen.”

Meteen stak zij den jongen vorst een kleinen gouden ring aan den vinger en vervolgde:

„Bewaar dezen ring ter deeg goed; want hij is kostbaarder dan duizend diamanten. Zoo vaak gij in verzoeking komt, om eene slechte of ondeugende daad te begaan, zal hij u in den vinger prikken; maar zoo gij, niettegenstaande deze waarschuwing, die daad werkelijk volvoert, zult gij mijne vriendschap verliezen en in mij, in plaats van eene vriendin, eene vijandin hebben.”

Na dit gezegd te hebben, verdween Candide en liet Lievelijn uiterst verbaasd achter.

Hij gedroeg zich nu eenigen tijd zoo braaf en verstandig, dat hij van den ring aan zijn vinger volstrekt niets voelde, en dit maakte hem zoo vergenoegd en tevreden, dat men bij zijn naam Lievelijn, of den „Geliefde”, al zoetjes aan ook dien van den „Gelukkige” begon te voegen.

Eenigen tijd later wou 't geval evenwel, dat Lievelijn op de jacht ging en niets ving, wat hem zeer mismoedig en verdrietig maakte. Hij verbeeldde zich toen, dat zijn ring hem zoo nu en dan wat begon te knellen; doch daar hij geen eigenlijken prik in den vinger voelde, gaf hij daar verder zoo veel acht niet op. Toen hij echter weer in zijne kamer was, kwam daar zijn klein hondje Bibi op hem toe en wou tegen hem opspringen om hem te streelen en te liefkozen. Dat maakte hem boos en op norschen toon riep hij: „Marsch, koest, beest! Wat heb ik met dat gevele van doen?” De arme hond, die hem niet verstond, trok hem daarop bij de slip van zijn kleed, opdat hij hem toch maar eens aanzien zou. Nu werd Lievelijn zoo driftig, dat hij hem een harden schop gaf. Op dit oogenblik stak de ring hem, alsof men hem met een speld in den vinger prikte. Dat verwonderde hem en hij ging beschaamd in den hoek van de kamer zitten.

„Ik geloof, dat de toovergodin den spot met mij drijft,” dacht hij; „want wat groot kwaad steekt er in, dat ik een beest, dat mij lastig valt, een schop geef? Wat baat het mij, dat ik beheerscher van een groot rijk ben, als ik niet eens vrijheid heb, om mijn hond te trappen?”

„Ik spot niet met u,” zeide eene stem, die op

Lievelijns gedachte antwoordde; „maar in plaats van ééne, hebt gij daar al drie fouten begaan. Gij zijt uit uw humeur geraakt, omdat de jacht niet naar uw zin ging, en gij gelooft, dat dieren en menschen enkel geschapen zijn om u te gehoorzamen. Gij hebt u toornig gemaakt, wat verkeerd is; en dan hebt gij u wreed gedragen tegen een arm dier, dat geen straf verdiende.

Lievelijn erkende schuld en beloofde, zich te zullen beteren, maar hield toch geen woord.

Zijn ring stak hem nu gedurig. Soms hield dat eens op, maar soms ook duurde het voort, en het vreemde was, dat hij hem voor eene geringe fout slechts een weinig prikte, maar hem, als hij werkelijk iets slechts deed, het bloed uit den vinger deed spatten. Dit verdroot hem eindelijk zeer en, om naar eigen goedvinden boos en ondeugend te kunnen wezen, wierp hij den ring voor goed weg. Hij rekende zichzelf zeer gelukkig, nu van die lastige prikken en steken bevrijd te zijn, en gaf zich voortaan aan alle dwaasheden, die hem maar in het hoofd kwamen, over, zoodat hij meer en meer ondeugend werd en bijna ieder een een afkeer van hem kreeg.

Op zekeren dag op eene wandeling zag Lievelijn in het bosch een jong meisje zitten, dat daar aan eene beek bloemen plukte en hem zoo schoon toescheen, dat hij dadelijk besloot, haar tot vrouw te nemen. Zij heette Zelia en was even braaf en verstandig, als bevallig en schoon. Lievelijn geloofde, dat zij zich zeer gelukkig zou achten, zoo op eens eene machtige koningin te worden; maar toen hij met zijn voorstel voor den dag kwam,

zeide zij hem ronduit: „O koning, ik ben maar een eenvoudig herderinnetje en bezit volstrekt niets in de wereld, maar toch zal ik u nooit trouwen.”

„Mishaag ik u dan?” vroeg Lievelijn, die niet wist, of hij zijne ooren wel gelooven mocht.

„Neen, mijn vorst,” antwoordde Zelia hem. „Ik ben niet blind voor uwe schoonheid; maar de schatten, de fraaie kleederen en de prachtige rijtuigen, welke gij mij geven zult, waar zouden ze mij toe dienen, indien de booze daden, die ik u dagelijks bedrijven zag, mij dwongen, u te minachten en te haten?”

Lievelijn werd nu eerst recht vergramd, maar daar hij toch begreep, dat hij Zelia's genegenheid niet zou winnen, als hij niet eerst zijne fouten aflegde, zoo nam hij zich ernstig voor, zich te verbeteren en een braaf mensch te worden.

Onder de gunstelingen van Lievelijn was ook zijn zoogbroeder, aan wien hij zijn volle vertrouwen had geschonken. Deze man, die gemeen en laaghartig was, vleide voortdurend de driften zijns meesters en gaf hem doorgaans slechten raad. Daar hij nu Lievelijn zeer bedrukt en bedroefd zag, vroeg hij hem naar de oorzaak van zijn verdriet, waarop de vorst hem zeide, dat hij de minachting van Zelia niet kon verdragen en daarom van voornemens was, zijn gedrag te verbeteren en zoo door braafheid hare liefde te winnen. De lage hoveling antwoordde hem hierop: „Het is vreemd, dat gij u voor dat jonge meisje zoo veel moeite wilt geven; als ik in uwe plaats was, zou ik haar wel dwingen, mij te gehoor-

zamen. Laat haar in de gevangenis op water en brood zetten, en zoo zij u dan nog niet wil trouwen, laat haar op de pijnbank sterven tot straf voor hare weerspanningheid.”

De sluwe hoveling tastte Lievelijn zoo in zijne zwakke zijde aan, dat deze al zijne goede voornemens vergat en besloot, het meisje dadelijk te gaan opzoeken en haar te zeggen, dat zij, des noods met geweld, zijne gemalin moest worden en dat hij haar reeds de volgende week als koningin wilde laten kronen.

Toen hij nu echter in de kamer kwam, waarin hij Zelia had laten opsluiten, was hij zeer verwonderd, haar daar niet te vinden, te meer, daar hij den sleutel tot het vertrek in zijn eigen zak droeg. Hij geraakte hierdoor in de hevigste woede en zwoer hardop, allen, die Zelia tot hare vlucht konden geholpen hebben, met onverbiddelijke gestrengheid te zullen straffen. Toen zijne vertrouwelingen hem nu zoo hoorden spreken, besloten zij, van zijne gramschap partij te trekken, om een edelman in het verderf te storten, die vroeger Lievelijns leermeester was geweest. Deze brave man had soms wel eens de vrijheid genomen, om den prins zijne fouten onder het oog te brengen; want hij hield veel van hem. In den beginne was Lievelijn hem daar dankbaar voor; maar later begon die berisping hem te verdrieten en meende hij, dat zijn leermeester opzettelijk gebreken in hem opzocht, terwijl anderen al, wat hij deed, hemelhoog verhieven. Hij zond hem dus van het hof weg; doch niettegenstaande deze verbanning hield hij hem in zijn hart nog voor

een oprecht en braaf man, wien hij zijne achting niet kon ontzeggen. Zijne vertrouwelingen vreesden dus altijd, dat de koning zijn ouden leermeester nog eens terug mocht roepen, en oordeelden thans de gelegenheid gunstig, om zich voor goed van hem te ontslaan. Zij maakten den koning wijs, dat Soliman (zoo heette de brave man) tot de bevrijding van Zelia bijgedragen en zich daar zelfs op beroemd had; zij kochten drie mannen om, die dit plechtig betuigden; en de koning raakte ten gevolge daarvan zoo in woede, dat hij zijn zoogbroeder opdroeg, soldaten uit te zenden en zijn ouden leermeester geboeid voor hem te brengen.

Na het geven van deze orders ging Lievelijn in zijne kamer; maar nauwelijks was hij daar, of de aarde beefde onder zijne voeten. Er volgde een zware donderslag en Candide stond voor zijne oogen. „Ik heb aan uw vader beloofd,” sprak zij op ernstigen toon, „u goeden raad te geven en u te straffen, zoo gij dien niet volgt. Gij hebt mijne vermaningen echter versmaad. Het is tijd, dat ik aan mijne belofte voldoe door u naar verdienste te straffen. Ik veroordeel u, om de gelijke van de dieren te worden, welker booze neigingen gij hebt overgenomen. Gij hebt u gelijk gemaakt aan den leeuw door uwe woeste drift, aan den wolf door overdaad en brasserij, aan de slang door den man, die u een tweede vader was, te verscheuren, aan den stier door uwe woeste onbeschaamdheid. Gij zult dus nu in uwe nieuwe gedaante het kenmerkende van al die dieren vertoonen.”

De toovergodin had deze woorden nauwelijks over de lippen gebracht of er had met Lievelijn een schrikbarende herschepping plaats. Hij kreeg den kop van een leeuw, de hoorens van een stier, de pooten van een wolf en den staart van eene slang, en op datzelfde oogenblik zag hij zich in een groot bosch verplaatst, aan den rand eener beek, waarin hij zijn eigen gruwelijk beeld zag, en een stem riep hem toe: „Zie nu eens goed, in wat toestand gij u door uwe misdaden gestort hebt.”

Lievelijn herkende de stem van Candide, en in zijne woede keerde hij zich om, om zich op haar te werpen, en haar, zoo mogelijk te verslinden; maar hij zag niemand en dezelfde stem voegde hem toe: „Ik spot met uwe zwakheid en met uwe machteloze woede. Ik zal u uwen hoogmoed verleen door u onder de macht uwer eigen onderdanen te stellen.”

De ongelukkige Lievelijn meende, dat hij door zich van die beek te verwijderen zijn toestand dragelijker zou maken, daar hij alsdan toch zijne leelijkheid en wanstaltigheid niet zoo duidelijk voor oogen had, en hij vluchtte dus dieper het bosch in, maar hij was nog geen honderd passen ver, of daar tuimelde hij in een kuil, dien men tot het vangen van beren en wolven had gegraven. Zoodra hij daarin lag, schoten de jagers toe, die zich tusschen de struiken verborgen hadden, en sloten hem in ketens en sleepten hem zoo, geboeid en gebonden, naar de hoofdstad van zijn eigen koninkrijk.

In plaats van te bedenken, dat hij eenvoudig

loon naar werken kreeg, stiet de ongelukkige vorst onderweg de gruwelijkste verwenschingen tegen de toovergodin uit, en beet op zijne ketens en schuimbekte van woede. Toen zij de stad naderden, zag hij daar de vlaggen uit alle torens steken en hoorde alle klokken luiden; en toen de jagers vroegen, wat feest men daar toch wel vierde, zei men hun, dat het was, omdat koning Lievelijn, die zoo lang de plaag en kwelling van zijn volk was geweest, in zijne kamer door een donderslag verpletterd was, — want zoo werd daar algemeen door de menschen geloofd. „De goden,” voegde men er bij, „wilden zijne goddeloosheid niet langer aanzien en daarom hebben zij de aarde van dat monster verlost. Vier hooge heeren van 't hof, die zijne ergste raadslui waren, wilden toen zijn rijk onder elkaar verdeelen; maar 't volk, wel wetende, dat zij den koning altijd allerlei slechtheid in 't oor hadden geblazen, heeft hen verbannen en nu de kroon aangeboden aan Soliman, dien die leelijke koning Lievelijn ook al aan kant brengen wilde. Die brave man is nu als koning gekroond, en het zal voortaan ons land goedgaan, want hij is braaf, zachtzinnig en rechtvaardig, en onder zijne regeering hebben wij weer vrede, zegen en voorspoed te wachten.”

Lievelijn zag voor het paleis Soliman op een prachtigen troon gezeten en aan zijn voeten neergebogen al het volk, dat hem heil, zegen en een lang leven toewenschte, om al het kwaad goed te maken, dat zijn voorganger had aangericht. Soliman gaf met de hand een teeken, om stilte te gebieden, en sprak tot het vergaderde volk:

„Ik heb de mij door u aangeboden kroon aangenomen, maar ik doe dat, om die voor koning Lievelijn te bewaren. Die toch is niet dood, gelijk gij gelooft; eene toovergodin heeft mij dat geopenbaard, en, naar ik vertrouw, zult gij hem eens even braaf en deugdzaam in uw midden zien terugkeeren, als hij in zijne eerste jaren was. — Helaas,” vervolgde hij onder het storten van bittere tranen, „de vleiers hebben hem bedorven. Ik echter ken zijn hart; dat was tot deugd gezind, en zonder hunne verderfelijke aanblazingen zou hij u aller goede koning en vader zijn gebleven.”

Deze woorden van Soliman drongen Lievelijn diep in het hart. Hij begreep nu, hoe zuiver en oprecht de genegenheid van dien man geweest was, en gevoelde voor het eerst waarachtig berouw over zijne grove verkeerdheid. Zoodra dit beter gevoel bij hem opkwam, bedaarde terstond ook zijne woede; hij ging al de verkeerdheden van zijn leven na en vond, dat hij daarvoor nog lang zoo hard niet gestraft was, als hij wel verdiende. Men bracht hem in een groot gebouw, waar ook nog andere monsters en wilde beesten bewaard werden, en legde hem aan stevige ketens vast.

Lievelijn besloot nu, met het verbeteren zijner fouten een begin te maken door den man, die hem oppaste, in alles gehoorzaam en onderdanig te zijn. Deze mensch was evenwel zeer ruw en woest, en kon, als hij in een slecht humeur was, het arme monster soms zonder eenige reden op de onbarmhartigste wijze mishandelen. Eens nu, dat die man in slaap lag, maakte zich een tijger van zijn ket-

ting los en wilde zich op hem werpen, om hem te verscheuren. Eerst had Lievelijn een gevoel van blijdschap bij de gedachte, dat hij nu van zijn pijniger verlost zou worden, maar terstond onderdrukte hij dat gevoel en wenschte vrij te zijn.

Nauwelijks had hij dit in stilte gewenscht, of zijne ijzeren kooi vloog open. Met één sprong was hij nu aan de zijde van den man, die zich had opgericht en zich tegen den tijger zocht te verdedigen. Bij het zien van het monster achtte de wachter zichzelf verloren, maar zijn schrik maakte weldra voor blijdschap plaats, toen dat op den tijger aanviel, hem verworgde en zich vervolgens rustig aan de voeten van den door hem geredde neerlegde. Vol dankbaarheid wilde de man zich neerbuigen en het monster, dat hem zulk een grooten dienst had bewezen, den kop streelen, toen hij eene stem vernam, die hem toevoegde: „Eene goede daad blijft nooit onbeloond,” en hij op eens niets dan een fraaien hond aan zijne voeten zag liggen. Lievelijn, door die nieuwe herschepping even verrast als gelukkig, sprong nu liefkozend bij den wachter op, die hem op den arm nam en bij den koning bracht, wien hij het wonder vertelde. De koningin wilde dien hond hebben, en Lievelijn zou zich in zijnen nieuwen toestand zeer goed geschikt hebben, indien hij niet mensch en koning was geweest. De koningin overstelpte hem met liefkozingen; maar vreezende, dat hij haar al te groot mocht worden, sprak zij met de dochters over hem, en deze rieden haar, hem alleen maar brood en vooral niet te veel te eten te geven. Zoo blafte de arme Lievelijn dan den halven dag

van honger; maar wat zou hij er tegen doen? Hij moest geduld hebben!

Op een morgen, toen hij zijn broodje tot ontbijt kreeg, wilde hij het in den tuin gaan opeten. Hij nam het dus in zijn bek en liep er meê naar een vijver, dien hij kende en die niet heel ver was; maar toen hij er bij kwam, was de vijver verdwenen en stond op zijne plaats een groot huis. Hij zag eene groote menigte heeren en prachtig gekleede dames dat huis binnengaan. Er werd gedanst, gezongen, gespeeld en gedronken, maar allen, die er uitkwamen, waren bleek en mager, en de meesten half naakt of met deerlijk gehavende kleeren. Sommigen vielen bij den uitgang als dood en bleven op de plek liggen; anderen sleepten zich met veel moeite voort; nog anderen krompen weg van honger en bedelden bij die in dat huis gingen om een stuk brood, maar kregen in 't geheel niets of een barsch „neen!” tot bescheid. Lievelijn zag een jong meisje, dat met beide handen gras en onkruid uit den grond rukte en dat verslinden wou, en door medelijden bewogen, zei hij bij zichzelf: „Ik voel, dat mijn maag mij ram-melt, maar tot den middag kan ik het toch nog uithouden. Kom, laat mij mijn broodje aan dat arme schepsel geven; misschien red ik haar daar het leven door.”

Hij gaf aan de stem van zijn hart gehoor en stopte zijn broodje in de hand van dat meisje, dat het met gretigheid aan den mond bracht. Weldra scheen zij geheel bekomen en Lievelijn was innig blij, dat hij haar nog tijdig had kunnen helpen, toen hij een luiden, angstigen gil hoorde.

Het was de stem van Zelia, die door drie mannen naar dat fraaie huis werd gesleept, waar zij haar met geweld naar binnen drongen. Lievelijn voelde toen spijt, dat hij niet meer de kracht en de gedaante van een monster had, om daarmede Zelia te hulp te kunnen komen; doch als zwakke hond kon hij slechts blaffen en zijn best doen, om haar te volgen. Men joeg hem echter met schoppen en trappen weg, maar toch besloot hij, de plaats niet te verlaten en te zien, wat er van Zelia werd. Hij gaf zichzelf nu van al de ongelukken van het jonge meisje schuld. „Helaas”, dacht hij, „ik beschuldig nu hen, die haar wegvoeren; maar heb ik dezelfde misdaad niet begaan? En zoo de hemel mijn aanslag niet verijdeld had, zou ik haar dan wel veel beter behandeld hebben?”

De betooverde vorst werd in zijne overdenkingen gestoord door een gerucht, dat zich boven zijn hoofd hooren liet. Hij zag daar een venster openschuiven en herkende tot zijne blijdschap Zelia, die een schotel vol vleesch uit het raam wierp, waarvan de reuk hem verleidelijk in de neusgaten drong. Hij wilde zich dus al op het vleesch gaan vergasten, toen het jonge meisje, aan wie hij zijn broodje gegeven had, een schreeuw gaf en hem toeriep:

„Arm lief dier, kom toch vooral niet aan dat vleesch! Dat huis is het paleis der ondeugd, en al wat er uitkomt, is vergift en venijn.”

Op datzelfde oogenblik hoorde Lievelijn eene stem zeggen:

„Gij ziet daar nu weer, dat een goede daad nooit onbeloond blijft.”

En tegelijk werd hij in eene fraaie witte duif veranderd. Hij herinnerde zich nu, dat wit de kleur van Candide was, en begon dus te hopen, dat die zich toch eindelijk weer over hem ontfermen zou. Hij wilde echter eerst Zelia zien te naderen, waarom hij zich hoog in de lucht verhief en eenige malen rondom het huis vloog, tot hij daar tot zijne blijdschap een venster open zag staan. Schoon hij nu echter het geheele huis onderzocht, kon hij Zelia nergens vinden; maar toch besloot hij, niet te rusten, voor dat hij haar ten laatste had opgespoord. Hij vloog vele dagen achtereen, tot hij eene wildernis bereikte en daar de opening eener donkere koele grot ontdekte, langs welke een helder beekje vloeide. En verbeeld u zijne vreugde! Zelia zat daar aan de zijde van een eerwaardigen kluzenaar en gebruikte met hem een eenvoudig maal. Verrukt vloog Lievelijn op den schouder van het meisje en gaf door liefkozingen te kennen, hoe blij hij was, haar weer te zien. Zelia was met de makheid van het kleine dier zeer ingenomen; zij streelde het zacht met de hand en niet wetende, dat hij haar verstaan kon, zeide zij tot den vogel, dat hij bij haar moest blijven en dat zij hem altijd liefhebben zou.

„Wat hebt gij gedaan, Zelia?” vroeg de kluzenaar haar. „Hebt gij hem uwe liefde toegezegd!”

„Ja,” riep Lievelijn, die nu zijne natuurlijke gedaante op eens weer aannam, „ik word weer mensch, nu gij uwe toestemming tot onze vereeniging geeft. Gij hebt beloofd, mij altijd lief te zullen hebben: houd die belofte, of ik zal de toovergodin Candide bidden, mij de gedaante terug

te geven, waarin ik het geluk had, u te behagen."

"Gij hebt hare onstandvastigheid niet te vreezen," zeide Candide, want deze was de kluizenaar. „Zelia beminde u terstond, toen zij u het eerst zag; maar uwe ondeugden dwongen haar, dat gevoel voor u te verbergen. De verandering van uw hart geeft haar de vrijheid, om aan hare genegenheid gehoor te geven. Gij zult met elkaâr gelukkig zijn, omdat uwe vereeniging op deugd gegrond is."

Lievelijn en Zelia wierpen zich aan Candide's voeten neder.

"Staat op, mijne kinderen," voegde de toovergodin er bij; „ik zal u naar uw paleis brengen, om aan Lievelijn eene kroon terug te geven, welke zijne ondeugden hem onwaardig gemaakt hadden."

Nauwelijks had zij deze woorden gesproken of zij bevonden zich in de kamer van Soliman, die ten uiterste verblijd was, zijnen meester als een braaf en deugdzaam mensch weer te zien. Hij stond hem dan ook gewillig den troon af en bleef zijn leven lang zijn getrouwste onderdaan.

Lievelijn regeerde nog lange jaren en leefde met zijne Zelia buitengewoon gelukkig, terwijl hij zijne plichten zoo trouw vervulde, dat de ring, dien hij weder aan den vinger had gestoken, hem geen enkele maal meer ten bloede toe stak.

